Amicul Tinerimii

Anul I. *București, 1933.* No. 1.

Fot. Meerkämper, Davos

Apus de soare.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
Ind. 14 | 28 FEB. 1933

Răspunsul Luminii

de

Ion Dinescu.

pele 427.
Biblioteca Universitară Iași
11 DEC. 1935

In lume s'a pornit odată ceartă,
Cum n'a fost dat să fie pe pământ,
Nu vă miraţi, ea nici pe zei nu iartă,
Şi nici n'aşteaptă vreme rea sau vânt.

S'a răsvrătit imensul întuneric:
„Ce caută'n împărăţia lui,
Ştirbind mereu decorul său feeric
Lumina, când stăpâna vremii nu-i?“

Şi-a găsit acolo'n vechi isvoade
Că peste tot a fost cândva stăpân,
S'au grămădit în jurul lui noroade
Ca frunzele ce toamna'n drum rămân.

Intr'un prisos de ne'mpăcată ură
Toţi fii umbrei hotărîră'n cor,
Cu vârf că s'a 'mplinit orice măsură
Şi nu mai vor lumină 'n ţara lor.

Câţiva, de-o-parte, 'nmărmuriţi de spaimă,
Dar oţeliţi, cu suflet de eroi,
Văzând cum gloata ne'ntrerupt defaimă
Cercară s'o întoarne înapoi:

„Voi nu veţi fi stăpâni vreodată'n lume,
„Iar dacă noaptea va învinge-acum,
„Vieaţă nu va fi şi-al vostru nume
„Cu tot ce e vă veţi preface 'n scrum.

„Priviţi surâsul florilor în luncă,
„Sau verdele covor ce 'mbracă tina,
„Strigaţi în cor când noaptea văl aruncă,
„Nimic mai dulce nu-i decât lumina“.

Dar orice strigăt răsuna 'n pustie,
Ei nici un rod de suflet n'au adus,
Pe cel pierdut vieaţa nu-l îmbie,
Şi nici nu 'ndreaptă el privirea 'n sus.

Atunci au căutat către lumină,
Puţini la număr, plini însă de-avânt,
Prisos de lacrămi i-au adus să vină,
Să lumineze trudnicul pământ.

Ci 'n vremea când se 'mparte aurora
Chemând la vieaţă orice suflet viu,
„Sosesc“, lumina spuse tuturora,
„Cât timp voi mai avea un singur fiu“.

AMICUL

Cu câtă măestrie a orânduit bunul Dumnezeu totul în natură! O armonie desăvârşită se obsearvă la fiece pas. Totul în această natură creată de mâna lui Dumnezeu, arată o unire şi o desăvârşire sublimă ce stă la baza oricărui lucru.

Nimica nu se găseşte independent; fiecare firicel de iarbă, insecta cea mai mică, totul, absolut totul este în funcţie de altul. Aceasta este o lege pe care Dumnezeu a pus-o încă dela creerea lumii, lege ce luată în seamă aduce atâtea bucurii.

Urmând această lege a sociabilităţii, a întovărăşirii celei bune, oamenii pot înfăptui lucruri măreţe. Vechiul cuvânt românesc:

„Unde-i unul nu-i putere
La nevoi şi la durere;
Unde's doi puterea creşte
Şi duşmanul nu sporeşte"

se adevereşte pe zi ce trece tot mai mult.

Se zice că odată un bătrân ţăran se afla pe patul de moarte. Dându-şi bine seama că i se apropie sfârşitul zilelor, chemă la sine pe cei trei feciori ai săi, şi-i trimese să strângă un mănuchiu de nuiele.

Feciorii, învăţaţi să asculte imediat de vorbele tatălui lor, deşi li se părea fără rost această treabă la cari erau trimeşi, se grăbiră să împlinească şi această dorinţă a bătrânului lor tată, bine ştiind că orice le punea el să facă era pornit din îndelungă chibzuială.

Aşa dar, după ce feciorii strânseră un mănuchiu destul de mare de nuiele şi-l legară bine, se întoarseră la tatăl lor. Acesta, chemându-i mai aproape de sine, le zise: „Iubiţii mei feciori! Iată că zilele îmi sunt ca şi numărate. Dar mai înainte de a mă despărţi de voi, am ţinut să vă am lângă mine spre a vă spune câteva cuvinte. După cum bine ştiţi, bani nu am ca să vă las, însă dacă-mi veţi asculta sfatul, atunci veţi putea răzbi cu bine prin greul vieţii. Dar înainte de a vă spune eu cele ce doresc, încercaţi să rupeţi acest mănuchiu de nuiele".

Imediat, cei trei feciori, rând pe rând s'au străduit să rupă mănuchiul, dar cazna lor le-a fost zadarnică. Atunci părintele lor, luându-le mănuchiul de nuiele, îl desfăcu, şi rupând aparte fiecare nuia, le zise:

„Iubiţii mei feciori, luaţi seama cum eu un bătrân cu mult mai puţine puteri decât voi am putut rupe acest mănuchiu de nuiele, şi învăţaţi de acì că atâta timp cât veţi sta într'o strânsă unire, partea voastră nu va fi decât bucurie, fericire şi prosperitate în totul; dar îndată ce vă veţi răsleţi fiecare în câte o parte, atunci uşor va fi oricui să vă nimicească".

Şi în adevăr, în unire stă puterea; însă partea principală este de ce natură este unirea aceasta, din ce elemente este formată, căci nu orice tovărăşie duce la izbândă.

„Amicul Tinerimii" este revista care-şi propune a împlini această lucrare de a fi un sfătuitor bun şi priceput al tinerilor, unindu-i pe toţi într'un singur mănuchiu legat cu firele de aur ale iubirii lui Isus, ca astfel neputând fi de nimeni şi de nimica sdrobiţi, să poată duce la împlinire opera măreaţă la care a chemat Dumnezeu, în mod deosebit, pe tineri.

Această revistă dorim a fi oricărui ins un adevărat amic cu care în adevăr orice tânăr să se poată înţelege, şi care să dea la timp cele de nevoie. Prin cele scrise în această revistă să căutăm să vedem pe marele Amic al tinerimii, pe Isus Hristos, cu care unindu-ne vom fi siguri că biruinţa va fi de partea noastră.

Fie ca *„Amicul Tinerimii"* să devină cu adevărat un amic ale cărui sfaturi şi îndrumări să folosească oricui pe calea vieţii.

V. Florescu.

Când un amic îţi cere un împrumut bănesc e ca şi cum ar renunţa la prietenia ta. — *Lupinai.*

Caractere pentru veşnicie

Mă interesează în mod deosebit tineretul, şi doresc din toată inima să-l văd luptându-se spre a ajunge la adevărate caractere de creştini, căutând ca prin studiu potrivit şi prin rugăciune stăruitoare să dobândească acea educaţie de mare preţ spre a putea fi demni să ia parte în lucrarea lui Dumnezeu. Doresc să-i văd ajutându-se între ei, ca să poată atinge o treaptă mai înaltă în etperienţa lor de creştini.

Hristos veni spre a învăţa pe oameni calea mântuirii, şi El a netezit atât de mult această cale, încât şi un copil poate merge pe ea. El îndeamnă pe ucenicii Săi să caute a cunoaşte pe Domnul; şi dacă zilnic ei vor urma îndrumărilor Sale, vor înţelege îndată că lucrarea Sa este pregătită ca şi venirea dimineţii.

Se poate că de multe ori aţi stat şi aţi privit răsăritul soarelui, şi cum încet încet zorile se răspândesc pe pământ şi cer. Puţin câte puţin aceste zori ale dimineţii cresc tot mai mult, până ce apare soarele; apoi lumina devine mereu tot mai puternică şi mai limpede, până ce se ajunge la măreţia strălucirii din miezul zilei. Aceasta este o minunată ilustraţie a lucrării pe care Dumnezeu doreşte să o facă pentru copiii Săi în vederea desăvârşirii experienţei lor de creştini. Păşind zilnic în lumina trimeasă de El nouă, şi ascultând de bună voie de toate cerinţele Sale, experienţa noastră creşte şi se lărgeşte până ce noi ajungem la statura bărbatului şi femeiei desăvârşite în Isus Hristos.

Tinerii ar trebui să ţină înaintea ochilor lor calea pe care a umblat Hristos. La fiecare pas era ceva de învins. Hristos nu a venit pe pământ ca rege, să stăpânească neamurile. El a venit ca unul din cei mai umili oameni, spre a fi ispitit, şi a biruì ispita, şi ca noi, pe cât vom putea, urmându-L, să ajungem a cunoaşte pe Dumnezeu-Tatăl. Studiind cu de-a-mănuntul vieaţa Sa, vom ajunge să înţelegem, cât de mult vrea să facă Dumnezeu prin El pentru binele nostru. Şi vom mai ajunge să înţelegem, că oricât de mari ar fi încercările noastre, ele nicicând nu vor putea întrece ceece a suferit Hristos pentru ca noi să putem cunoaşte calea, adevărul şi vieaţa. Printr'o vieaţă conformă pildei dată de El, noi arătăm că recunoaştem şi apreciem sacrificiul pe care El l-a făcut pentru noi.

Tineretul a fost răscumpărat cu un preţ infinit de mare, cu însuşi sângele Fiului lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la sacrificiul făcut de Tatăl prin îngăduirea ca Fiul Său să facă acest sacrificiu. Gândiţi-vă ce a lăsat Hristos când a părăsit curţile cereşti şi tronul regesc de acolo, spre a-Şi da vieaţa ca o jertfă continuă pentru oameni. El a suferit defaima şi înjosirea. El a purtat toată batjocura şi insulta pe care oamenii nelegiuiţi au aruncat-o asupra Lui. Şi când lucrarea Lui pământească s'a sfârşit, El suferì moartea pe cruce. Gândiţi-vă la suferinţele Lui pe cruce, cuiele bătute în mâinile şi picioarele Lui, batjocura şi ocara din partea acelora pe care El venise să-i mântuiască, cum şi la ascunderea feţei Tatălui Său. Dar numai prin toate acestea s'a putut ca Hristos să ne dea posibilitatea, nouă tuturor, să ajungem la o vieaţă asemenea vieţii lui Dumnezeu.

UN PRIETEN CREDINCIOS.

Când Hristos S'a înălţat la Tatăl, El nu a lăsat pe ucenicii Săi fără ajutor. Spiritul Sfânt, ca reprezentantul Său, şi îngerii cerului, ca spirite slujitoare, au fost trimeşi să ajute pe acei cari luptă împotriva duşmanilor superiori lor, lupta cea bună a credinţei. Continuu să ne amintim că Isus este ajutorul nostru. Nimeni altul nu înţelege aşa de bine ca El anumitele părţi ale caracterului nostru. El veghează asupra noastră, şi dacă ne lăsăm călăuziţi de El, El va face să fim înconjuraţi de influenţe spre bine, cari ne vor face în stare a împlini toată voia Lui cu noi.

In vieaţa aceasta noi trebue să ne pregătim pentru vieaţa viitoare. In curând va avea loc o mare trecere în revistă, şi atunci fiecare suflet care pretinde a căuta ajungerea la un caracter creştin, va trebui să treacă proba pusă de Dumnezeu: Ai dat un asemenea exemplu încât alţii urmându-l să poată fi mântuiţi? Ai veghiat asupra sufletelor, ca şi unul care odată trebue să dea socoteală de acest lucru? Oştile cereşti sunt interesate în ce priveşte tineretul;

și ele doresc din toată inima ca noi să trecem această probă, și ca nouă să ne fie adresate aceste cuvinte: „Bine, rob bun și credincios; intră în bucuria stăpânului tău".

Fie, ca tineretul să-și amintească de datoria pe care o are, de a-și forma caractere pentru veșnicie, și că Dumnezeu cere dela ei să facă tot ce pot mai bine. Fie, ca acei cu experiență mai multă, să vegheze asupra celor mai tineri; și atunci când îi văd ispitiți, să-i ia de o parte, și să se roage cu ei și pentru ei. Dumnezeu va vedea din partea noastră o recunoaștere a marelui sacrificiu făcut de Hristos pentru noi, dacă noi vom arăta un interes în salvarea acelora pe care El a venit să-i salveze. Dacă tineretul va căuta pe Hristos, atunci El va face rodnice sforțările lor". *E. G. White. „Messages to young people", pp. 15. 16.*

Necesitatea unei bune pregătiri.

Ce să fac? Nu am nici un gust pentru studiu. Lucrul acesta este atât de greu; și pe lângă aceasta oare este așa de folositor? Sunt atât de mulți inși cari au izbutit fără osteneală. De asemenea iată și criza, iar timpurile sunt grele. Mai bine să caut vreun serviciu cât de simplu care să-mi permită să trăiesc.

Ar fi foarte plăcut să trăiești fără nici o grijă. Acesta este visul fiecăruia. Dar din nefericire aceasta este aproape cu neputință. In general, vieața este cu atât mai grea cu cât pregătirea a fost mai puțin bună. Dacă cineva a avut ocazia să-și facă vreun locșor bun sub soare, și aceasta fără osteneală, nu este zis că și cu voi va fi la fel. Condițiile favorabile cari au ajutat vecinului vostru nicidecum nu vor reveni și la voi ca ceva necesar. Și în afară de aceasta, nu este de ajuns a izbuti doar odată, ci succesul trebue menținut. Am cunoscut unele persoane cari au făcut începuturi frumoase în carierele lor, și cărora viitorul părea că le surâde, și cari se arătau a fi mai pe sus de orice greutate. Dar chiar aceste persoane au avut de întâmpinat unele obstacole care le-a nimicit într'o clipă, cu desăvârșire. Succesul lor a fost trecător. De ce nu a fost el durabil? Fără îndoială, lipsea o temelie tare. Acele persoane au făcut experiența omului care și-a clădit casa pe nisip cum și aceea a seminței care a încolțit într'un loc pietros. Când a venit furtuna, casa s'a prăbușit; când a venit seceta, planta s'a uscat. Deci este de nevoie asigurarea unui succes constant.

Sunt mai multe categorii de succese: acela care este grabnic, dar trecător; acela care este rapid și durabil, și acela care este încet dar care rămâne continuu. Primul fel de succes este cel mai des, dar nu formează succesul pe care-l doresc cuiva; succesul de categoria a doua este rar, chiar așa de rar încât nici nu ar trebui să-l mai luăm în considerație; succesul celei de a treia categoriii este cel spre care ar trebui să năzuim. Acest succes se găsește printr'o pregătire asiduă, printr'o muncă stăruitoare și metodică. In multe privințe noi suntem artiștii vieții noastre proprii. Existența nu este atât de simplă după cum și-o închipuie câteodată unii, ci ea este complicată. Cine este acela care ne va face în stare să apreciem toate după valoarea lor adevărată și care să ne conducă în acest labirint? Nu vreau câtuși de puțin să neglijez sau să devalorizez principiile morale, încrederea în Dumnezeu, sinceritatea, cinstea, sau curajul. Acestea sunt, fără nici o îndoială, factorii esențiali cari conduc la adevărata izbândă. Sunt atâtea motive de insistat asupra acestora, dar de multe ori se ivesc lucruri în vieață cari fac ca toate acestea să fie neglijate. Dumnezeu ne-a dat talente cari trebue să le desvoltăm iar nicidecum să le înnăbușim sub perna leneviei. Se întâmplă de multe ori să avem înfrângeri din pricină că pregătirea ne este insuficientă. Stările de azi cer o pregătire cât mai desăvârșită cu putință. Nu există nici o ramură de activitate în care se poate conta numai pe noroc, condiții favorabile, sau daruri naturale. „Tu îți vei câștiga pâinea în sudoarea feței tale". Aceasta înseamnă lupta pentru vieață!

Tineri! tinere! Inarmați-vă pentru această luptă! Desăvârșiți-vă cunoștințele! Desvoltați-vă facultățile voastre intelectuale în tim-

puri potrivite! Singurul timp propice pentru acest lucru este acela al tinereţii. Sumele pe cari le veţi consacra în această privinţă vor constitui un capital care va scăpa de criza financiară şi care va aduce un câştig mare. Aceasta este cea mai bună plasare a lui. Tineri! Amintiţi-vă de asemenea că lucrarea noastră face sacrificii mari pentru voi, punându-vă la dispoziţie o şcoală misionară. Acolo veţi găsi mijloacele instruirii voastre. Totul acolo este pus la dispoziţia voastră. Profesorii se vor strădui a vă da cunoştinţele cele mai folositoare şi, în acelaşi timp, în aşa fel, încât vi le puteţi însuşi.

Vă veţi da seama de interesul vostru adevărat şi veţi răspunde la eforturile mari ce se fac? Eu sper că da.

H. Evard.

Bucuria şi frumuseţea.

Creştinii ar trebui să fie persoanele cele mai fericite, căci ei au siguranţa că Dumnezeu este Tatăl şi Amicul lor totdeauna. Dar mulţi dintre pretinşii creştini nu reprezintă religia lui Hristos aşa cum ar trebui. Ei iau o înfăţişare posacă, ca şi cum ar fi acoperiţi de vreun nor întunecos. Ei vorbesc adesea de marile sacrificii pe cari le-au făcut spre a deveni creştini. Ei adresează apeluri către aceia cari nu au primit pe Hristos, şi prin exemplul şi vorbele lor ei Il reprezintă ca pe un Dumnezeu care doreşte ca omul să părăsească tot ce ar putea face vieaţa plăcută şi veselă. Ei aruncă un voal negru asupra binecuvântatei speranţe a creştinismului şi dau impresia că cererile lui Dumnezeu sunt o sarcină chiar pentru sufletul dispus să le primească şi că trebue să se sacrifice tot ce ar aduce plăcere şi bucurie.

Nu ezităm nici o clipă de a spune că această clasă de pretinşi creştini nu reprezintă câtuşi de puţin adevăratul creştinism. Dumnezeu este iubire; acela care rămâne în Dumnezeu rămâne în iubire. Toţi cari prin experienţă au cunoscut iubirea şi mila cea mare a Tatălui nostru ceresc, vor împrăştia lumina şi bucuria pretutindeni unde se vor găsi. Prezenţa şi influenţa lor va fi pentru tovarăşii lor ca şi parfumul cel plăcut al florilor, căci ei sunt uniţi cu Dumnezeu şi cu cerul, şi în felul acesta adevărul şi amabilitatea sublimă a cerului va fi împărtăşită prin ei tuturor celora cari se vor supune influenţei lor. Aceşti creştini sunt lumina lumii, sarea pământului, un miros bine plăcut, spre vieaţă iar nu spre moarte.

RECREAŢIA CREŞTINA.

Privilegiul şi ocaziile creştinilor le sunt date în scopul de a-şi reînsufleţi gândurile şi a da corpurilor lor mai multă vigoare prin recreaţii nevinovate, ţintindu-se ca prin forţele lor fizice şi mintale să aducă glorie lui Dumnezeu. Recreaţiile noastre nu ar trebui să fie simple distracţii naive. Ele ar trebui să fie de o aşa natură încât să aducă un bine acelora cari sunt cu noi şi să ne pregătească, pe noi cât şi pe ei, la împlinirea, cu cât mai mult succes, a datoriilor noastre de buni creştini.

Noi nu suntem scuzabili înaintea lui Dumnezeu dacă ne lăsăm târîţi de distracţii cari tind să ne slăbească credincioşia în împlinirea datoriilor vieţii cum şi plăcerea de a medita asupra lui Dumnezeu şi asupra lucrurilor cereşti. Religia lui Hristos este încurajatoare şi edificatoare. Ea este deasupra oricărei plăceri vanitoase şi frivole. De fiecare dată când ne recreem, putem primi din izvorul divin al pu-

terii un curaj și o putere nouă cari ne fac în stare cu mult mai bine a ne însuși în vieața noastră curățenia, evlavia și sfințenia.

IUBIREA FRUMOSULUI.

Insuși Dumnezeu iubește frumosul. De lucrul acesta ne-a dat dovada indiscutabilă în lucrările mâinilor Sale. El așeză pe primii noștri părinți într'o grădină minunată pe care o sădise pentru ei. El făcu ca să crească acolo arbori gigantici de toate felurile, servind de hrană și ornamentație. El formase florile cu frumusețile cele mai sublime și de colori cât mai diferite, flori cari umpleau aerul de parfumul cel mai minunat. Păsărelele vesele cu un penaj sclipitor înălțau Creatorului cântări de laudă. Intenția lui Dumnezeu fusese ca omul să se simtă fericit prin folosirea lucrurilor pe cari El le crease, și ca nevoile lui să-i fie satisfăcute prin roadele arborilor grădinii.

Același Dumnezeu care a făcut grădina Edenului pentru primii noștri părinți, grădină incomparabil de frumoasă, ne-a dat arborii cei mari, florile cele frumoase și tot ceeace în natură contribue la fericirea noastră. El ne-a dat aceste mărturii ale iubirii Sale pentru ca noi să ne putem face o ideie exactă de caracterul Său.

Dumnezeu ne-a împresurat cu scenele măreațe ale naturii pentru a ne atrage atenția și a ne interesa cugetele noastre. Dorința Lui este ca noi să punem măreția naturii în legătură cu caracterul Său. Dacă studiem cu credincioșie cartea naturii, vom descoperi că ea este descoperirea iubirii infinite a iubirii și puterii lui Dumnezeu. Se aduc laude cu privire la abilitatea cu care un artist pictează pe o pânză; mulți oameni își consacră toate forțele în vederea acestei arte. Dar cât de departe rămân ei de lucrurile naturale! Arta niciodată nu va putea atinge desăvârșirea naturii. Mulți pretinși creștini rămân în extaz înaintea reprezentării apusului de soare; ei proslăvesc măestria artistului; dar ei privesc cu indiferență adevăratul apus al soarelui ce poate fi admirat în fiecare seară.

De unde-și ia artistul modelul? Din natură. Dar marele Artist a pictat pe cer chiar măreția apusului de soare. El a pictat cerurile de aur, de argint și de purpură ca și cum porțile cerurilor ar fi deschise și ne-ar fi posibil să întrezărim prin imaginație gloria cerească. Mulți întorc spatele în mod neglijent acestui tablou executat de cer și uită să recunoască în frumusețile lui de neîntrecut, semnul iubirii infinite și al puterii lui Dumnezeu.

E. G. White.

IUBIRE...

prel. de

A. și M. Petroianu.

Era într'un sat depărtat, aruncat la o parte de drumuri umblate prea mult, pe o coastă, nu tocmai repede, pe un deal.....

Ianuarie. Cer întunecat. De sus, o mână uriașă, nevăzută, asvârlea neobosită, confete albe, cari, liniștit, îngroșau covorul de omăt.

Casele mici cu acoperișuri în formă de căciulițe albe, unele puțin mai țuguiate, altele mai turtite ori așezate mai pe-o sprânceană, se pierdeau sub mantia albă de hermină.

Din coșurile caselor, pe fondul plumburiu al cerului, se profilau fumurile, în cari se scăldau neastâmpărați, jucăuși, fulgii de zăpadă, ca prinși într'o horă amețitoare.....

Stând în loc și privind tabloul în toată întinderea, farmecul lui te transporta; dar nu pentru multă vreme, căci urletul înfiorător al fiarelor de pradă hămesite, te aduceau la realitate, făcând să-ți înghețe sângele....

Tocmai începuse să sufle și Crivățul care, încruntat și îndârjit ca întotdeauna, răscolea acum zăpada, clădind cu ea troene mari, spulberând fumurile și horele de fluturași. Urletul lupilor și vuetul Crivățului formau un concert sinistru....

De pe colina pe care era așezat, se putea zări, jos în vale, marginea satului, unde într'un loc puțin ferit se găsea căsuța modestă a

unei văduve, foarte respectată de consătenii săi. Mătuşa Lixandra era miloasă şi harnică femeie, gospodărindu-şi casa cum putea mai bine. Bucuria şi fericirea ei, la zile de bătrâneţe, era, fiul ei, un tânăr cam de vreo 24 de ani, apoi, un băieţel şi două fetiţe.

.... Se'nserase de-a-binelea. In casa mătuşii Lixandra, micuţii şedeau tăcuţi pe pat. Vântul şuera pe afară. Ei ascultau privind cu frică spre fereastră.

— Măicuţă, ce se aude aşa pe la fereastră? îndrăsni deodată, cu sfială, băieţelul.

— Nu-i nimica, puişorii maichii, nu vă speriaţi, răspunse bătrâna încurajându-i, doar Crivăţul se joacă pe la streaşină.

Atunci liniştiţi, copiii se deteră jos şi se apropiară de vatră, unde măicuţa şi nenea Florea aranjau treburile pentru a doua zi, când s'or duce la târg. Prinzând de veste, micuţii se rugară frumos să li se cumpere şi lor căciuliţe şi hăinuţe călduroase şi jucării....

Buna femeie îi cuprinse pe toţi într'o privire duioasă şi caldă. Ochii i se umplură de lacrimi de milă pentru ei, căci se împlineau aproape şase ani în iarna aceasta, de când îi luase dela mama lor, care se stinsese pe patul unui spital. Erau mici atunci. Nu-şi dădeau prea mult seama de ce se întâmplase. Nu înţelegeau, şi o uitaseră. Dar nici acum, când ar fi putut înţelege mai mult, ea nu voià să le spună adevărul, fiindcă ei o iubeau şi-i ziceau mamă. Aveau o mamă deci. La ce bun să le smulgă de pe buze cel mai scump cuvânt pentru un copil: *mamă?* .... Şi sărutându-i, le făgădui că le va cumpăra ceeace o rugară. De bucurie şi mulţumire ei au îmbrăţişat-o toţi odată, şi o sărutară.....

Au cinat şi s'au culcat.

Dis-de-dimineaţă, a doua zi, Florea scoase sania, puse caii şi, învelit în cojoacă, era gata de drum. Peste puţin ieşì şi văduva, se suì în sanie, se înfăşură mai bine în cojoacă şi porniră. Sania luneca uşor pe zăpada moale şi groasă, dar aerul rece izbea în faţă, ca tăişul unei săbii.

Până la târgul cel mai apropiat era o bucată bunicică de drum, şi trebuia să ajungă mai de vreme pentru ca să aibă timp de târguială şi de înapoiat, cât era lumină. Florea plesnea din biciu, iar caii îşi luau mereu avânt. In sfârşit, după câteva ore de luptă cu vântul şi zăpada, ajunseră cu bine.

. . . . . .

Se întunecase binişor şi ei erau încă pe drum. Deşì plecaseră cam târziu dela târg, totuşi ei speraseră că vor ajunge acasă fără primejdie. Caii erau destul de puternici ca la nevoie să poată face o sforţare mai mare ca de obiceiu.

Dar timpul se înrăutăţi. Crivăţul începuse să bată din ce în ce mai viforos. Drumul deveni tot mai anevoios. Cu toată atenţiunea, Florea putea cu greu să se orienteze. Deodată, el observă cu groază, că rătăcise drumul. Se găsea acuma într'o vale, pe care ţăranii superstiţioşi o numeau „a Iadului", la marginea unei păduri. Băiatului îi fu cam frică. Căută să schimbe o vorbă cu mama lui, care, strânsă ghem sub cojoacă, nu prea-şi dădea seama de situaţie:

— Mamă, ţi-e frig? strigă el aşa ca să acopere vuetul vântului.

— Nu, maică. Dar mai este mult pân'acasă?, răspunse ea cu voce mai slabă, încât abia fu înţeleasă.

— Incă puţin şi-om ajunge, dac'o vrea Dumnezeu, mai zise Florea.

Prin minte-i treceau felurite închipuiri.... Caii fugeau nebuneşte, sub îndemnul disperat al biciului său şi înspăimântaţi şi de urletele prelungi ale lupilor, cari se auzeau departe, în pădure....

Deodată, o pocnitură surdă şi o puternică smucitură .... sania se înfundă într'o groapă.... sta aplecată pe o latură. Atât de rea fusese izbitura, încât sania se alese cu o spiţă dinapoi ruptă, iar Florea şi bătrâna aruncaţi în zăpadă. Băiatul căzuse uşor, dar mătuşa Lixandra, în cădere, se lovi de un buştean şi zăcea gemând înnăbuşit, la vreo doi metri de sanie, cu braţul drept frânt.

Florea sărì repede în sus, alergă la ea, o ridică şi o duse la sanie învelind-o bine. Apoi, cu mâna îngheţată, la gândul că se află încă în valea Iadului şi în apropierea lupilor, căută cu înfrigurare, printre paiele din sanie, sârma pe care o ştia acolo, ca să lege sania. Urletele se auzeau mereu.... lupii coborau în fugă spre locul nenorocirii: simţiseră prada. Ei se auzeau tot mai aproape. Florea lasă dresul, se

aruncă în sania pe care o scoase din groapă, și dete bice cailor, cari tremurau din tot corpul.... Porniră.... Un gând îngrozitor îi străbătu creerii: își aminti că lăsase pușca acasă în cuiu; iar lupii erau acum atât de aproape.... „Suntem pierduți!“ își zise el....

Goana era nebună. Locul se mai lărgise. Innebuniți de spaimă, caii trăgeau sania ca pe un fulg, dar și fiarele nu slăbeau de loc prada. Licăriri roșii sburau prin întunerec, la spatele saniei, la o distanță ce se scurta văzând cu ochii. Cai sforăiau și nechezau cu disperare, iar lupii urlau înfiorător. Bătrâna, care gemea de durerile ce-i pricinuiau brațul rupt, observă spaima băiatului din mișcările lui. Intoarse capul și văzu fantoma morții alergând după ei. Și dădu seama că nu mai era scăpare. Il iubea pe Florea și, la gândul că el va trebui să moară, o înnecară lacrimile....

— Ah, ne-au ajuns! Sunt așa de aproape și cum mai urlă, Dumnezeule!, își zise ea încet, printre lacrimi... In clipa aceea însă, un gând îi lumină fața de bucurie:

— Totuși, Florea trebue să scape. Scumpii mei micuți de-acasă au nevoie de scutul său puternic, pe când eu deacuma....

.... Și încet, se lăsă pe genunchi în sanie, înălțând în taină o rugă spre Dumnezeu, ca s'o primească, încredințându-I în pază pe Florea și pe copilași. Apoi, cu greutate, lepădă cojoaca și .... își dădu drumul din sanie, căzând în mijlocul haitei de fiare flămânde, cari o înhățară îndată, sfâșiind-o!... Urletele deveniră tot mai slabe, luminițele roșii pieriseră .... dar, jertfa se împlinise!...

. . . . . .

De abia acasă, Florea observă cu groază, lipsa mamei sale.... Oameni din sat plecară cu puști, topoare, furci, în căutarea ei.... iar el, zdrobit de durere, se prăbuși la pat... Tras la față, cu ochii strălucitori, arși de friguri, cu privirea pierdută, plângea lacrimi amare și multe.... Așa îl găsiră oamenii cari veniră să-i spună că truda le fusese zadarnică....

O pierduse.... se sfârșise cu buna lui mamă. Biruit de sbucium, închise ochii plângând, lângă nevinovații copilași adormiți....

. . . . . .

Lumina zilei venise demult. Florea tresări .... în juru-i, cei trei copilași așteptau cuminți, ca nenea să se deștepte și să le dea ceeace li se făgăduise.

Ii privi lung.... le dete... ce veseli erau! De abia își putu opri lacrimile....

— Sărmani copii! Orfani, orfani ca și mine, dar voi, pentru a doua oară! . . .

Nu se mai putu stăpâni, lacrimile rostogoliră în șiroaie pe obrajii lui palizi.... Copiii se uitau nedumeriți. Fetița cea mai mare îl întrebă de ce plânge, cealaltă de ce nu vine măicuța. Florea tăcu... îngenunchiă... copiii făcură la fel. Cu glas sfărâmat, el grăi:

— Măicuța noastră nu mai vine... nu mai vine! Bunul Dumnezeu a chemat-o, să se odihnească . . . Și, în gând, Florea îi sărută amintirea, gândindu-se la sublima jertfă pe care o înfăptuise pentru ei, scumpa lor măicuță.

Jertfa sublimă.

de M. Petroianu

Ce iarnă cumplită e'n lume 'ntre oameni!
E noapte și ghiață.... viforniți păgâne!
Tot ceace-i nobil sau poți să-i asameni,
Năprasnic, un Crivăț porni să dărâme!

Pierdut-a cărarea a lumii mulțime....
La drum de lumină deloc nimerește.
De vifor în fața-i lovită cu-asprime,
Și'n văi ale morții mai mult s'adâncește.

Flămândele fiare de pradă, tot felul,
In goană 'ndârjită pe urme-i se-avântă.
Mirosul li-i ager, și scump le e țelul;
Au dorul sălbatec, privind ce 'nspăimântă.

Sunt lupii demonici, chiar Satan îi mână.
Par siguri de-izbândă, au rânjetul groaznic,
Gonesc nebunește, noui forțe-și adună....
Mulțime în ghiare, vai, fi-le-vor praznic!

Dar iată! In noaptea cu vifor de ghiață,
In văile morții, sosește-o salvare:
Isus pentru oameni își dete-a Sa viață
Ca ei să nu piară 'n-a fiarelor ghiare.

Ce jertfă supremă! Adâncă iubire!
O, fapta-I sublimă, ce mult prețuește!
Ea scapă de haite, ea dă nemurire
Acelui ce crede cum Domnul vorbește.

DOCTORUL INȚELEPT

(Dialog)

Un menaj dela țară, se consideră ca făcând parte din lumea de elită. Nevasta, e fată de oraș; stă cu cotul pe masă, capul rezemat, citește un cotidian. Stăpânul, neaoș român; întins pe un scaun, desgustat, oftând, stă pe gânduri. (în rolul de stăpân se va da un mic accent sau dacă se poate chiar un dialect dela țară.)

Stăpânul — Nevasta — Soacra — Doctorul — Argatul

STAPANUL: Ah nevastă, iar nu mă simt bine. Tot simt ceva p'aici (arată regiunea rinichilor), ț'am mai spus-o eu. Nu știu ce-oi avea, nu mai știu ce să fac.... (mică pauză) De mâncat.... mâncăm bine, amândoi. De băut.... îmi beau regulat păhăruțu, nu te poți plânge că-l uit. De ce n'aș putea fi omul cel mai sănătos din sat, să mă văd iar vârtos ca pe vremuri.... Sunt mereu obosit și tot bolnav....

NEVASTA: Dragă, eu cred că ar fi bine să chemăm pe Doctorul cel renumit din București, poate îți va spune ce ai și ne va da vreun leac.

STAPANUL: Crezi? Hai să-l chemăm, dacă zici tu....

NEVASTA: (strigă pe argat) Ioane!

ION: Am venit stăpâne.

STAPANUL: Mă Ioane, înjugă tu boii, și du-te de grabă la București, la spitalu ăla mare, știi tu, cum intrii în oraș, pă dreapta, pă strada aia largă.... la statuia ceea 'naltă.... și adă-mi pe doftorul cela renumit de-acolo. Dacă-s tare de minte, parcă el a fost anu trecut pe la noi prin sat. Am uitat cum îl chiamă, dar ai să dai tu de el, că altu mai renumit nu e'n tot Bucureștii! Hai du-te!

ION: Am înțăles stăpâne. Dară.... de l'oi găsi.... îl sui.... în car, cu mine?

STAPANUL: Păi n'oi vrea să v'aduc un zipălin? Ce nu-i tot om ca și tine? Du-te, du-te. Ai venit? (servitorul pleacă.)

STAPANUL: Dacă vine fără doftor, trei zile-l țiu nemâncat. Of.... parcă mă doare tot mai rău, mă simt tare obosit și mă dor toate oasele. Dar, ascultă, ce-o să-mi facă doftorul?

NEVASTA: Bătrâna a mai avut de a face cu doctori, dacă nu mă înșel, poate chiar cu acesta.

STAPANUL: Păi da, crezi că m'aș duce la altu, Doamne ferește! Il cunoaște încă de când era fată.... cu floare la ureche: ăsta nu te taie, nu vine cu bisturiu, nu-ți scoate o picătură de sânge. Pă alde Stan nu l-a vindecat tot el? Pă țața Frosa care, anu trecut, mergea în drum când trecea doftorul cu automobilu și s'a băgat sub roate și și-a spart capu de-i curgea sânge cu nemiluita, n'a lecuit-o tot el? I-a oprit sângele de nu-i mai curgea o picătură. Și fără bisturiu. Pă bătrânu, răposatu, Dumnezeu să-l ierte, când a căzut din pom, acum șase ani, de și-a rupt picioru, nu l-a vindecat cu două bețe și i-a băgat picioru'n făină? Ehe.... știu eu pă cine să chem. Și bătrâna-l cunoaște bine. Ia s'o 'ntreb cum a dus-o când a căzut în mâinile lui. Du-te tu nevastă, și chiam-o la mine, s'o 'ntreb două vorbe.

NEVASTA: Și mie mi-a povestit bătrâna multe pățănii din tinerețea ei. Să știi că ea ar fi în stare să-ți găsească leacul. Ea tace, nu spune nici o vorbă, de frică să nu te supere, te vede tot posomorît. Dacă ai întreba-o tu, sunt sigură că ți-ar răspunde. Mă duc s'o chem....

STAPANUL: (până vine soacra, stăpânul ia jurnalul de pe masă și caută să dea de numele doctorului. Citește cu voce tare, în trecere, diferite titluri de articole) *Asigurarea contra accidentelor pe C. F. R....* — *Nu se vor asigura călătorii, ci direcția generală a C. F. R....* bună afacere! *Iarna a întârziat.... Alte asasinate politice în Germania....* mă, mă! (întoarce foaia) *Radio.....* și asta ce mai invenție, auzi dumneata, fata lu moș Tudor, care e cântăreață pă la București, cântă ca un pițigoiu p'acolo, drum de trei zile jumătate cu caru, ș'o aude mă-sa în casă la ea, parc'ar cânta din camera de-alături. Și-auzi c'asta-i încă nimica, cică poți s'auzi și pe franțuji tocmai de pe la Peris, cum cântă, cum vorbește, cum râde.... să crezi sau să nu crezi? He!... mai departe: *Starea civilă* — *Născuți 53, Morți,* Dumnezeu să-i ierte, 27.... *Capitala....* Hă, hă, hă, ce-mi place mie să citesc! *Incercări de sinucidere.....* săracii, ia să vedem care a mai vrut să plece după tărâmul nostru. — *A mai încercat să se sinucidă funcționarul comercial Ilie Stan din Str. Barbu Lăutaru 14, A băut sodă ca..u..stică dizolvată în apă...* ce-o mai fi și soda asta custică?.... *cauza fiind neînțelegerile familiare.* — Păi sigur: *Văzând că rezultatul nu era cel dorit, își trase un foc de revolver în piept. In stare extrem de gravă, a fost transportat la spitalul Central.* — Tot acolo. *După câteva ore de chinuri grozave, nefericitul soț a încetat din viață.....* — Aa, din cauza nevestii. Săracu de el, să-i fie țărâna ușoară. Uite încă alte două sinucideri, lasă-i.... *Atac banditesc... Agresiune.... Incendiu....* Ia să mai întoarcem foaia. Uli-liu! ce dă cruci. *Zdrobiți de durere, întristați pentru veșnicie: Lisandru, viitor soț, Ilinca, nevasta fostului soț Nae, fiu, Smaranda, sora fiului, Stancu, fratele sorii și toată rudenia, anunță pierderea iubitului lor în veci neuitat: Guță Neculai, zis Peltea, în etate de 38 ani.* Săracu, nici n'a murit bine și ia și luat altu locu.... *Medicale....* Aha, asta-i pentru mine.... *Nevralgia.... Răceala, gripa, se combat cu fricțiunea Carmol.... Urodonal, spală rinichii....* E! Iacă ce-mi trebue mie. Tot mă plâng că mă dor rinichii, am dat de leac. Dar, ia să văd, poate că dau și de doftorul nostru. *Doftor, doftor, do...o...ff...tor Sandu Negulescu....* Parcă el e! Ba nu, e alt nume, sună alfel. *Doftor, doftor, dofto...or uite-l: Stavre Negoiță.*

Ia să vedem ce spune despre el: *specializat la Paris, practică îndelungată la „Sacré Coeur". Vindecă repede, metode moderne; boli nervoase, boli interne, boli de stomac, de rinichi, de inimă: sughiț, noduri, tremurături, somnolență, migrenă, paralizie, dambla, dureri de cap, de șale, oboseală — fără operație.* — De, nu spuneam eu că-i fără bisturiu? — *Consultații zilnic, Str. Ghiță Năsturel 43* — Dară, eu n'am toate bolile astea! *Sughiț,...* n'am niciodată, *noduri,....* deloc, *tremurături,...* numai când mă 'nfurie Ion, *somnolență,...* ce 'nseamnă? Somn? Da, asta am berechet! *Migrenă,...* nu știu ce-i aia, *pa-*

ralizie,... nici, *dambla,...* (Doamne fereşte!) *Dureri de cap,... dureri de şale,... oboseală,...* iacă boala mea! (în timp ce-şi caută boala, intră soacra)

SOACRA: E! Care-i boala ta?

STAPANUL: Păi maică, de când stăm împreună, încă nu-mi ştii boala? N'auzi că mă vait mereu de rinichi? Acum nu mă dor numai rinichii, mă dor toate oasele. (intră nevasta)

SOACRA: Iţi cunosc eu boala, şi de mult ţi-aşi fi dat eu un leac de-al nostru, băbesc, dar mi-erea teamă să nu-mi dai cu ceva în cap. Tot mai am eu zile puţine de stat pe pământul ăsta, măcar să le trăiesc în linişte şi dacă...

NEVASTA: Hai că se vede doctorul, uite-i că se apropie. (Soacra şi nevasta se retrag.)

DOCTORUL: Bună ziua prietene! Iată-mă! Am auzit că mă cunoşti. Care-i povestea?

STAPANUL: Da, vă cunosc, Domnule Doftor, de anu trecut când aţi fost pe la noi prin sat.

DOCTORUL: Da, se poate. E!... dar, ce te doare?

STAPANUL: Domnule Doftor, de, nu prea ştiu nici eu cum să-i zic: mă simt foarte slăbit, fără nici o putere....

DOCTORUL: Unde simţi durerea?

STAPANUL: Apăi să vedeţi, Domnule Doftor... când sânt în curte, atunci mă doare .... dar, de cele mai multe ori când sânt în casă....

DOCTORUL: Ei, nu m'ai înţeles. Te-am întrebat: în ce loc simţi durerea?

STAPANUL: Păi... când sânt în curte, simt durerea când stau în scaunu ăl mare pe care l-am aşezat sub nuc. Când stau în casă, şi mai ales când stau lângă vatră, simt durerea acolo lângă foc.

DOCTORUL: Nu aşa omule! Iar nu m'ai înţeles. Vreau să ştiu în ce loc al corpului simţi durerea?

STAPANUL: Ah! Acum pricep: mă doare în tot corpul.... (se întinde puţin pe spate) dar mai mult pe la mijloc (arată cu mâna), parcă sânt strâns cu o funie de jur împrejur.

DOCTORUL: Foarte bine! Cu ce te ocupi şi ce obişnuieşti să mănânci?

STAPANUL: Să vedeţi, Domnule Doftor... Cât despre ocupaţie, eu nu mă ocup cu nimic slavă Domnului.... toată ziua n'am ce face. Din când în când, destul de rar de alfel, mă duc să văd cum îmi lucrează argaţii; iar în ce priveşte mâncarea, noi mâncăm destul de bine. Vinişor, nu-mi lipseşte niciodată, îmi dă un pic de putere, dar, toate sânt degeaba, că tot rău mă simt. Apăi de fumat, fumez atât de mult, că aproape mi-ar putea servi de leac... De nevastă m'aş mai lipsi, dar de pipă, bat-o norocul, nici vorbă. După cum vedeţi, duc o vieaţă destul de liniştită, şi cumpătată.... nici de obosit nu mă obosesc, aşa că mă mir de ce nu mă simt sănătos.... (intră nevasta)

DOCTORUL: Nu-i aşa că mereu ţi-e somn?

NEVASTA: Oh! Nu!... Domnule Doctor, pentrucă doarme destul de bine. De asta nu se poate plânge, căci doar dela ora 7 seara şi până a doua zi dimineaţa la ora 9, tot doarme.... şi-apoi, şi peste zi stă mai mult culcat.

DOCTORUL: Ehei prietene, acum încep să înţeleg boala d-tale. Să şti că suferi de o boală foarte grea, cronică, şi chiar foarte periculoasă. D-ta trebuia să te cauţi mai din vreme, că tare mi-e teamă să nu fie prea târziu. Suferi de mult fără să-ţi dai seama de ce ai. Boala d-tale se numeşte *rinichită granuloasă!* (intră soacra, care e atentă la tot ce spune doctorul şi dă mereu din cap, în semn de aprobare.)

NEVASTA: Vai Domnule Doctor, dar credeţi....

STAPANUL: Domnule Doctor, îmi iau lumea'n cap. Dar ce-o mai fi şi aia richinită grabuloasă?

DOCTORUL: Nu, ri-ni-chi-tă. Este o boală care dă naştere la un vierme, care vierme se hrăneşte numai din rinichi; îţi roade pe nesimţite rinichii! Dacă nu veneai să mă chemi, încă puţin şi rămâneai fără rinichi...

STAPANUL: (făcând ochi din ce în ce mai speriaţi) Vai de mine, Domnule Doctor! Şi cum putem omorî acest vierme periculos?

DOCTORUL: Primul lucru de făcut, e să nu mai bei vin...., al doilea lucru....

STAPANUL: (întrerupe) Dar bine Domnule Doftor, puterea?

DOCTORUL: .... de căpetenie, este să-ţi părăseşti ţigara....

STAPANUL: Asta, da! Şi eu m'am gândit că ţigările sau un tutun bun, sunt straşnic de scumpe şi aş face mai bine să nu mai fumez decât tutun de lulea.

DOCTORUL: Tot pe dos mă 'nţelegi. N'ai voie să te atingi de niciun fel de tutun. Afară de asta, de azi înainte, trebue să te culci la ora 9 seara, şi să fii în picioare la 6 dimineaţa. Şi în fine, ultimul lucru: ai pomi în grădină, cari nu-ţi folosesc?

STAPANUL: Destui....

DOCTORUL: Ei bine! Toţi pomii aceştia, trebue să-i dai la o parte din grădină, dar uite cum: ai să-i scoţi pe toţi, din rădăcină. Pe urmă să-i tai în bucăţi, până la ultima crenguţă, ca pentru foc. Lucrul acesta să-l faci în fiecare zi, timp de o săptămână, şi în tot acest timp să nu mănânci carne de loc, să ţii dietă (stăpânul se miră): supă de ceapă, supă de chimen, şi numai mâncăruri uşoare. După masă, numai o singură oră de odihnă. Cam acesta ar fi, deocamdată, leacul pentru o uşurare a durerilor.... La revedere. Săptămâna viitoare viu s'aud rezultatul.

STAPANUL: (oftează) Bună ziua, Domnule Doftor, voi încerca.... (oftează din nou).... leacul D-voastră. (către soţie) Vai de capul meu. Ce o să mă fac cu mijlocul meu? Dar de, dacă aşa e sortit să piară acest vierme urîcios, trebue să m' apuc de noua ocupaţie. (pleacă stăpânul cu nevasta; soacra ia loc pe scaun şi rămâne îngândurată).

SOACRA: Să dea Dumnezeu să scape. Vai de mine, să rămână Vlad al meu fără rinichi? Se poate? Poate un om să trăiască fără rinichi? Nu cred. (dă din cap şi face o pauză mai lungă) Eu ştiam ce avea înainte, ştiam că i se închilozise oasele de trândăvie, dar nu-mi dădea prin cap, că are viermi la rinichi! (pauză mai răsfoieşte jurnalul) Apoi, dacă prin leacul pe care i l-a dat se poate vindeca, nu-l costă prea mult. Are să devie un om ca toţi oamenii: o să se lase de vin, o să se lase de tutun, o să doarmă cât doarme un om sănătos, nu să se culce cu găina şi să se scoale cu cucoana dela oraş, şi o să se puie pe treabă, ca orice om muncitor. (intră nevasta)

NEVASTA: Să-l vezi cum lucrează! Ai zice că lucrează pentru bani! S'a făcut seară, şi tot dă zor, parcă caută comori pe la rădăcinile pomilor. Dar zice că îi e mai bine. Hai să-ţi arăt ce mi-a adus Filoftia dela târg. (pleacă)

STAPANUL: (intră cu paşi greuoi) Oh! Bine c'am terminat. Prăpădi-s'ar şi umbra ăstui vierme. Prima zi mi s'a părut aşa de lungă, de credeam că s'a supărat şi sfânta lună pe mine. Eram obosit şi mă tot uitam pe cer, nu cumva se'ndură să dea ochi cu mine. Dar acum, am început să mă obişnuiesc cu lucru....

ION: Stăpâne, a venit Domnu Doftor. (doctorul intră încadrat de nevastă şi soacră; stăpânul îl întâmpină cu veselie)

STAPANUL: Bine-ați venit, Domnule Doftor.

DOCTORUL: Bună ziua, bună ziua. Ce mai faceți? Cum merge? Cum te simți prietene?

STAPANUL: (vesel) Acum sunt foarte bine, dar în primele zile...., vă spun drept, Domnule Doftor, mi-a fost greu, tare greu. Am blestemat nu numai viermele, dar și mama viermului....

DOCTORUL: Dragul meu, boala de care suferi, nu se vindecă decât numai așa. Acum ai înțeles cum se mai numește boala d-tale, pe care ți-am botezat-o rinichită granuloasă?

STAPANUL: (rușinat) Da! Știu acum! Vieață fără lucru, pe care la noi în sat o mai numim și.... *lene*. Mulțumesc lui Dumnezeu, și D-voastră, Domnule Doftor, că am scăpat de această boală grea care, bine ați spus, este ca un vierme ce roade sănătatea. Vă rămân, din suflet, îndatorat și recunoscător. Vă mulțumesc (când stăpânul pronunță „vă mulțumesc", soacra și nevasta spun odată cu el „vă mulțumim, vă mulțumim".

DOCTORUL: N'aveți de ce mulțumi. Dar uite ce, aș vrea să mai fac bine și pe la alți prieteni, care când au auzit că am venit pe la D-ta, mi-au trimes vorbă să trec și pe la dânși. Primul pe care trebue să-l văd, este un bătrân care nu poate să se mai dea jos din pat de patru luni de zile. Zice că e beteag de picior și că a vrut....

STAPANUL: (întrerupe) Da, da, Domnule Doftor. E chiar vecinu nostru, săracu.

DOCTORUL: Puteți să mă conduceți până la el?

NEVASTA: Vai de mine, cu toată plăcerea. Mergem cu toți, o să se bucure când o să ne vadă. Vlad nu s'a mai dus pe la el de când a căzut la pat.

STAPANUL: Hai să-l vedem.....

prel. de *P. P. P. f.*

Colțul Juniorilor

Sandalele lui Hrist

„Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu ai putea să îmi spui unde se găsește profetul care, zilele trecute, a înviat din morți pe unul ce murise în Betania? Am auzit vorbindu-se despre El în Anathoth, unde locuesc; și, bolnav, neputincios cum mă vezi, m'am târît până aici cu speranța ca în cele din urmă să îl întâlnesc, și să fiu vindecat de el".

Omul care vorbea în felul acesta tocmai intra în Ierusalim pe poarta dinspre Nord. Pe jumătate paralizat, el de abia se mișca, iar bietele sale picioare goale erau acoperite cu praf. Obrazul său uscat și palid arătau suferință și foame.

Femeia căreia se adresa acest sărman bărbat părea a fi tânără și vioaie; ea tocmai se întorcea dela fântână și purta pe umărul său o amforă plină cu apă. Brațul ei, care susținea cu multă grație vasul, era împodobit cu brățări elegante.

— Vai! răspunse ea, nu pot să-mi dau seama de cine vrei să vorbești. Nu cumva știi numele acestui profet? Nu există nicidecum la Ierusalim un așa mare număr de oameni cari să învieze morți! Acum este prima dată când aud această istorie de necrezut.

— El Se numește Isus, Isus din Nazaret, răspunse paraliticul.

Tânăra femeie izbucni într'un hohot de râs.

— Isus din Nazaret! Vrei să vorbești de acel Galilean care zilele trecute intră în oraș însoțit de o ceată de tineri derbedei cari cântau înaintea Lui și mișcau în mâini ramuri prăfuite? L-am văzut și eu, era suit pe un asin, și oameni cu înfățișări desgustătoare, Galileeni ca și el, mergeau pe jos pe lângă El. Faptul acesta a provocat un mare scandal public, și nu am fost câtuși de puțin surprinsă auzind că a fost închis chiar imediat: căci se spune în mod precis că El a mers, totdeauna fiind însoțit de ceata Lui, până în templu, și că a cutezat chiar să ridice amenințări contra cinstiților negustori și schimbători cari se stabiliseră acolo, și pe lângă aceasta le-a vărsat și mesele, le-a alungat boii, și le-a pus porumbeii în libertate.

— El nu mai este în închisoare, zise foarte grav un om cu un turban cafeniu, și care tocmai se oprise să asculte conversația: El este mort. Prea cucernicii noștri preoți iudei au socotit că un asemenea seducător nu ar putea să fie multă vreme tolerat, fără să aducă vreo pagubă. Nu mergea El din oraș în oraș predicând revolta, răspândind mereu vorbe pline de ură contra rabinilor, cărturarilor, în sfârșit față de toate falele națiunii noastre; și, înconjurându-Se tot de oameni fără căpătâi, de vameși, de femei de moravuri ușoare, așa zise pocăite?.... a mai fost denunțat procuratorului, Pontius Pilat, care L-a osândit. Alaltăieri chiar L-a crucificat, împreună cu alți răufăcători.

Paraliticul, la auzul acestor cuvinte, rămase nemişcat şi consternat:

— Deci m'a înşelat? murmură el în cele din urmă. Totuşi, acea minune, acea înviere...

— Lazăr din Betania? reluă noul venit. Da, ştiu, un sărman păcătos puţin cam smintit, care pretinde a fi ieşit din mormânt! El ar face mai bine să ia seama asupra lui, căci judecătorii noştri au hotărît ca fără multă vorbă să pună capăt acestor poveşti. Ia gândeşte-te, dacă Isus ar fi putut învia pe Lazăr, S'ar fi lăsat El crucificat?

— Foarte adevărat, răspunse femeia cea tânără: „Doctore, vindecă-te pe tine însuţi". Iată sărmanul meu prieten, tu nu ai de făcut decât un singur lucru: să te întorci acasă la tine şi să nu te mai încrezi în poveştile cari ţi se vor mai spune despre Galileenii vagabonzi cari îşi zic profeţi.... Totuşi, adăugă ea, nu ar fi trebuit să Il omoare; El nu avea aerul unui om rău, când intră în Ierusalim înconjurat de acei copilaşi cari mişcau crengi în mâinile lor.

Şi, cu mişcări mlădioase, ea se depărtă, nu însă fără a fi pus un ban în mâna paraliticului.

Un ţesător, ocupat în prăvălioara sa, auzise tot ce se vorbise. El chiar îşi întrerupse şi lucrul numai ca să asculte mai bine; dar nu a luat nici o parte în convorbire.

După ce femeia şi omul acela cu turban s'au îndepărtat, ţesătorul s'a apropiat de bolnav.

— Frate, îi zise el, vino la mine, să te odihneşti puţin, şi eu am să-ţi vorbesc despre Isus din Nazaret.

Sărmanul om primi fără a se mai lăsa rugat, şi se aşează pe o rogojină tare întinsă pe pământul bătătorit care forma duşumeaua prăvălioarei. Gazda sa, prevenitoare, îi dădu câteva perniţe spre a-i servì de sprijin. Apoi el se îndreptă spre un lighean cu apă proaspătă, şi revenind începu să spele picioarele acelui nenorocit.

— Nu frate, nu, nu făcea lucrul acesta, zise neputinciosul, în adevăr este prea mult. Eu nu sunt decât un om sărman, nedemn de o asemenea atenţie atât de generoasă.

— Tu nu ştii că Abraam, tatăl nostru, el însuşi a spălat picioarele celor trei călători? zise ţesătorul surâzând.

— Lucrul acesta este foarte adevărat, răspunse paraliticul, dar cât de mare este deosebirea între acei călători şi mine!

— Nu are aface! Chefa mi-a povestit că, în noaptea care a precedat moartea Lui, Domnul, (Acela pe care tu Il numeşti Isus din Nazaret) i-a spălat picioarele. Dar tu nu cunoşti nici pe Chefa şi nici pe Isus.... vai! pe acesta din urmă nu-L vei cunoaşte niciodată!

Şi ţesătorul, deşi tânăr şi în pline puteri, începu să verse multe lacrimi, cari se amestecau cu apa din ligheanul pe care-l ţinea în mână.

— Vorbeşte-mi despre El, zise în cele din urmă paraliticul. Era El cu adevărat un profet.

— O, da! şi mai mult decât un profet, răspunse lucrătorul cu multă mândrie; noi Il numeam Fiul lui David

— Era El aşa de puternic după cum se spune?

— Puternic ca şi Dumnezeu!

— Şi bun?

— Ca Dumnezeu!

— Şi de ce S'a lăsat să fie omorît?

Ţesătorul lăsă din nou capul în jos şi nu răspunse nimic.

— Ascultă, zise el în cele din urmă, după ce vizitatorul terminase mâncarea pe care i-o pusese înainte, vrei să vii cu mine? Iată-te puţin odihnit acuma.... Vom merge la locul unde a murit El, loc care nu este prea departe de aici. Ceva mă atrage mereu spre acel loc; am fost chiar şi în dimineaţa aceasta acolo; am vizitat şi mormântul Lui, pe care l-am găsit gol, lucru puţin cam ciudat! Poate vom găsi prieteni cari ne vor explica ce vrea să zică lucrul acesta. Vino! Eu am să-ţi ajut la drum.

— Fie, zise paraliticul. Dar omule atât de generos, tu încă nu mi-ai spus cum te numeşti.

— Mă numesc Marcu, răspunse ţesătorul.

— Dar tu?

— Numele meu este Tadeu.

Şi cei doi tovarăşi porniră la drum, povestindu-şi unul altuia faptele neasemuitului Domn, dispărut după părerea lor, pentru totdeauna.

In cele din urmă ajunseră la locul unde cu două zile mai înainte avusese loc supliciul. Ajunseseră acolo pe la ora trei; soarele dogorea asupra pământului gol și ars. Acolo nu se mai vedea nimic altceva decât gropile în cari fuseseră înfipte crucile. In apropiere de una din aceste gropi se mai vedeau încă urme de sânge.

— Privește acolo! zise Marcu cu o voce înnăbușită. Privește acolo, Tadeu! Ei au fost trei, dar numai dela El a curs sânge; am fost și eu atunci, și am văzut că nu a fost împuns decât odată de soldați.... O! dacă ai fi văzut furia preoților iudei și agitația mulțimii! Și în același timp blândețea feței Sale, răbdarea, cum și calmul Său neschimbat! In cele din urmă el doar a strigat.... Un strigăt sfâșietor, pe care încă îl mai simt în fundul inimii mele. O, de ce, de ce ai plecat, Invățătorule prea iubit? De ce te-am cunoscut dacă trebuia să Te pierd atât de curând și pentru totdeauna.

In felul acesta vorbea tânărul țesător, și durerea lui era atât de cumplită încât paraliticul uitând de durerea sa, din simpatie, îngenunche împreună cu el pe pământul însângerat.

Multă vreme rămaseră astfel prosternați.

In cele din urmă tânărul se sculă.

— Să plecăm, zise el.

Neputinciosul ascultă, dar, înainte ca să se scoale, își întinse mâna către două obiecte fără nici o formă cari îi atrăseseră atenția.

— Eu nu sunt decât un om sărman, zise el; orice lucru este foarte prețios pentru mine; îngăduie-mi să mă uit cu atenție la acestea... Iată niște sandale! O! destul de uzate, ce e drept, și legăturile sunt toate rupte. Această încălțăminte se vede că a fost purtată de cineva care a umblat mult, fără îndoială; pietrele de pe toate potecile și-au lăsat urmele pe ele.... Dar sandalele valorează pentru mine mai mult decât orice; și acum trebuind să mă întorc acasă, cel puțin nu voiu merge cu picioarele goale.

Vorbind în felul acesta, neputinciosul nostru încălță sandalele pe cari le găsise. Marcu, îndurerat cum era, nu dădu decât pe jumătate atenție la cele spuse de paralitic.

— Minune! Minune! strigă paraliticul, de îndată ce făcu câțiva pași. Frate, oare să fie cu putință? Mărire Domnului! Sunt vindecat!

El sărea, și juca pe drum; își aruncă cârjile cari acum îi deveniseră nefolositoare, și s'ar fi crezut pentru moment că acest om a înnebunit.

— Cum s'a făcut aceasta? zise Tadeu surprins.

— Tadeu, zise Marcu, acestea sunt sandalele *Sale!* Când L-au crucificat soldații au împărțit între ei hainele Lui; dar pe aceste sandale rupte, le-au aruncat ca fără nici o valoare.... Și iată că tu le-ai găsit.... Adoră-le frate, căci se prea poate că nu a murit pentru totdeauna Omul care a venit, în virtutea atotputerniciei Lui, să săvârșească o minune ca aceasta!

Ei se reîntoarseră, și din nou se prosternară în locul unde sângele înroșise pământul. Cu câtă recunoștință își înălță paraliticul vindecat inima către Dumnezeu! Cu câtă ardoare chema el pe acel Mântuitor care deși plecat, totuși avea o asemenea putere! Apoi ei se sculară și se îndreptară către camera de sus unde erau adunați ucenicii. De abia sosiți, ei auziră cuvintele: „A înviat"!, spuse de Chefa, Ioan, și Maria Magdalena. Și iată că deodată El Se arătă în mijlocul lor, zicând:„Pace fie cu voi".

Apoi ochii Lui se rotiră asupra celor adunați și se păru că se opresc o clipă asupra lui Tadeu, care, prosternat, nebun de bucurie și temere sfântă, își ținea și respirația.

— După cum M'a trimes pe Mine Tatăl, la fel vă trimet și Eu pe voi... Mergeți, le zise El, mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură omenească.

— Voiu merge, Doamne! răspunse în șoapte fericitul posesor al sandalelor lui Hrist.

(Récits et Allégories.) *R. Saillens.*

Cugetări.

Imaginația este ochiul sufletului. — *Louvois.*

* * *

Adevărata cauză că mulți se simt nenorociți e că văd pe cei fericiți. — *LaRochefoucauld.*

* * *

Dacă nu e nevoie să spui totdeauna ce gândești, trebue totdeauna să gândești ce spui. — *Lupinai.*

CLIPE VESELE

Intre prietene.

— Ai primit o scrisoare anonimă? Ascultă-mă dragă! Să consideri cuprinsul cu cel mai profund dispreț și, mai ales, să nu răspunzi!

* * *

Siguranță.

Servitoarea, pentru ca să poată spăla o fereastră se urcă pe o masă cam șubredă. Intră cucoana și îngrozită îi spune:

— Fetițo! Cum te urci tu pe masa asta care nu te poate ține?

— Lăsați coniță, nu vă fie teamă!... Stau într'un picior, așa greutatea scade pe jumătate!

No. 1. (trimes de **L. Friend**)

Puteți ceti? Ce scrie?

Una sau alta.

Arestatul: Nu eram beat, domnule judecător, numai, băusem un păhărel.

Judecătorul: Ah! atunci se schimbă. Era să te condamn la o lună închisoare; așa, o să faci treizeci de zile!

* * *

Cât.

— Cât ai pe lună?
— O mie de lei! Dar tu?
— Mai adaugă un zero!
— Două mii?

* * *

Morală și fabulă.

Tata: Vezi Nicușor, lupul a mâncat mielul, pentrucă mielul n'a fost cuminte.

Nicușor: Am înțeles, tăticule. Dacă mielul ar fi fost cuminte... l-am fi mâncat noi.

71.	66.	21.	31.	60.	45.	11.	74.	32.	97.
53.	12.	61.	2.	17.	69.	93.	15.	8.	49.
83.	98.	26.	75.	100.	51.	62.	27.	87.	37.
33.	47.	56.	92.	58.	94.	1.	96.	64.	85.
3.	52.	82.	38.	16.	44.	88.	48.	81.	65.
23.	18.	70.	84.	35.	50.	76.	40.	5.	79.
77.	34.	42.	46.	39.	6.	72.	13.	10.	55.
41.	25.	4.	63.	28.	99.	57.	95.	30.	9.
90.	59.	68.	7.	78.	54.	67.	20.	86.	14.
19.	89.	36.	29.	80.	22.	43.	73.	24.	91.

(trimes de **P. Alpiniu**)

No. 2. Puneți înaintea D-voastră un ceas și notați în câte minute veți găsi cifrele, în ordine crescândă, dela 1—100, fără să faceți niciun semn pe cifrele găsite.

(trimes de **A. Dragomirescu**)

No. 3. Luați un șervet, un fular sau o bucată de sfoară, lungă de cel puțin 80 cm. Incercați să faceți un nod la mijloc. Apucând cele două capete, faceți nodul, fără să le dați drumul!

Cetitorilor cari ne vor trimete răspunsurile, cu explicațiile cuvenite, însoțindu-le de acest BON, până la 25 Ianuarie a. c., le vom publica numele în numărul viitor. Rugăm pe toți deslegătorii jocurilor să păstreze pentru dânșii fructul muncii lor, fără să divulge soluțiile. In felul acesta vor da ocazie și altora să guste din farmecul misterului.

BON

de participare la jocurile
„Amicului Tinerimii",
Anul I — No. 1.

ECOURI

— In lumea întreagă sunt răspândite peste 34 milioane de aparate de radio. Numai în Statele-Unite sunt peste 14 milioane.

— Experiențe recente făcute în Germania pentru transformarea huilei în îngrășământ au dat cele mai bune rezultate. Produsul anumitor recolte s'a dublat.

— Vânătorii de balene socotesc că acest cetaceu poate parcurge cam 18 km. pe oră.

— Sunt artiste cari poartă pantofi din piele de pești roșii. Pentru acești pantofi se îndură să se despartă de *2.000 - franci* (13.000, - lei).

— Un inginer german a construit o mașină de scris cu care se poate scrie nu numai litere, dar și cuvinte întregi, adică, cuvintele cele mai întrebuințate în limbagiul comercial. Cu această mașină, care are 164 de clape, se poate scrie până la o mie de cuvinte pe minut.

—Ițele de păianjen ar putea da o mătase de o valoare egală a viermelui de mătase. Din nenorocire, păianjenul are caracter urît, de aceea nu se pot pune mai mulți păianjeni la un loc pentru a-i pune la treabă; cel tare, omoară pe cei slabi. In aceste condițiuni, nu ne putem gândi la producerea, în cantități comerciale, a mătăsii de păianjen".

— Din 300.000 de urme digitale luate de către experții polițienești din Anglia, nu s'au găsit două la fel.

— Cel mai mare rezervor de apă este cel dela Littleton, în apropiere de Londra. Are șapte kilometri de circumferință și ar putea adăposti o flotă întreagă.

— Un om al cifrelor, a făcut un raport de lucrul pe care-l face o mamă, într'o familie de șase persoane, timp de 20 de ani. Ea curăță cam 87.600 de cartofi, cârpește vreo 10.400 de ciorapi și face patul de 29.200 ori. Și toate acestea zâmbind....

— Psalmul Păcii! In Carolina, un district din Statele-Unite, s'au bătut opt negrii cari, voiau să intre fiecare în posesia unei Biblii vechi. Judecătorul condamnându-i le-a dat să învețe pe dinafară în cinci zile, Psalmul 133.

— In insula Ceylon sunt aproape 2.600 de elefanți. Dintre aceștia, peste o mie sunt încă sălbateci. Ceilalți, sunt întrebuințați la plantațiuni și la ceremoniile religioase.

— La Berlin se bea aproape un milion de litri de bere în fiecare zi. Tot în acest oraș sunt 3.000 de orbi; 8.000 de tineri condamnați în fiecare an de tribunale, 300 de persoane sunt închise în fiecare zi, și, tot în oraș, mai sunt 21.000 de copii infirmi.

— Un turist American s'a prezentat într'o zi în fața porții de grilaj a castelului din Versailles, pentru ca să-l viziteze, dar n'a fost primit, deoarece venise tocmai la ora închiderii. Pe urmă s'a aflat că vizitatorul a fost John Rockfeller, care donase un milion și jumătate de dolari pentru restaurarea acelui castel.

POȘTA REDACȚIEI

(manuscrisele, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază)

Rubrica aceasta va fi mijlocul de legătură între iubiții noștri colaboratori și Redacție sau chiar și între cetitori și Redacție. Pentru a evita lămuriri, sfaturi sau felicitări în public... rugăm pe toți colaboratorii noștri ca, împreună cu semnătura manuscrisului, să mai adauge un nume sau un cuvânt fictiv, poate un număr, un pseudonim, etc. pe care să-l recunoască numai, sau aproape numai dânșii!

In numărul viitor vom deschide o rubrică de *întrebări și răspunsuri*, la care toți cetitorii vor putea participa. Intrebările pot fi de orice natură. De asemenea vom rezerva un loc pentru o rubrică a jocurilor: jocuri individuale, de familie, de societate, în casă sau în aer liber. Facem apel la toți cunoscătorii de astfel de jocuri, rugându-i să ni le transmită. Le mulțumim anticipat.

Director: V. FLORESCU

Anul I. 1933

No. 1.

AMICUL TINERIMII
REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
Comenzile și sumele se vor adresà Administrației, iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:
pe un an Lei 40.—
prețul unui număr „ 10.—

Edit. „CUVANTUL EVANGHELIEI", S. A. București IV. Str. Mit. Ghenadie Petrescu 116.

Biblioteca Universității Iași

Amicul Tinerimii

Fot. Darbellay, Martigny.

Primăvară.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
bd 14 | 20 MAI. 1933

Scrisoarea unui copil

după Montéhus. de E. Barbu-Bogdan.

Tăticule, îți scriu ca să nu vadă
Scrisoarea asta mama. Singură eu,
Nu știu de ce, când trec soldați pe stradă,
Mămica plânge, plânge tot mereu....
Când ai să vii, tăticul meu?....

De ziua ta pusesem flori de masă,
Flori multe, multe, ca'n toți anii, știi....
Dar tu lipseai și ce trist era'n casă —
Și mă'ntrebam mereu când ai să vii?....
Tăticule, vezi să ne scrii!....

Se împlinește azi o săptămână,
De când mămica îți lucra mereu,
Ca să-ți trimită o flanea de lână,
Azi s'a lăsat .... ți-aș face-o de-ași ști, eu....
Când ai să vii, tăticul meu?....

Ce n'ai luat, tăticule, cu tine,
Le-a strâns mămica 'ntr'un pachet plângând,
De ce plângea și se uita la mine
Și mie nu-mi spunea ce-avea în gând?
Tăticule să vii curând....

Mămica e în negru îmbrăcată,
Cu'n voal ce-atârnă până la pământ
Și'n negru este casa noastră toată,
De ce? Aștept să-mi scri tu un cuvânt
De ce în negru toate sunt?

Nu știu de ce, chiar astăzi, o vecină,
Mergând spre școală, cu mai mulți copii,
Mi-a spus așa: „sărmană orfelină!"
Ce'nseamnă asta? Nu uita să-mi scrii!
Tăticule când ai să vii?....

Mi-a spus mămica azi, ca niciodată,
Că mâine dimineață, de cu zori,
Mergem la cimitir.... Să-mi spui tu, tată,
Mama nu vrea de-o'ntreb adeseori;
Cui ducem noi acolo flori?....

Tăticule, ți-am scris ca să nu vadă
Scrisoarea asta mama.... Oh, de-ai ști,
Cum îi privesc, când trec soldați pe stradă,
Ca să te văd, dar nu ești! .... Să ne scrii,
Tăticule când ai să vii!....

(Din „România", Oct. 1917.)

CUM SĂ PRIVIM

Henry Ward Becher scria într'o zi: „Deseori, când vă găsiți pe oceanul vieții, o stea apare pe cer. Ea nu se vede decât o clipă, dar dacă o priviți în clipa aceea, ea vă va arăta în mod precis locul unde ați sosit. Apoi vă puteți continua drumul în pace, încrezându-vă în Dumnezeu, și conduși de călăuza tăcută care vă arată drumul invizibil".

Vieața oferă tineretului multe ocazii de a primi o vedere clară a lucrurilor frumoase și adevărate, și totuși, o lipsă de abilitate, de obișnuință, se poate să împiedece a vedea steaua când razele ei scânteiază cu cea mai mare putere. Minutul unic, propice pentru observat, cade în infinit fără ca să fi folosit, fără chiar să fi fost remarcat. Și omul merge înainte fără a ști la ce latitudine sau la ce longitudine se găsește. Cineva a zis că deosebirea care există între Hindus și alb constă în felul de a vedea. Hindusul, văzând un râu se gândește la pește, dacă vede o câmpie, își amintește de joc. Albul, vede în valea râului un seceriș, în câmpie orașe, invenții multiple, beneficii, etc., etc.

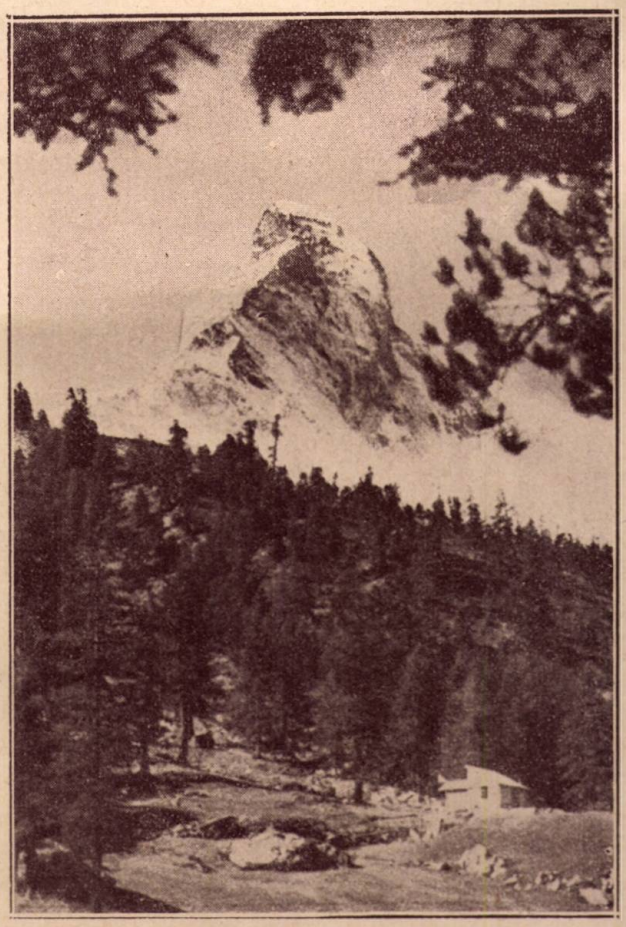

Matterhorn-Zermatt (alt. 4.482 m.)

Două persoane de exemplu se plimbă pe o plajă. Una nu vede decât valurile, numai apa, nisipul, și numai ierburile marine. Alta care a studiat natura și care o iubește, se găsește în fața unei lumi imense în miniatură, din care vieața se revarsă în talazuri. Această persoană vede mulțimea de scoici cari se mișcă fără încetare, insectele cari bâzâe, păsările de mare și tot ce se mișcă în întreg universul, lucruri de cari nici nu își dă seama tovarășul său.

Lucrul acesta nu vine din cauza unei diferențe în puterea de vedere. Diferența constă în însușirea de a ști cum să privești. Prima persoană nu s'a exersat în a privi. A doua, a profitat să-și deschidă ochii față de vieața însuflețită de pe scena lumii. Pentru a ști să privești, nu este deajuns să ai ochi buni, mai trebue încă și un spirit bine cultivat, îmbogățit cu învățăturile găsite în Cartea Divină și în cartea naturii.

Un călător obosit urca cu mare greutate povârnișul care ducea la o culme a alpilor. Oboseala lui ajunsese la un așa grad încât i se părea cu neputință să mai facă vreun pas. Și totuși ceva îl îndemna să continue drumul. El se gândi că odată ajuns pe culme se va bucura de priveliștea întregului lanț de munți, țintă pe care și-o propusese din clipa când pornise să facă acest urcuș. Mai făcând un pas, călătorul se găsi într'o despicătură de munte care îl făcu să rămână înmărmurit în fața unei panorame de neuitat a Matterhorn-ului, înconjurat de o aureolă de foc a soarelui în asfințit. Acest spectacol atât de frumos, atât de măreț,

Niciodată nu cheltui banii înainte de a-i câștiga.

era mai pe sus de orice descriere. Imediat călătorul își uită de oboseală, de foame și de sete și-și înteți pasul pentru a obține o vedere și mai întinsă a panoramei care se desfășura înaintea ochilor săi fermecați.

Lucrul de care are nevoie lumea astăzi, este de tineri cari nu vor privi la Isus doar din când în când, dar cari vor privi la El zilnic și vor observa în El perfecțiunile cele mai mari și o frumusețe de necomparat; tineri cari să înțeleagă cât de mult dorește Isus ca în ei să curgă izvorul cel limpede și eficace al iubirii Sale veșnice.

„In măsura în care Spiritul se alătură lui Hristos, caracterul se transformă după asemănarea divină. Cugetele devin pătrunse de bunătatea lui Isus.... Iubirea Lui ne constrânge. Dacă privim soarele numai o clipă în timpul strălucirii lui depline, la douăsprezece, când ne întoarcem ochii, reflectul soarelui va apare asupra a tot ce vom privi.

„Tot la fel se întâmplă când ne ațintim privirile spre Isus. Tot ceeace privim poartă semnul chipului Său, Soarele Dreptății.... Acest chip este gravat pe ochiul sufletului, influențând fiecare clipă din vieața noastră zilnică. Prin contemplație noi suntem preschimbați după chipul divin, după asemănarea lui Isus. Noi vom aduce, tuturor acelora cu cari venim în contact, razele dulci și binefăcătoare ale dreptății Sale.

„Isus este cu totul pentru noi — primul și ultimul — cel mai bun în totul. Caracterul lui Isus și spiritul Său dau vieții colorile adevărate. El este legătura și urzeala ființei noastre și El este însăși țesătura făpturii noastre.... Eul este mort, dar Hristos este Mântuitorul ce încă trăiește. Contemplând fără încetare la Isus, vom ajunge să reflectăm chipul Său în jurul nostru". — *„Messages to Young People", pp. 160. 161.*

S. Rasmussen.

Reflexii asupra T. F. F.

Telefonia fără fir este o invenție minunată. Acum câțiva ani era foarte greu de crezut că se va putea auzi la mai multe sute de kilometri depărtare și în același timp din orice parte ai fi voit, o voce, un concert, o conferință, etc. Da, acum câțiva ani s'ar fi părut cu neputință, și totuși, acuma, lucrul acesta există....

Telefonia fără fir ar fi cea mai frumoasă invenție dacă ar putea face pe oameni să înțeleagă mecanismul și eficacitatea rugăciunii. Tot atât de adevărat după cum se poate auzi glasul cuiva, tot atât de sigur este și faptul că rugăciunea, chiar și mintală, se sue la Dumnezeu. „Dumnezeu Își pleacă urechea la cererile făpturilor Sale", și le ascultă. Rugăciunea este legătura ce reapropie pe om de Dumnezeu. Și aceasta se întâmplă după ce omul a început să-și dea seama de starea sa nenorocită, și și-a ridicat ochii către cer spre a cere sprijin și ajutor Creatorului său. Rugăciunea este telefonia fără fir umano-divină, și există —legând Pământul cu Cerul — un minunat post radiofonic, în același timp și emițător și receptor, de o lungime de undă incalculabilă. Nu are importanță dacă persoana care face să vibreze undele misterioase este o ființă omenească slabă; ele sunt primite de Cel Atotputernic; căci la tronul Său se întâlnesc toate rugăciunile cari se ridică de pe pământul nostru plin de durere și păcat, și dela acest tron pornesc împlinirile acestor rugăciuni. Isus a zis: „El știe de ce aveți voi nevoie, mai înainte de a-I fi cerut".

In Scripturi avem un frumos exemplu de telefonie fără fir umano-divin:

Profetul Daniel înălța către Dumnezeu această rugăciune: „Ascultă dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău .... Deschide ochii, și privește la dărâmăturile noastre.... Ascultă, Doamne!.... Doamne! Lucrează și nu zăbovi". *Pe când încă vorbeam eu,* mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu .... *pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea,* a venit repede în zbor iute, omul (îngerul) Gavril.... și mi-a zis: ‚Daniele,.... *Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul,* și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești prea iubit'". Dan. 9.

Luați seama la emisiune, rugăciunea lui Daniel către Dumnezeu, și răspunsul lui Dumne-

Cel prevăzător scoate învățătură din primejdiile altora.

zeu către Daniel cum și împlinirea imediată.

Când un vapor se găsește în primejdie, telefonia fără fir dă semnalele: S. O. S., adică: Save our souls, ceeace pe românește înseamnă: Salvați-ne sufletele.

Lumea aceasta este și ea un mare vapor care a primit o spărtură, și deci care în curând va fi târît în fundul mării. Telefonia fără fir ar trebui să strige în lumea întreagă: „Save your souls „salvați-vă sufletele". Ea este plăcută, folositoare și de multe ori indispensabilă, dar cât de multe lucruri secundare sunt spuse și cântate în lumea întreagă, în timp ce lucrurile principale sunt de multe ori lăsate neexprimate! Acela care știe că lumea este cu totul gata pentru sfârșitul ei, este cuprins de groază văzând-o înaintând spre prăpastie cu atâta nepăsare, în ritmul dansurilor, în acordurile unei muzici frumoase, ... atunci când ar trebui să i se strige, cu toată puterea disperării: „Oprește-te! Ia seama!.... Save your souls, Save your souls"!

M. R.

Templul cel veșnic

de **Toma Sterian**

Cunosc un templu, ne 'ntrecut de mare,
Ce poartă scris pe frontispiciu-i de-aur,
— Lumină — și primesc al vieții laur
Acei ce vin la el din depărtare.

Este clădit pe-o piatră unghiulară,
— Simbolul al tăriei neînvinse —
Veniră vijelii de o cuprinse,
Dar a rămas cu timpul seculară.

Iar stâlpi puternici templu 'mpodobesc
Ce-n măestrie nu pot fi 'ntrecuți,
Din aur de ofir ei sunt făcuți
Și nume de mărire moștenesc.

Un turn fantastic în a lui 'nălțime
Străjer asupra templului el pare,
Poat' să se-ascundă lumea 'n depărtare,
El priveghiază totuși pe mulțime.

Un clopot mai curat decât cleștarul
Cu dangătu-i, de vrajă te pătrunde,
El face armonia să inunde
Și vuetul cuprinde 'ntreg altarul.

Acolo, înspre ușă, duce-o cale
Ingustă și pe-atât de solitară,
Dar templul își răsfrânge ca o pară
Lumina, în spre cei ce vin din vale.

Din pietre vii s'a ridicat clădirea,
Iar lucrători sunt toți ce vin cu dor,
Pe urma ce-a lăsat-o iubitor
Un Crist, venit să 'nalțe omenirea.

O orgă care n'a 'ncetat să cânte
Vreodată, este-a templului gătire,
Dar cântul ei nu-i cântec de jelire,
Ci-i glas ce 'nalță inimile frânte.

„Veniți", pe clape se aude cântul,
„Veniți și fiecare-o piatră puneți,
„De vreți în cartea vieții să rămâneți,
„De vreți să moșteniți în veac pământul".

Dar glasul, ca un tunet nepătruns,
In van colindă astăzi lumea rece,
E templul isprăvit și timpul trece,
Când numai prea puțini îi dau răspuns!...

E ora când semnalul vremii sună,
Când templul stă să fie 'mpodobit,
Când orga mai trimete-un cânt iubit,
Când aplecatul clopot mai răsună.

Sufletul nobil nu cunoaște deloc ce-i ura.

Grozăviile alcoolismului

dialog

PERSONAGII:

Stăpânul Alcool

Moş Clondir
Jupân Basamac
Cavaler Rom Romescu
Domnul Consul Jean Nicot
Coana Damigeană
Madam Cocaină
Doamna Prohibiţia
Doamna Abstinenţa
Doamna Convingerea
Cuvioasa Credinţă
Mătuşa Apă
Bătrâna Morală

Scena reprezintă un Congres al băuturilor spirtoase. Congresiştii stau în jurul unei mese şi vorbesc pe şoptite în aşteptarea conducătorului lor Stăpânul Alcool. Fiecare când vorbeşte se ridică.

PARTEA I.

STAPANUL: — Iubiţi prieteni şi fraţi! Declarăm Congresul nostru deschis, şi facem apelul ca nu cumva să fie cineva absent....

MOŞ CLONDIR: — Că bine zici Stăpâne.... că s'ar putea întâmpla să fie cineva împiedecat de vreun obstacol şi să lipsească.... că de.... venim dela mari depărtări.... şi cu bătrâneţele!....

STAPANUL: — Da, aşa-i! Să fim atenţi! (face apelul cel chemat răspunde la apel).

Moş Clondir
Coana Damigeană
Jupân Basamac
Cavaler Rom Romescu
Madam Cocaină
şi D-l Consul Jean Nicot

Aşa!.... Va să zică toţi sunt prezenţi! Bine!...

V'am convocat aici, din toate părţile lumii — după cum vedeţi — pentru ca să discutăm nişte chestiuni grabnice:

Întâi, să alegem un Inspector-General, care să fie ales dintre Dvs, cel mai potrivit, având îndelungate experienţe în toate ramurile propagandei noastre dezastruoase din omenire şi care să ştie să ne reprezinte sub toate formele, apărându-ne interesele dela cel mai strălucit palat şi până la cea mai sărăcăcioasă colibă....

Al doilea, să dea fiecare câte un raport amănunţit despre mersul activităţii şi succesului său în lumea largă şi să vedem, după aceea, ce măsuri să luăm pe viitor. Am toată încrederea că vă veţi strădui din răsputeri ca să alcoolizaţi — dacă să poate — toată omenirea. Să câştigăm cât mai mulţi prieteni, cât mai mulţi combatanţi!

Avem în mijlocul nostru ca asistente şi două doamne din înalta societate americană: *D-na Prohibiţia şi D-na Abstinenţa.* Le-am invitat ca să se convingă personal de succesele noastre nebănuite. Aşa dar să începem alegerea Inspectorului-General.

COANA DAMIGEANA: — Stăpâne Alcool!.... In calitate de mamă a departamentelor sugativă, ocnă, balamuc.... eu propun ca să alegem pentru noua slujbă pe Jupân Basamac că el ar fi foarte potrivit. Are multe experienţe şi se pricepe de minune să deschidă la fiecare colţ de stradă câte o cârciumă, are o tactică deosebită, că mai totdeauna el începe întreprinderea cu puţine cheltueli..... ademeneşte lumea cu ţuicuiala lui, şi, până nu o îmbătă tun, nu dă drumu la pâlnie!....

STAPANUL: — Auzi Basamace! Ia fă-te 'ncoace! Ce zici, o să te prinzi să faci slujbă bună, or să alegem pe altul?

JUPAN BASAMAC: — Eu ce să zic? Fac slujbă unde mă puneţi, că de felul meu sunt cam săritor la toate, dar drept să vă spun: nu mă aşteptam la o aşa treaptă....

Cred că e mai bine să mă lăsaţi pe mine mai mult pe aici prin ţară, pe la oamenii de jos, mai cu seamă Dumineca şi sărbătoarea pe la petreceri, că îi atrag mai uşor la firma mea fermecată: *„La Botul calului"*. Le încurc mai uşor hăţurile şi după ce sătenii se îmbată bine, îi răstoarnă caii cu căruţă cu tot în şanţul din stradă.... iar eu râd de mă prăpădesc!....

Cred că aveţi cunoştinţă de isprăvile mele!....

Pe urmă, afară de asta, mai e multă alergătură în slujba aceasta şi cunoştinţe deosebite. Eu săracul de mine, nu ştiu decât o singură limbă. Cum să mă înţeleg eu cu Chinezii şi Japonezii? Aşa că.... mai bine alegeţi pe altul!....

STAPANUL: — (râzând) I-auzi ce grijă poartă el, că nu ştie chinezeşte!.... Ha! ha!... Dar tare am vrea să ştim, cum vorbesc oamenii după ce se îmbată! Nu vorbesc chinezeşte?!.... Şi.... în părţile Extremului-Orient, ai mai avea de ajutor pe Madam Cocaină şi pe fratele ei, Sir Opium.

ROM ROMESCU: — Cu toate că eu sunt cel mai tânăr dintre toţi cei de faţă totuşi, am o propunere: Din experienţele ce le-am făcut călătorind în toate cele cinci continente ale pământului, atât pe mare cât şi pe uscat, am constatat că numai Moş Clondir, agentul vinului, ar putea să îndeplinească, cu bun succes, slujba cea nouă. Şi să vă spun de ce: Este cel mai bătrân. El s'a născut încă de pe timpul lui Noe. Cu puterea lui de a se face din roşu albastru, profiriu, vişiniu, şi toate colorile, se poate introduce în toate straturile societăţii.

Dela capetele încoronate şi până la cel din urmă sclav, el are cele mai potrivite mijloace pentru a îndeplini slujba de Inspector-General al departamentului băuturilor spirtoase. Să-l alegem pe el!...

STAPANUL: — Ce ziceţi? Sunteţi de părere ca să-l alegem pe Moş Clondir?....

Cu toţii: — Da, da, pe el! (unii mai spun: Sigur, alţii: Absolut).

MOŞ CLONDIR: — Vă mulţumesc la toţi pentru această favoare ce mi-aţi acordat, de a fi al doilea după stăpânul nostru *Alcoolul!*.... Sper să 'mi îndeplinesc slujba fără preget.

STAPANUL: — Acum să auzim rapoartele Dv. cari cred că vor fi cât se poate de abundente şi cu tot felul de întâmplări nostime şi hazlii. Dar nici ştiri dezastruoase nu vor lipsi.

Prin unire cresc lucrurile mici, prin vrajbă pier şi cele mai mari

Mai întâiu, dăm cuvântul D-lui Consul Jean Nicot.

JEAN NICOT: — După descoperirea Americei de către Cristofor Columb la anul 1492, navigatorii spanioli şi portughezi, au adus, cunoscuta *„buruiană blestemată"*, adică tutunul, în Europa. Pe la finele secolului al 16-lea eu eram ambasadorul Franţei la Lisabona şi am crezut că cel mai frumos dar pe care-l puteam face reginei mele Ecaterina de Medicis, era un ghiveci cu câteva fire de tutun. Lumea medicală de atunci, a crezut că tutunul vindecă migrena. Sub masca de *„medicament"* s'a răspândit foarte repede şi astăzi, deşi toată lumea este convinsă de existenţa nicotinei în tutun, totuşi, pot spune cu siguranţă că, graţie felului meu de a mă îmbrăca, în fel de fel de costume scumpe făcute din foiţe subţiri şi aurite la vârf, am realizat un progres enorm, căci în mai puţin de 500 de ani, am câştigat 80—90% dintre locuitorii pământului îndemnându-i să fumeze, şi să arunce banii pe acest narcotic, cu adevărat otrăvitor corpului şi sufletului.

Ba încă şi femeile au început să fumeze, mai cu seamă cele din înalta societate; şi chiar şi copiii!....

Nu este un colţişor de pământ unde să nu fi putut pătrunde şi unde să nu 'mi fi instalat fabricatele mele otrăvitoare.

Am provocat în vieaţa mea multe şi grozave incendii, în cari oamenii şi-au găsit moartea, iar pagubele materiale au fost de milioane de lei!....

Un singur chibrit, pe care omul cu chef l-a aruncat în paie sau în altă parte după ce şi-a aprins ţigara, a fost deajuns.

Acum câţiva ani, într'o localitate mare am aprins cu 'n asemenea chibrit câteva vagoane de benzină cari au ars cu totul. Pentru confirmarea celor ce spun rog pe D-na Abstinenţă să citească ceva din acest ziar! (îi dă ziarul).

ABSTINENŢA: — (citeşte ziarul) *MARELE INCENDIU DIN BUZAU.* „RAFINERIA DE PETROL „SATURN" IN FLACARI. DEPOZITUL DE MUNIŢII AMENINŢAT. SUNT CAŢIVA RANIŢI."

„Astăzi, la orele 3 d. a. un puternic incendiu s'a declarat la fabrica de petrol „Saturn" proprietatea soc. Petrol-Blok, situată în apropiere de linia ferată Buzău—Brăila.

„Focul a luat naştere dela o ţigară aprinsă, aruncată de un lucrător. In timp de cinci minute flacările au cuprins întreaga clădire. Nouă rezervoare au fost distruse. Pagubele sunt mari".

Sărmana omenire! Tot din cauza beţiei şi a fumatului!....

JEAN NICOT: — Dacă arunci o privire asupra omenirii, îţi dai numaidecât seama cum degenerează. Avem popor. Mii şi mii se pierd zilnic, mulţumită, în bună parte, tutunului. Băutura şi tutunul îi seceră, pe nesimţite! Ce e mai dulce şi mai otrăvitor ca tutunul?

STAPANUL: — Foarte încântat seniore! Caută şi pe viitor să atribui tutunului cele mai frumoase calităţi, iar obiceiului de a fuma zi-i de-acum înainte: *„pasiune inocentă"*, şi răspândeşte-l tot mai mult.

Acum s'auzim ceva dela Madam Cocaină....

MADAM COCAINA: — In calitatea mea de reprezentată a tuturor stupefiantelor, am multe de spus, dar nu ne îngădue timpul. Ţin să se ştie că eu îmi recrutez adepţii din clasa de sus, din aşa numita *„lume bună"*. Deşi născută în America de Sud, ca fiică directă a arborelui Coca, totuşi, am plecat în lumea largă dându-i ocol.

In Asia mi-am găsit şi alte rude: Haşiş, Opium, Heroina şi mai sunt. Lucrez cu ele mână în mână; otrăvim lumea făcând-o să se creadă foarte fericită, visând necontenit visuri sublime.... Mă introduc în anturajul oamenilor intelectuali, mă străduesc să le dau o clipă numai, iluzia unei fericiri trecătoare şi iată-i prinşi în ghiarele mele infernale, din cari cu greu îmi poate scăpa cineva!....

Toate rigorile legii D-nei Prohibiţia nu sunt în stare să oprească contrabandele şi loviturile ce le dau în stil mare cu stupefiantele mele. Contrabandiştii mei nu se sperie nici de amendă, nici de închisoare!.... (către Prohibiţie) Aşa-i, stimată doamnă Prohibiţia?....

PROHIBIŢIA: — Imi pare foarte rău, că din nefericire, lucrurile stau aşa cum se aud aici, dar voiu lua cele mai întinse şi severe măsuri pentru stăvilirea acestui rău ce ameninţă omenirea.

Spre marea mea mirare am cetit în ziare, că de 4 ani se cultivă în Dobrogea peste 80 hectare de haşiş, cari au dat o recoltă de câteva vagoane de otravă. De aceea zic: voiu lua grabnice măsuri!....

STAPANUL: — Bine. Ce are de zis la toate acestea maica Damigeană?....

COANA DAMICEANA: — Din partea mea, eu vă sfătuesc să nu vă faceţi prea multe griji în această privinţă, că atât stupefiantele, cât şi băuturile spirtoase, nu vor putea fi nimicite niciodată de legi omeneşti, ci numai puţin împiedecate.

Avem în ţara noastră *zeci de mii de victime pe an* şi întreţinem cu succes: *spitalele, închisorile, azilele şi localurile de petreceri.* Statistici oficiale ne spun că avem aproape *500.000 de cârciumi;* notaţi bine: *o jumătate de milion de localuri de pierzare,* unde oamenii îşi lasă ultimul lor ban, agonisit cu atâta trudă în aceste timpuri de criză. Mai avem în ţară *35.000 de cazane de ţuică,* producătoare de otravă şi se bea anual câte *260 milioane litri de spirt,* în diferite băuturi.

Fiecare locuitor bea *32 litri de spirt pe an!....*

Conţinutul meu ademenitor a reuşit să distrugă familii întregi, să risipească averi întregi, şi să semene mizeria pretutindeni!....

MOŞ CLONDIR: — Foarte bine! Ai lucrat foarte bine!....

STAPANUL: — Dar ceva piedeci n'ai întâmpinat?

COANA DAMIGEANA: — Ba da! Insă n'am amintit despre acestea. Dar, dacă e să spun, apoi mărturisesc că am întâlnit în drumul meu o fiinţă ciudată. Mi-a spus că numele ei este *Convingerea* şi că ea este reprezentanta unei cărţi pe care o numeşte *Biblia.* Mulţi oameni cetind această carte au ajuns să se lăse cu totul de băutură, aruncându-se astfel în braţele doamnei Abstinenţa, care este invitată aci la Congresul nostru!....

MOŞ CLONDIR: — Spune-le că şi Hristos a băut vin.... la nunta din Cana Galileii!....

ABSTINENŢA: — Da, da,.... dar corpul omului este un templu, un templu viu, nu, nu coş de tutun sau un vas de rachiu, Hristos a băut vin, dar nu din cel îmbătător.

JUPAN BASAMAC: — Cred că nu e nevoie să dau un raport prea amănunţit, căci cu toţii cunoaşteţi din ziare despre faptele mele: Scandalurile, crimele şi tâlhăriile se ţin lanţ.

In anul 1930 s'au judecat într'un singur oraş, un

Casa celui mândru este de obiceiu goală.

număr de 77.000, *șapte zeci și șapte de mii* de procese la Tribunal din care majoritatea au fost efectul băuturii mele; iar la Curtea cu juri 90% din totalul crimelor, tot mie mi se atribue, grație băuturii și a beției.

Cu toții: — Așa-i!.... Așa-i!.... (unii mai zic: Exact! Exact! — alții: Să trăiești!)

STAPANUL: — Acum s'auzim ce ne spune Cavaler Rom Romescu.

ROM ROMESCU: — Viu acum tocmai din Africa de Sud, dela capul Bunei Speranțe, unde am fost în interes de serviciu. De multă vreme colind continentul negru în lungiș și 'n curmeziș. Pot spune însă, că alergarea nu mi-e zadarnică.

Romul meu, precum și celelalte licheururi, sunt așa de bine primite pretutindeni, atât de europeni cât și de indigeni, cum nu mă așteptam.

Băutura mea, știți că e dulce, dulce, — dar vorba aceea — te-aduce!....

Am călătorit în toate părțile lumii și nu vă pot spune decât vești bune.

Dacă omenirea, s'ar abține dela băuturile alcoolice, în câțiva ani și-ar plăti toate datoriile de războiu, și criza mondială ce bântue acum pretutindeni cu atâta furie, ar dispare cu desăvârșire, și astfel s'ar schimba cu totul în bine fața lumii.

Peste tot, pe unde am umblat, am întâlnit în cale două vrăjmașe ale băuturilor noastre: *Credința și Morala.* Acestea, prin propovăduitorii lor răspândiți peste toată suprafața pământului ca să predice Evanghelia, ne fac multe neajunsuri, căci învață pe oameni să se ferească de noi. Și în multe părți au reușit să-i convingă să bea numai apă.....

MOȘ CLONDIR: — Este drept că cei tineri se cam intimidează de multe ori, dar nu trebue să ne descurajăm, ci să fim cu multă prevedere. Nu e nevoie să ne afișăm la debitele noastre, firme prea mari, bătătoare la ochi, ci să ne mulțumim, cum am făcut eu de multă vreme: la fie care colț de stradă să facem o mică dugheană cu vinișor, țuică și bere. Ajunge.... celelalte vin dela sine. Cineva cu drept cuvânt a zis că: *„Dela cârciumă până la pușcărie nu-i decât un pas"*, și așa este.

In acest fel am reușit ca numai aici în țară să dau de băut, într'un singur an, 73.900.000 decalitri de vin. O avere enormă aruncată în vânt!.... Nu-i așa? Și afară de aceasta:

„Câte soții sărmane ajuns-au cerșetoare?
„La câți copii luat-am și pâine și suflare?
„Căci le-am atras părinții la două, trei pahare!"

STAPANUL: — Așa-i, așa-i, ai dreptate!....

Acum, am terminat. Mulțumesc tuturor pentru munca depusă. Mergeți fiecare la slujba ce-o aveți și cu toții: înainte!....

(Toți pleacă, în timp ce corul intonează cântarea:)

Nu te uita la vin

Trd. P. P. Paulini. D. S. Hakes.

1 Nu te ui tă la vi nul sclipind în tr'un pa-har, El lu-ne-că u-șor și'n ur-mă e a-mar. Pro-

mi te fe ri ci re, pu teri, plăceri, mă-riri, In schimb el dă du-re-re și fa-ce pus-ti-

Cor

iri. Nu te ui tă la vin, de el fugi ca de foc, Căci e în-șe lă-tor și-ți pune vieața'n joc!

2. *Vezi, batjocoritor, după ce l-a gustat*
Pe cel mai tare om, îl prinde în păcat.
Il trage'n cursa-i neagră, îl strânge tot [mai rău
Și 'ngrămădește jale, în biet căminul [său. — COR.

3. *Să-i tragem masca jos, cum e să-l arătăm,*
Pe cei ce i-a legat, din mâna-i să scăpăm.
Să descoperim răul, un șarpe veninos,
Și să 'ndreptăm pe oameni, pe calea lui [Hristos. — COR.

4. *Din ghiara morții reci, prin îndemnări și sfat*
Să scoatem pe vițioși, din vițiul blestemat.
Căci Domnul cel puternic, ajută bucuros
Și de ispită scapă pe cel dreptcredin- [cios. — COR.

Purtarea frumoasă e molipsitoare ca și pojarul.

PARTEA II.

(Aranjamentul rămâne acelaşi. Participantele sunt în aşteptarea Abstinenţei care conduce discuţia.)

ABSTINENŢA: Iubitele mele surori, ce bine că ne vedem după atâta timp! Avem frumoasă ocazie să ne consfătuim împreună. Am luat parte acum de curând împreună cu doamna Prohibiţia la un Congres alcoolic unde am fost într'adins invitate. Vai, ce-am auzit acolo!.... Lucruri grozave! Aproape de necrezut! Nu-i aşa scumpă soră?!....

PROHIBIŢIA: — Da, da, doamnă Abstinenţă foarte grozave lucruri. Pare că puterile celui rău sunt întruchipate în aceste trei patimi urîcioase: *beţia, fumatul şi stupefiantele!*.... Că prea sunt pornite să distrugă această biată omenire!....

APA: — Aţi putea să ne istorisiţi şi nouă doamnă câte ceva, aşa pe scurt, din cele ce-aţi auzit acolo? Ca, aflând cele discutate, să putem, la rândul nostru, să ne apărăm interesele şi să avertizăm pe oameni despre furia ameninţătoare a acestor viţii, cari au devenit adevărate flageluri pentru oamenii creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu!....

ABSTINENŢA: — Cu plăcere dragă mătuşă Apă, căci de aceea şi socotim binevenită această ocazie. *Alcoolul,* el a condus Congresul, a primit câte un raport amănunţit din partea tuturor băuturilor spirtoase, narcoticelor şi stupefiantelor. Fiecare în parte a arătat câtă străduinţă depune să narcotizeze omenirea, cu cea mai puternică otravă care se găseşte în tutun: nicotina, şi s'o ameţească, să-i atrofieze simţul conştiinţei făcând din om, o fiinţă lipsită cu totul de voinţă, de putere şi de vigoare: un sclav al tutunului, o victimă a băuturilor îmbătătoare, un client al puşcăriei, un animal!....

PROHIBIŢIA: — Este adevărat că tutunul şi celelalte narcotice merg mână în mână cu alcoolul ca să distrugă această sărmană omenire. Cu toată grozăvia ce-o desfăşoară, cu atâta furie, ca să înghită pe toţi fără deosebire, Dumnezeu, în nemărginita Sa iubire faţă de oameni, ne-a hărăzit şi nouă celor de faţă ca să ne opunem celui rău, căruia opunându-ne cu credinţă, va fugi dela noi.

Eu voiu insista mai mult ca până acum, pe lângă toate guvernele de pe pământ şi pe la oamenii de bine şi-i voiu inspira, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca să întocmească legi pentru stăvilirea alcoolismului, narcoticelor şi stupefiantelor în lume.

Cred că şi prea cuvioasa Credinţă va lupta cu multă înfocare pentru ajungerea acestui scop.

CREDINŢA: — Da, şi eu făgăduesc, în faţa lui Dumnezeu, că voiu merge dela individ la individ, şi voiu căuta să le trezesc conştiinţa şi împreună cu doamna Convingerea, ajutate de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, vom căuta să îndrumăm lumea pe adevărata cale vrednică de urmat care duce spre ţara unde nu va mai exista nici un fel de îmbătătoare.

CONVINGEREA: — Omul trebue să devină stăpân pe el însuşi. Când el s'a convins de efectele dezastruoase ce le exercită aceste patimi asupra individului, familiei şi societăţii, atunci apucă pe drumul cel bun, lăsat de Dumnezeu.

E nevoie deci de o convingere mai sănătoasă. Vă promit tot concursul pentru această operă salutară!....

ABSTINENŢA: — Dar ştii că tot cortegiul băuturilor spirtoase se tem grozav de d-voastră? De d-ta, cuvioasă Credinţă, de d-ta bătrână Morală şi de d-ta doamnă Convingere? V'am auzit vorbind acum şi înţeleg teama lor.

Să lucrăm şi mai departe mână în mână şi umăr la umăr, căci cu noi este Dumnezeu!.... Şi cred că vom triumfa, dacă vom face cât mai mult bine. Suntem sigure de reuşită bătrâna Morală va fi totdeauna sfătuitorul nostru.

MORALA: — Şi eu dragele mele surori, mă unesc cu voi din toată inima la toate cele bune, ca să ducem la bun sfârşit opera cea sfântă pentru salvarea omenirii, din ghiarele Satanei.

Voiu căuta să arăt tuturor oamenilor, cât se poate de lămurit, dezastrele ce decurg din consumarea narcoticelor şi a băuturilor îmbătătoare.

Sunt mândră, scumpele mele surori, la gândul că împreună cu d-voastră, toate ne vom strădui să atragem atenţia lumii cât este de degradator a păşi peste pragul acelei case blestemate care deschide uşa oricărui om ce nu mai e stăpân pe el însuşi: cârciuma!

Să deschidem Biblia înaintea oamenilor şi să cetim cu glas răspicat textele cele mai potrivite, căci nu există alt leac contra viţiilor, decât vocea lui Dumnezeu. Iată ce zice vocea lui Dumnezeu. (deschide Biblia şi citeşte): *„Vai de cei cari sculându-se de dimineaţă aleargă după băuturi îmbătătoare şi de cei cari şed până târziu noaptea până ce-i înfierbântă vinul!"* (Isa. 5, 11.) Nu este acesta un text minunat?

CREDINŢA: — Da, acestea sunt argumente minunate pentru combaterea alcoolismului! Să punem în mâinile oamenilor doritori de mântuire, Biblia, ca să citească şi singuri.

Mi-aduc aminte de cuvintele unui înţelept în privinţa aceasta: *„Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînţelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roşi? Ale celor ce întârzie la vin!"* (Prov. 23, 29—30).

PROHIBIŢIA: — Aşa surorile mele scumpe. Şi eu am ajuns la concluzia aceasta ca să lucrăm cu *Biblia* pe calea *Convingerii, Credinţei* şi a *Moralei,* conducând pe oameni la o completă *Abstinenţă,* bând numai *Apă,* — *„apă cristalină din izvor curat!"* Cineva a spus ca: *„Poporul care va suprima cel dintâiu consumarea alcoolului, va avea neapărat o mare stăpânire asupra celorlalte".*

Am realizat succese frumoase în America, în Elveţia, în ţările Scandinave şi în alte părţi, ţări cari au făurit legi împotriva alcoolismului şi au ajuns la o situaţie înfloritoare din toate punctele de vedere; dar e mai bine să lucrăm din convingere. La urma urmei poate să fie la tot pasul câte o cârciumă; dacă omul va fi conşient de răul ce decurge din beţie, nu se va opri niciodată la uşa casei blestemate.

Numai în Anglia, graţie propagandei noastre, am ajuns să avem peste 5 milioane de abstinenţi, băutori de apă. Toţi aceştia fac parte din 392 asociaţii antialcoolice.... Aşa dar, cu Dumnezeu înainte!...

APA: — Iubitele mele surioare!.... Mă bucur în mod deosebit de cele ce am discutat şi hotărît aici! Cât mă priveşte pe mine, cred că n'am nevoie să vorbesc prea mult, căci faptele mele naturale şi sănătoase mărturisesc cu prisosinţă.

Toată lumea ştie că Bunul Dumnezeu m'a creat încă dela început ca să servesc băutura cea mai bună, tuturor vieţuitoarelor de pe pământ.

Mândria a ruinat câţiva, îngâmfarea, mulţimi.

Dar omul nu vrea să mă aprecieze. Uită că băutura cea mai bună, cea mai sănătoasă şi cea mai răcoritoare este apa din izvor, apa rece, apa curată, apa limpede care dă vieaţă tuturor ce o beau. Cu toate acestea, nu pierdem curaj, mergem înainte! Prin forţa de neînvins pe care am dovedit-o dealungul veacurilor, sper să contribui în mare parte la realizarea măreţului nostru ideal: *nimicirea băuturilor alcoolice.*

(Apa se adresează publicului:)

Şi-acum, pentru dumneata, iubit ascultător:
Fereşte-te în vieaţă de vinu-amăgitor
Şi de-orice băuturi, din cele cari 'mbătă
Şi bea, doar apă clară, bună şi curată.

(Toate se ridică şi cântă cântarea:)

T. Coconcea

Vesel saltă clocoteşte.

Trd. Şt. Demetrescu. C. S. Cable

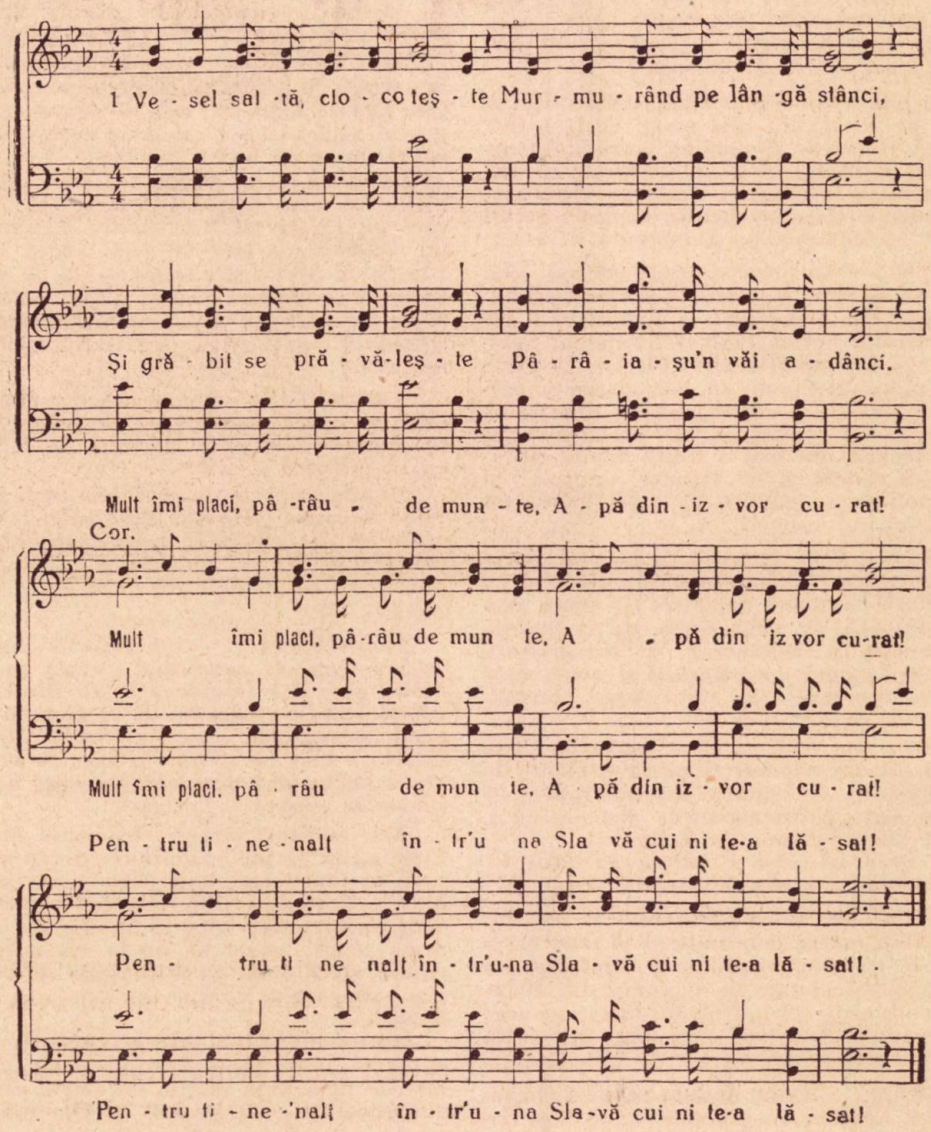

2. *Cine-ar vrea să mai golească*
Vreun pahar ameţitor,
Numai ca să mai trăiască
Traiu nedemn şi 'njositor? — *COR.*

3. *Vezi, cum pasărea se-adapă*
Din izvor răcoritor,
Şi, deşi bea numai apă,
Cântă-aşa 'nveselitor? — *COR.*

4. *Apa mişcă 'n lume toate,*
Iar acelor ce o bea
Le dă vieaţă, sănătate:
APA-I BAUTURA MEA! — COR.

Cine cunoaşte pe Dumnezeu poate fi umilit; cine se cunoaşte pe sine nu poate fi mândru.

COLȚUL JUNIORILOR

Corespondență Regală

Din partea prințului George către bunica sa, regina Victoria:

1 Aprilie, 18...

Iubita mea bunică,

Ieri după amiază am văzut un foarte frumos cal de lemn la un magazin de jucării. Aș fi dorit foarte mult să-l cumpăr, dar n'am niciun ban, nu vrei să-mi trimeți ceva parale? Te rog, scumpa mea bunicuță.

Al tău nepot iubitor,
George

Din partea reginei Victoria, către nepotul său, prințul George:

2 Aprilie, 18...

Scumpul meu copil,

M'am întristat foarte mult văzând că nu știi să-ți economisești banii. Tatăl tău îmi spune că-ți risipești banii de buzunar, imediat după ce i-ai primit. Cumperi prea multe jucării. Ai ajuns acuma la vârsta când ar trebui să ții socoteală de adevărata valoare a lucrurilor. Fii mai înțelept.

Bunica ta care te iubește
Victoria

Din partea prințului George către regina Victoria.

3 Aprilie, 18...

Scumpa mea bunică

Scrisoarea ta mi-a făcut o mare plăcere și îți mulțumesc foarte mult. Am și vândut-o la un negustor de autografe pe prețul de 850 de lei. Vezi că știu adevărata valoare a lucrurilor!

Al tău nepot care te iubește,
George.

Câte maimuțe sunt?

Bunătatea lui Lamartine

Un tânăr poet scrise lui Lamartine, rugându-l să primească dedicația lucrurilor sale. Acesta îi răspunse că vrea să vadă manuscrisul. Poetul veni. Lucrarea nu era de respins; ici și colo se vedeau raze strălucitoare.

Cetind, Lamartine privea pe autor; era mizeria personificată. Omul acesta nici nu era îmbrăcat; trebue să-i fi lipsit și pâinea să-și astâmpere foamea.

— Primesc, zise Lamartine, și subscriu pentru primele exemplare.

Ii puse în mână câteva monede de aur, lucru ce făcu pe bietul om să nu mai înceteze a-i mulțumi.

Lamartine îl conduse apoi până în antreu. Era iarnă. Sărmanul om nu avea pe el decât o haină de vară, uzată și cârpită, care nu putea să-l apere contra frigului. Lamartine apucă paltonul său, un palton absolut nou, care era agățat în cuier, și-l puse el însuși pe umerii vizitatorului.

— Era să vă uitați paltonul, zise el.

— Dar nu este al meu, răspunse poetul.

— Ba trebue să fie al dumneavoastră, zise Lamartine, fiindcă el nu mai este al meu.

Ascultă, vezi şi taci, dacă vrei să trăieşti liniştit.

Dor de mamă

Ți-am adus iar dragă mamă
Un buchet de lăcrămioare;
Dar nu flori, ci lacrămi multe
Pentru dorul ce mă doare.

Căci de dor de-atâta vreme,
Privesc chipul tău în ramă;
Și de dor în orice noapte,
Te visez într'una mamă.

M'ai rugat să fiu cuminte
Că-ai plecat să te faci bine.
Tot mi-ai spus că vine tata,
Dar nici dânsul nu mai vine.

A trecut o vreme 'ntreagă,
De când nu ți-aud cuvântul;
Flori căzute, flori de zarzăr,
Iți acoperă mormântul.

Și te-aștept mereu mămică,
Și nici tata nu mai vine;
Simt că sufletul mă doare,
Căci mi-e dor, mi-e dor de tine.

X.

Chemare

de **M. Radu**

Veniți, creștini, din orice zare
Uniți în veci, veniți mereu.
Prin credința voastră, altare
Să ridicați lui Dumnezeu.

Cu slava Lui nemăsurată
Ne-a dat făgăduinți de rai:
O mare Patrie bogată,
Frumoasă, cum pe-aici nu ai.

Ne este dragă fără seamă
Scumpa țară, ce o dorim.
Și prin credință, ea ne chiamă
Ca 'n veci în ea să locuim.

Pe cei cu suflete deșarte,
Ea, îi alungă ne 'ncetat
Neghina se va da de-o-parte
Se va alege grâu curat.

Intrebări și răspunsuri

1. Unde se vorbește în Sfânta Scriptură despre un popor întreg de peltici?
2. Care părinte și-a condamnat fiul la moarte?
3. Care împărat din Izrail luând coroana de pe capul unui împărat păgân a pus-o pe capul său?
4. Care 2 profeți, afară de Moisi și Iosua, au lovit apele care s'au despărțit și au trecut pe uscat?
5. Care împărat bătrân acoperindu-se cu haine nu se putea încălzi?
6. Unde stă scris că un om n'a mâncat timp de 80 de zile?
7. Unde stă scris că dintre doi frați cel mai mic putea să lupte cu 100 iar cel mai mare cu 1000 de oameni
8. Cine s'a luptat până a obosit și i-a rămas mâna lipită de sabie?
9. Unde stă scris despre un bărbat din poporul Izrail care a avut 30 de fete și 30 de băieți?
10. In care text din Scriptură ni se spune că Solomon a rostit 3000 de pilde și alcătuit 1005 cântări?
11. Unde cetim despre un fiu de împărat care, călărind pe un catâr a rămas spânzurat de un copac?
12. Care rege a urcat muntele Măslinilor cu picioarele goale și plângând?

* * *

Răspunsurile la aceste întrebări vor fi însoțite de Bonul No. 2 și trimese pe adresa Redacției.

JOCURI DE FAMILIE

PLIMBAREA ORBILOR.

Jucătorii se leagă toți la ochi. Jocul declarat început, nimeni nu mai vorbește un cuvânt. Toată lumea se plimbă, ochii fiind legați. Pentru a evita ciocnituri prea mari, fiecare poate să țină o mână întinsă. După o plimbare, ca pe întunerec, de câteva secunde, conducătorul, care și el e legat la ochi, dă semnalul de începerea jocului. Toți aleargă unul după altul. După ce fiecare a pus mâna pe cineva, cei care au prins, trebue să-și ghicească prizonierul, și-i strigă numele transformându-și vocea. La rândul lor prizonierii trebue să ghicească pe cei care iau prins.

trimes de *Arthur Văcăreanu*

ALUNELE

Toți jucătorii stau în jurul unei mese. Fiecare este aprovizionat cu un număr egal de alune (boabe de fasole, sâmburi, etc.). E nevoie de o pereche de zaruri. Jocul începe: participanții pun câte o alună în mijlocul mesei; fiecare jucător, la rând, trage cu zarurile. Primul care a observat că zarurile au marcat 7 puncte, se repede în grămada de alune și le ia. Dacă nu le ia pe toate, ia cât poate, căci toți au dreptul să se repeadă. Insă, când zarurile au fost aruncate și unul sau mai mulți jucători au avut numai iluzia că zarurile au marcat 7, întinzând mâna spre grămadă, gestul acesta este pedepsit cu o alună, care se mai adaugă la grămadă. Jocul continuă până când unul dintre jucători își pierde toate alunele.

trimes de *Repet Alpiniu*

Nu greșește niciodată, cine nu face nimic niciodată.

CLIPE VESELE

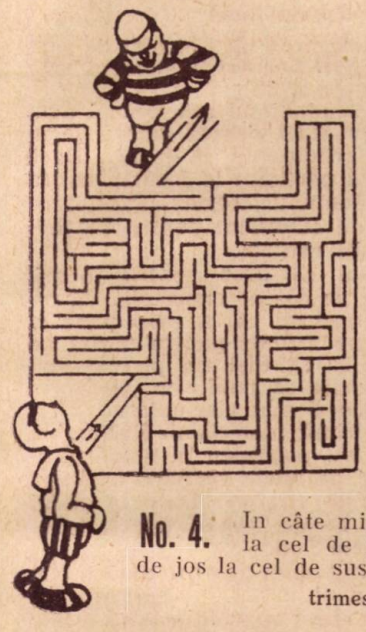

No. 4. In câte minute va veni cel de sus la cel de jos şi şi vice-versa, cel de jos la cel de sus?

trimes de **A. Văcăreanu.**

***

Cuvinte încrucişate.

. . . . condiment
. . . . un membru din prima familie
. . . . vieţuitoare din apă
. . . . . numele unui martir
. . . . ouă mici
. . . . se găseşte în vie
. . . . . trebuincios
. . . . râu care se varsă în Dunăre
. . . . titlul unui anunţ
. . . . face parte din lumină.

No. 5. Orizontal şi vertical se citeşte la fel.

trimes de **R. Alpiniu**

***

BUCURIE

Georgică vine plin de entuziasm şi se aruncă în braţele tatălui său. Sărutându-l de mai multe ori îi spune:

— Tăticule, eşti un om fericit. Nu-ţi închipui ce fericit eşti.

— De ce?

— N'o să-mi mai cumperi cărţi noui anul ăsta... Invăţ tot în cele vechi. Am rămas repetent.

***

MIRARE

— Bine maestre, îmi faci portretul fără măcar să te uiţi la mine?

— Dacă aţi cerut să vă fac frumoasă.

VECHIME

— Eu sunt mai român ca D-ta! Primul meu strămoş a însoţit pe Mihai Viteazul la Călugăreni.

— Al meu a descălecat în Moldova în acelaşi aeroplan cu Dragoş-Vodă!

***

— Puiule, puiule, nu te apropia aşa de tare de elefant!

— Lasă mămicule, că nu-i fac nimic!

***

NEDUMERIRE

Pe când vizita grădina zoologică din Paris, d-ra Zăhărescu se opreşte câteva minute în apropierea unor zebre, apoi întreabă călăuza:

— Zebra este un animal alb şi cu dungi negre, sau un animal negru şi cu dungi albe?

***

CONCLUZIE

— Ce însemnează a crea? întreabă profesorul.

— A crea, este a face ceva din nimic! răspunde candidatul la doctorat.

— In cazul acesta, să te creăm doctor! conchide maestrul.

***

No. 6. O persoană intră într'o librărie, cumpără de 200 lei cărţi pentru care înmânează librarului o bancnotă de 500 lei. Cum acesta n'are monedă măruntă, schimbă bancnota la un vecin şi dă 300 lei rest clientului său. Peste un sfert de oră, vecinul vine să se plângă librarului că bancnota e falşă. Acesta convingându-se de afirmaţiile vecinului său, restitue 500 lei. Se pune întrebarea: cât a pierdut librarul?

trimes de **V. Matei**

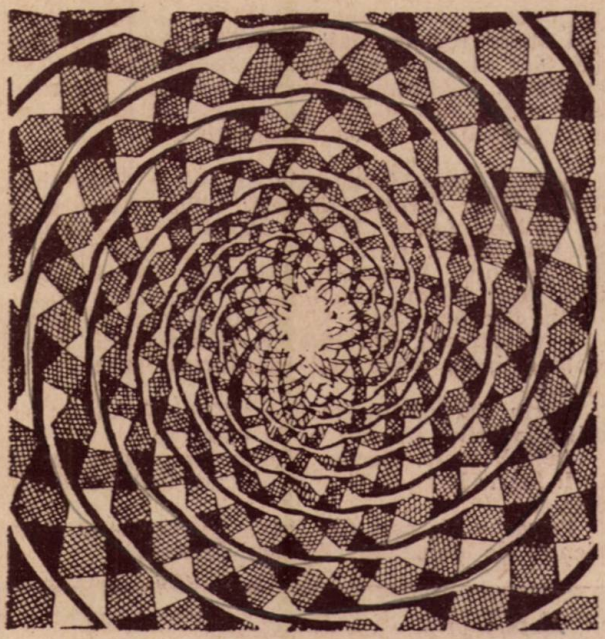

No. 7. O spirală! Luaţi un creion şi vedeţi în câte secunde veţi ajunge la mijloc, plecând dela primul cerc care se formează.

trimes de **Cr. Rg.**

A şti e mai uşor decât a face.

BON — No. 2.

Soluţiile jocurilor

din No. 1. 1933.

No. 1. Intoarceţi revista cu scrisul în jos şi puneţi-o înaintea unei oglinzi.

No. 2. Durata normală pentru descifrare este de 13 minute.

No. 3. Intindeţi pe masă fularul sau sfoara. Incrucişaţi braţele. In poziţia aceasta apucaţi fularul de capete (un cap pe sub braţ, celălalt pe deasupra braţului). Desfaceţi braţele şi nodul se va forma la mijlocul fularului, fără să fi dat drumul la capete.

* * *

Deslegătorii jocurilor şi problemelor

din No. 1. 1933.

R. Darie, *Cernăuţi;* Mimi Mocanu, *Alexandria;* Maricica Iordache, *Tecuci;* Ioan Chelaru, *Bârlad;* Maria Bălănescu, *Sinaia;* Letiţia Beţiu, *Bujoru;* Ana şi Elisabeta Stoica, *Curtişoara;* Gh. Boncu, Diamanta şi Fănică Mazâlu, *Viperesti;* Maricica Alexe, *Bacău;* E. Ştefanian, Gh. Grassu, Florica şi Eliza Rădoi, V. Dragomir, *Bucureşti-Labirint;* Husti Traian, *Bucureşti-Olimp;* C. Ecaterina, *Bucureşti-Imper;* Florea Vânătoru, *Peret;* Danca Marceva, *Bazargic;* Netti şi Th. Bujor, Ioan Brescan, Aneta Ciuhat, *Poduri;* Elena Melciuk, *Bacău.*

* * *

Mulţi cetitori, mai ales cei din Capitală, şi-au exprimat părerea de rău de a nu participa la jocuri, deoarece nu pot trimete bonurile, nevrând să-şi strice revista. Unii însă au trimes răspunsurile, fără să anexeze bonurile. Reclamaţiunea fiind justificată, publicăm şi numele acestora, rugându-i ca pe viitor, dacă doresc să ia parte activă la jocuri, să ne trimeată şi bonurile respective.

Şerban, Iana, Constantin şi Dobre Gheorghiţă, *Viziru;* Dinu Niculae, *Belitori;* Crăciun Pascu, Ionel Bătăuş, *Lissa;* Teodor Pârvânescu, *Putineiu;* Dumitru Stoica, *Curtişoara;* Ioan Stoica, Tudoriţa şi Paraschiva Drăguloiu, *Măgurele;* Toma Ciohodaru, *Iaşi;* Miron Cazan, Iapet Ardeleanu *Macea.*

Gh. Băcanu, *Lissa.* Ai ghicit, dar ce-ai ghicit?

I. Grigorescu, Gh. Ciovică, *Giurgiu.* Mai puneţi odată oglinda, poate veţi transforma iarba în frumuseţe.

Marin Surdu, Burtan Ion, *Rădoeşti.* Dorim soluţiile jocurilor pe cari ni le trimeteţi.

Ana Vicenţe, *Bacău.* Mulţumim pentru jocuri. Ar fi foarte bune dacă ar avea ceva mai multă precizie.

Petrache Mocanu, Gr. Petre, *Nicoleşti.* Apreciem talentul de desenator, dar nu desenul.

ANUNŢ ADMINISTRATIV

Pentru încurajarea răspândirii „Amicului Tinerimii, oferim, celui care ne va trimete 5 abonamente un abonament gratuit.

Adm.

POŞTA REDACŢIEI

(manuscrisele, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază)

Cocostârnescu — Deslegarea nu e destul de precisă. In Noul, precum şi în Vechiul Testament sunt sute şi mii de nume.

Ţafnat-Paeneah — Pseudonimul este numai pentru Poşta-Redacţiei şi eventual pentru autorii jocurilor, dar nu pentru participanţii la jocuri. Dacă D-ta nu ţii să se vadă că participi la jocuri, pentru cine să publicăm pseudonimul D-tale? Publicarea numelui nu este decât un stimulent pentru participant cât şi pentru ceilalţi cetitori.

Plutaşu — Mulţumim călduros pentru jocuri. Sunt atât de interesante pe cât de amuzante. Vă rugăm însă, să ne mai îngăduiţi câtva timp până la publicare. Sunt puţin cam dificile pentru massa de cetitori. Cum am vrea ca să distreze pe cât mai mulţi dintre cetitori, dorim să publicăm, şi facem apel tot la D-v., probleme şi mai elementare.

T. Miron Cazan — Primit materialul. Mulţumim.

Righide — Am vrut s'o publicăm în numărul acesta, dar cum e nevoie de unele corijări, amânăm pentru unul din numerele viitoare. Dacă ai şlefuí ceva mai mult poeziile D-tale, având talent, ai ajunge la un rezultat foarte bun.

Iafet Ardelean — Mulţumim pentru poezie. Cu timpul va veni şi rândul ei.

Congo — Am vrea să avem consimţimântul D-tale de a semna poeziile ce ne trimeţi nu cu pseudonim.

N. R. Mazilu — N'am înţeles pseudonimul D-tale. Mulţumim pentru cele trimese. Dacă am fi avut pseudonimul am fi stat mai mult de vorbă.

Pandele Ioanid — Mulţumim pentru bucăţi. Dacă ne-ai fi adăugat un pseudonim am fi putut sta de vorbă.

Porumbiţa — Tocmai publicăm ceva analog. Preferi să-l revezi pentru ca să poţi intercala ceva nou, sau ne laşi libertatea să-l prelucrăm? Autorul cine este, D-ta? Pentrucă la publicare se pune numele adevărat.

G. Graur — P. Şoncuteanu — Gh. Lichinţeanu — Dorim un pseudonim.

N. Moroşan — Traducerea e bună. Care a autorul?

Gh. Rădoi — Multe mulţumiri pentru material. E bun. Dacă mai ai, trimete.

E. Melciuk — Mulţumim pentru jocuri. Aşteptăm şi altele.

* * *

Persoanele cari ne trimet traduceri, sunt rugate să ne indice şi *autorul* a ceeace au tradus. Autorul trece în linia întâi, traducătorul a doua. De asemenea cu prelucrările şi aranjamentele. Prelucrarea e făcută *după* cutare *autor.*

Cum am dori să dăm unele mici sfaturi sau explicaţiuni colaboratorilor noştri, îi rugăm, când ne trimet material, pe lângă semnătura adevărată, să adauge un pseudonim, dar să nu se mulţumească numai cu una dintre ele.

Cetitorii pot participa, cu acelaşi Bon, şi la problemele din rubrica „Clipe veşele" şi la întrebările din rubrica „Intrebări şi răspunsuri" sau, separat la una din rubrici, indiferent. Insă, fie pentru una, fie pentru alta din rubrici, răspunsurile vor fi însoţite de Bon care, de data aceasta, nu ia decât un colţişor din revistă.

Blândeţea, e leacul cruzimii.

Din partea cetitorilor

„După multă aşteptare, a sosit şi mult aşteptata noastră revistă a tinerilor ‚Amicul Tinerimii' De mult doream o asemenea revistă pentru desvoltarea tinerilor şi totodată şi pentru distracţia lor. Cu mult drag am cetit-o. Mulţumesc lui Dumnezeu care v'a inspirat să tipăriţi această revistă . . . "

M. A.

„Mare a fost bucuria mea când am putut ceti ‚Amicul Tinerimii'. Cred că această revistă are să fie pentru toţi tinerii un adevărat amic. Mă voiu strădui s'o răspândesc cât mai mult în cercurile tinerilor . . . "

E. M.

„Ce surpriză, apariţia ‚Amicului Tinerimii'! Ce bucurie răsfoind-o! In fine vom avea revista care ne aparţine nouă. Singurul regret e că, ne va vizita prea rar . . . "

N. M.

„Cu dorinţă arzătoare am aşteptat apariţia acestei instructive reviste, fiind ceva hrănitor pentru noi vlăstare tinere, care eram în căutarea a ceva nou, interesant şi distractiv. Am fost cuprinsă de o nedescrisă bucurie atunci când am primit-o. Am studiat-o cu zel, am recomandat-o şi altora, dorind a o face cât mai apreciată printre tineri. Regret însă că apare aşa de rar! . . . "

A. V.

„Am avut o bucurie nespusă când am primit vizita revistei ‚Amicul Tinerimii'. Răsfoind-o, am apreciat conţinutul ei, care nu poate avea decât o influenţă binefăcătoare asupra cetitorului, doritor după tot ce e nou, aducându-i tot felul de impresii plăcute şi bine cumpănite. Câte puţin din fiecare . . . Dar, o nedumerire: de ce aşa de rar? De ce să fim lipsiţi de un lucru pe care-l dorim? . . . "

M. C.

* * *

Felul cum a fost primit „Amicul Tinerimii" în cercurile tinerilor, ne bucură. Vrem să întindem o mână prietenească tuturor tinerilor cari doresc să se desvolte şi sunt în căutarea a ceeace este nou, interesant şi totodată distractiv. Vom căuta să răspundem, în limita putinţelor, la toate cerinţele. Sforţarea pe care o vom depune va fi în a satisface pe toţi cetitorii noştri, din toate straturile sociale. Ştim că prin aceasta ne propunem o ţintă dificilă. Nu va fi tocmai uşor să satisfacem, în acelaşi timp, curiozităţile unui iubit cetitor care, nu cunoaşte decât foarte de departe vieaţa intelectuală, această revistă fiind poate prima care-i cade în mână, şi acelea ale altui iubit cetitor, care face parte de societatea mai înaltă. Ce va conveni unuia, poate nu va conveni celuilalt. Ce va înveseli pe unul, poate va lăsa indiferent pe celălalt. Ceeace va fi o binecuvântare pentru primul, se prea poate să rămână mister pentru al doilea. Ce va place celui de al doilea, va fi o nedumerire pentru primul.

Cu toate acestea, sperăm ca încetul cu încetul, şi într'un viitor foarte apropiat, să nivelăm cât mai mult terenul în care va fi semănată revista noastră, desvoltând gustul celor cu pretenţiuni prea modeste şi reducând pretenţiunile celor cu spirit de critică prea desvoltat.

„Amicul Tinerimii" e conştient de scurta sa existenţă, ştie că e născut de curând şi că are nevoie de sprijin pentru a putea sta în picioare. De aceea roagă pe toţi cetitorii săi, cari se consideră ca buni prieteni, să facă dovada simpatiei lor printr'o strânsă colaborare, atât în vederea alcătuirii sale, cât şi pentru răspândirea sa. Succesul său în viitor ştie că depinde mai ales de prietenii săi, de aceea le mulţumeşte sincer şi anticipat pentru tot concursul pe care-l vor da.

Red.

Două pietre tari, scapără scântei!

Dintre toate omagiile cari se pot aduce unui poet, acela de a-l cumpăra este cel mai sincer şi care-l impresionează cel mai mult. — V. Cherbuliez.

Ce vezi e mai de preţ decât ce auzi.

ECOURI

Liga pietonilor. La Orléans s'a creat o uniune o pietonilor, al cărei scop e încurajarea mersului pe jos. Intr'o epocă în care se întrebuinţează tot mai mult mijloacele de locomoţiune artificială, o asemenea ligă îşi are rostul ei, căci savanţii au făcut un tablou nu tocmai încântător al omului viitor, cu picioarele fără nici o vlagă, din lipsă de exerciţiu. Organele de cari nu ne servim se atrofiază cu încetul.

Indemnizarea delegaţilor la conferinţa dezarmării. Delegaţii Franţei la conferinţa dezarmării capătă îndemnizaţii pentru tot timpul şederii lor la Geneva. Un delegat capătă 325 de franci zilnic, un ajutor de delegat sau un consilier 300 franci, un expert 265 franci, un secretar 250 franci. Voiajul e de asemenea plătit, în vagoane de clasa I.

Binefacerile ploii. Ceaţa deasă care învălue adesea oraşele, mai ales acele dela Nord, e pricinuită între altele de lipsa de vânt. Fumul şi praful se înţepenesc în mijlocul ceţei şi interpun un ecran opac între soare şi noi. Meteorologiştii englezi au evaluat cantitatea de materii solide cari cad asupra Londrei din atmosferă: In patru ani, din 1918 până în 1922, s'au depus nu mai puţin de 13.865 tone pe acoperişurile metropolei. Dacă vântul şi ploile n'ar veni în ajutorul omenirii, marile oraşe ar fi îngropate sub praf şi cenuşă, ca pe vremuri Herculanum şi Pompei sub lavă.

Pescuitul electric. Institutul oceanografic din Leningrad a făcut interesante experienţe de pescuit cu electricitatea în râul Volkov. Au fost instalate două cabluri legate între ele, unul în fundul apei, celălalt la suprafaţă. După trecerea curentului, peştii curentaţi au fost aduşi la suprafaţă. Intr'o jumătate de ceas s'au strâns peste o sută kilograme de diferite specii de peşte. Aşezaţi apoi în rezervoare de apă, ei şi-au venit în fire după vreo zece minute. Numai patru dintr'ânşii muriseră.

Vârsta şi sprâncenele. Un medic englez a făcut constatarea că poziţia sprâncenelor se schimbă cu vârsta, atât la femei cât şi la bărbaţi, aşa încât numai după felul cum sunt dispuse sprâncenele deasupra ochilor, poţi ghici aproximativ vârsta omului. Cu timpul, sprâncenele se lasă tot mai jos. Există şi schimbări în linia sprâncenelor, în cursul anilor. Aviz celor interesaţi!

Unde-i marea mai adâncă. Institutul oceanografic al Statelor-Unite publică rezultatul cercetărilor cu privire la adâncimea mărilor. Cea mai mare adâncime a fost constatată în apropierea insulelor Filipine, fiind de 11 kilometri.

Ce nu ştie toată lumea. Un ou de găină de mărime mijlocie, furnizează 70 de calorii, din care 60 sunt conţinute în gălbenuşul bogat în grăsimi şi 10 în albuşul lipsit de grăsime.

— Sângele unui negru din regiunea ecuatorială tropicală nu e nici cu o zecime de grad mai cald decât sângele eschimosului din meleagurile polare.

Swapingul se introduce în America. Swaping, adică schimbul în natură, a devenit extrem de popular în întreaga Americă, în urma crizei. Aşa de pildă un dentist îşi tratează pacientul contra unui număr anumit de dejunuri, un pictor îşi vinde tablourile, luând în schimb haine sau încălţăminte. In sfârşit, în secolul al 20-lea, iată-ne ajunşi la formele cele mai primitive ale comerţului, la care recurgeau strămoşii noştri!

Superstiţia cifrelor. Se pare că anul 1933 trebue să fie un an deosebit de favorabil, căci adunând cifrele care-i compun numărul, unu plus nouă, plus trei, plus trei, obţinem suma 16 şi adunând din nou elementele acestui număr, unu plus şase, obţinem cifra 7, cea mai bună din toată seria, cifră care se descompune în felul următor: trei egal cu dumnezeirea şi patru egal omenirea, sau trei egal triunghiul, patru egal cu pătratul. Triunghiul pe pătrat se află pe faţada templelor elene, simbolizând armonia perfectă. In orice caz optimismul nu strică.

Proces monstru la Paris. La Paris s'a judecat un senzaţional proces al unei bande de răufăcători. Au fost 24 acuzaţi învinuiţi de 65 crime, 30 avocaţi, 200 kgr. dosare. S'au pus juriului 580 întrebări şi au avut loc peste 10 şedinţe şi toate acestea după doi ani şi jumătate de anchetare a cazurilor! E cel mai grandios proces care s'a desbătut vreodată la Curtea cu juri din Paris.

Grija pentru animale. La o grădină zoologică din Paris care posedă o splendidă colecţie de maimuţe de toate categoriile şi de toate mărimile, există un gardian însărcinat să supravegheze pe numeroşii vizitatori cari vin zilnic să admire urangutanii, cimpanzeii, gorilele şi celelalte soiuri de maimuţe. — Nu doar de teamă că vizitatorii ar putea fura pe aceşti quadrumani, ci ca să nu le transmită vreo boală, de aceea paznicul nu lasă să intre persoane gripate. — Şi când te gândeşti că atâţia ofticoşi zac laolaltă, într'o cămăruţă infectă, periclitând în fiece moment sănătatea şi vieaţa celor sănătoşi! Dacă n'au avut norocul oamenii să se nască maimuţe....

Procuraţi-vă
„Amicul Tinerimii"
No. 1.

Director: V. FLORESCU

Anul I. 1933

No. 2.

AMICUL TINERIMII
REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
Comenzile şi sumele se vor adresa Administraţiei, iar coresp. redacţională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:
pe un an Lei 40.—
preţul unui număr „ 10.—

Edit. şi Tip. „CUVANTUL EVANGHELIEI". Bucureşti, IV. Str. Mitr. Ghenadie Petrescu, No. 116.

Biblioteca Universităţii Iaşi

Fot. Meuser, Engelberg.

Mereu mai sus.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
fd. 14 3 OCT. 1933

Viermele şi Soarele

de

Vasile Militaru

Dintr'o baltă de noroi,
Rău mirositoare,
Viermele, — pizmaş în soi, —
A fost prins necaz pe soare:

— Adică, ce lege-anume
Ii dă dreptul, — când drept nu-i, —
Să orbească 'ntreaga lume
Cu lumina dumnealui?
De ce, toţi să i se 'nchine,
Să-l iubească, să-l admire, —
Când spre mine
Nu vrea nimeni să coboare o privire?
Drept e oare: el pe cer
Să se sue tot mai sus,
Iar eu, neştiut, să pier
In acest noroi, în care soarta vitregă m'a pus?
Nu voiu fi mereu învinsul. Voiu purta şi eu cununa!
Cu noroi de-aci din baltă, am să-l sting pe totdeauna,
Ca să-l fac pe mândrul soare
Să-mi coboare
La picioare
Şi'n genunchi cu-a lui trufie, să priceapă 'n acest fel,
Că eu, viermele din tină, sunt mai tare decât el....

Astfel a scrâşnit, în baltă, viermele pizmaş, — apoi
A 'nceput s'arunce 'n soare cu mocirlă, cu noroi
Şi, — cum s'a întâmplat să stee, chiar atunci, adus de vânt,
Un mic nor, câteva clipe, între soare şi pământ, —
Viermele crezu, sărmanul, cum că pata de albastru
Ce se tot lăţea, pe faţa pizmuitului său astru,
Nu era decât noroiul asvârlit de el în sus
Şi se bucura că, astfel, soarele va fi răpus.....
Dar, pe când svârlind noroiul, viermele slăbia 'n puteri, —
Pata de albastru, — norul,
Incepu să-şi cam ia sborul,
Iar strălucitorul soare se ivi, mai viu ca eri,
Mai bogat ca totdeauna în al aurului tort
Şi pe vierme 'l găsi mort.....

Oameni, voi, care, prin suflet, cu-acel vierme sânteţi gemeni
Şi vă roade strălucirea unora de printre semeni, —
Nu uitaţi, că orice vierme va 'ndrăsni să se măsoare
Cu vreun astru, ca'n poveste, asvârlind noroiul, — moare,
Că e mare depărtare dela vierme pân'la soare.

Virtutea blândeții

de

P. P. PAULINI

„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape". Fil. 4, 5.

Herodot scrie într'una din lucrările sale: „Țările liniștite de obiceiu produc bărbați blânzi și una și aceeași țară nu produce roade strălucite și totodată soldați viteji". Istoriograful grec Herodot, supranumit „Părintele Istoriei", care a trăit aproximativ cu 450 de ani înaintea erei creștine și care era departe de religia creștină, a fost în stare să exprime pe timpul său astfel de idei. Ar fi eventual de scuzat acest fapt deoarece nu auzise Evanghelia Domnului Hristos. Din nefericire însă există astăzi, în secolul al 20-lea al erei creștine — aproape 2000 ani după nașterea Domnului Hristos — oameni cari se numesc creștini, însă fiind influențați de spiritul acestui istoriograf păgân, confundă blândețea și umilința cu *moleșirea.*

In timp ce oamenii, zic: „Cei blânzi și cei umiliți nu pot să fie ostași curagioși și de aceea sunt condamnați să dispară de pe suprafața pământului în lupta pentru existență", Dumnezeu pe de altă parte zice: „Ferice de cei *blânzi* (umiliți), căci ei vor moșteni pământul". Matei 5, 5. „Cei *blânzi* moștenesc țara, și au belșug de pace". Ps. 37, 11.

Blândețea este după spusele Mântuitorului o condițiune pentru a intra în posesia Noului Pământ, adică pentru a intra în Impărăția lui Dumnezeu. Tot așa după cum nu este posibil ca cineva să placă lui Dumnezeu fără credință, după cum omul nu poate moșteni vieața veșnică fără credință și după cum nu poate primi iertarea păcatelor fără a se căi, tot astfel nu poate să moștenească vreun om Impărăția lui Dumnezeu fără a avea blândețea.

CE ESTE BLANDEȚEA?

„Blândețea exprimă o însușire morală a inimii, care se găsește mai ales în cugetarea noastră, dar care se manifestă și prin predarea personală față de unele persoane sau lucruri renunțând la propria voință, suferind, suportând și iertând, în opoziție față de spiritul contrazicerii al murmurării, și al intoleranței".

Pentru a înțelege bine virtutea blândeței, trebue să vedem mai întâiu contrastele ei. Să ne închipuim pe de o parte un om *aspru, brusc, riguros, violent, furtunos, supărăcios, respingător, arțăgos, iritat, neliniștit, agitat, impertuos, mânios înverșunat și furios,* iar pe de altă parte un om cu însușiri contrarii, adică, un om *blând, domol, bun, indulgent, pașnic, blajin, prietenos, amabil, umil, liniștit, cuviincios, politicos, răbdător, binevoitor și modest.* Primul este tipul omului natural sau firesc, nerenăscut și nedemn de Impărăția lui Dumnezeu, al doilea însă reprezintă caracterul omului renăscut, blând și vrednic de Impărăția lui Dumnezeu.

Blândețea creștină nu moleșește pe om, ci dimpotrivă ea înnobilează pe creștinul renăscut și-l face destoinic pentru Impărăția Cerească. Adevărata blândețe este dovada cea mai sigură a unei convertiri temeinice. După cuvintele apostolului Iacob, blândețea este înrudită cu înțelepciunea și după cele spuse de apostolul Pavel, ea este soră cu răbdarea, căci amândouă sunt roadele Spiritului Sfânt. Impotriva acelor oameni, cari posedă aceste virtuți, nu se ridică legea, adică împotriva unor asemenea roade spirituale legea lui Dumnezeu nu are de dat sentințe de condamnare. Gal. 5, 22. 23.

Contimporanii noștri cari doresc războiu, pot privi blândețea creștinului ca o moleșire, însă în ochii lui Dumnezeu omul blând și umil este foarte prețios. Impotriva învinuirilor din partea scepticilor ce ne înconjoară, blândețea — în legătură cu teama de Dumnezeu — este un mijloc puternic spre a putea păstra o conștiință bună, cât și taina biruinței în oricare luptă.

Când suferi, privește durerea în față: ea te va mângâia și te va învăța ceva.

DUMAS

De multe ori uităm o boală grea ce am avut și nu putem uita o insultă mică.

EXEMPLE DE BARBAŢI BLANZI

Biblia vorbeşte despre un bărbat foarte blând care trăise în timpul Vechiului Testament preînchipuind, într'o oarecare măsură, pe Domnul Hristos: este *Moise*. In Numerii 12, 3 cetim: „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe faţa pământului". Sub conducerea sa, stătea un popor de aproape 2.000.000 de suflete şi în fiecare zi trebuia să aranjeze diferite chestiuni dificile între ei, şi deşi întâmpina multe greutăţi, totuşi suporta toate învinuirile cu răbdare: „Moise suporta învinuirile lor cu o tăcere răbdătoare. Experienţa pe care o făcuse în timpul anilor de muncă şi de aşteptare în Madian — spiritul umilinţii şi al îndelungei răbdări pe care l-a desvoltat acì — a pregătit pe Moise să poată purta cu răbdare necredinţa şi murmurarea poporului precum şi mândria şi invidia acelora cari ar fi trebuit să fie ajutorii săi neclintiţi". Alte exemple însemnate de blândeţe, modestie şi umilinţă, găsim în persoana lui *Abraam* şi a fiului său *Isaac*. Din descrierea vieţii lor, după cum ne-o redă Biblia, aflăm că Abraam avusese neînţelegeri cu privire la pământ, iar Isaac cu privire la nişte fântâni. (Gen. 13, 9; 26, 12—22). Atât tatăl cât şi fiul au dovedit cu ocazia aceasta frumoasa trăsătură de caracter, *blândeţea*. Ei au preferat să jertfească din avutul lor numai şi numai pentru a evita certuri.

Intre toţi oamenii însă, cari au trăit vreodată pe pământ, găsim în persoana Domnului *Hristos* blândeţea desăvârşită. Apostolul Pavel descrie dezinteresarea, modestia, umilinţa şi blândeţea exemplară a Domnului Hristos în Filipeni 2, 3—11, aşa cum nu le găsim descrise în nicio altă parte.

Insuşi Isus a adresat tuturor celor osteniţi şi împovăraţi călduroasa invitaţie: „Veniţi la Mine, toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voiu da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi dela Mine, căci *Eu sunt blând* şi smerit cu inima".

Şi apostolul *Pavel* a fost blând şi de aceea se dă drept pildă scriind către Timotei: „Tu însă ai urmărit de aproape învăţătura mea, purtarea mea, hotărîrea mea, credinţa mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea".

UN INDEMN LA BLANDEŢE PENTRU AŞTEPTATORII VENIRII DOMNULUI ISUS

Blândeţea trebue să fie în mod deosebit o virtute a celor ce păstoresc cât şi a celor păstoriţi. Apostolul Pavel, vorbind despre modestia conducătorilor şi slujbaşilor Comunităţii zice că ei trebue să fie „Cumpătaţi, înţelepţi, vrednici de cinste, primitori de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii. Să nu fie nici beţivi, nici bătăuşi, nici doritori de câştig mârşav, ci să fie blânzi, nu gâlcevitori, nu iubitori de bani". 1 Tim. 3, 2. 3. Un adevărat bărbat al lui Dumnezeu ar trebui să se străduiască după dreptate, evlavie, credinţă, iubire, răbdare şi *blândeţe*. Mulţi dintre păstorii turmei Domnului Hristos, cărora le-a fost încredinţată purtarea de grije pentru copiii lui Dumnezeu, nu sunt totdeauna politicoşi în cuvintele lor şi nici blânzi în faptele lor. Deseori ei sunt porniţi să fie severi şi să vorbească cuvinte pripite. Astfel de conducători şi de păstori sufleteşti ar trebui să se supravegheze mai mult pe sine însişi şi să se roage ca Dumnezeu să le dea putere de a se stăpâni pe sine şi de a nu izbucni în expresiuni aspre şi fapte impulsive. Un adevărat conducător al Comunităţii, ar trebui să devină tot mai asemănător Domnului Hristos în virtutea blândeţii, a modestiei şi a umilinţei. Ei ar putea să mângâie, să încurajeze şi să întărească mult mai mult sufletele încredinţate lor, dacă ar folosi la timpul potrivit, un cuvânt blând şi dacă s'ar purta cu blândeţe faţă de cei slabi, de cei sărmani şi de cei împovăraţi.

Oamenii din zilele noastre, au nevoie ca să fie întâmpinaţi de un caracter care se aseamănă în blândeţe cu al Domnului Hristos, nici de cum cu asprime, violenţă sau mânie, după cum o fac unii oameni şi chiar unii dintre coreligionarii noştri. Cu multe suflete trebue să te porţi ca şi cu un opal, o piatră preţioasă cu culori sclipitoare.

Intr'un magazin de giuvaeruri dintr'un oraş mare, doi prieteni au examinat câteva pietre preţioase. Unul dintre ei, arătă prietenului său o piatră nestrăvezie, fără strălucire şi fără frumuseţe. „Cum se face", îl întrebă prietenul „că această piatră se găseşte aici?, Ea nu posedă nimic atrăgător!" In loc să dea un răspuns, prietenul luă piatra în mână şi o ţinu

Nu-ţi lua ca sfătuitor clipele descurajării.

câteva momente ascunsă. Când a deschis mâna piatra strălucea în mod sclipitor şi se părea că cele mai frumoase culori ale curcubeului s'ar oglindi în ea. „Dar ce înseamnă lucrul acesta"? întrebă uimit vizitatorul. „Acesta este un opal, o piatră numită simpatică, fiindcă are nevoie de contactul cu o mână caldă, pentru a-şi primì deplina sa strălucire".

Dar nu numai păstorii şi conducătorii Comunităţilor au nevoie de virtutea simpatiei, ci şi toţi membrii bisericii fără deosebire de sex, de vârstă, de rasă sau de clasă, şi soţii între ei, părinţii faţă de copii şi copiii faţă de părinţi. Biblia zice că blândeţea este cea mai frumoasă podoabă a femeii. Dacă femeia în general ar poseda mai mult din această podoabă preţioasă şi dumnezeiască, atunci s'ar putea evita, multe certuri, neînţelegeri şi despărţiri în familie şi în Comunitate. In firea omului neconvertit se găseşte obiceiul de a răspunde aşa cum i s'a vorbit. Privit din punct de vedere firesc, este adevărat că oricare om, primeşte răspunsul care îl merită. Exemplul următor ne poate servi spre a înţelege lucrul acesta şi mai bine: „Un băieţaş, care locuia lângă o pădure, a început să cânte într'o zi când se credea singur. Deodată i se păru că ar auzi vocea unui alt băiat în apropierea lui. ,Cine e acolo?' strigă el. ,Cine e acolo?' răspunse vocea. El nu ştia că această voce era e c o u l şi a început să strige: ,Eşti un băiat rău!' Desigur că vocea i-a răspuns: ,Eşti un băiat rău!' El se întoarse acasă şi povesti mamei sale că în pădure ar fi un băiat rău. Mama, care înţelesese cum stau lucrurile, i-a zis: ,Vorbeşte prietenos cu el şi vei vedea cum se poartă'. Băiatul s'a întors în pădure şi a început să strige: ,Eşti un băiat bun! eu te iubesc!' Vocea i-a răspuns: ,Eu te iubesc'"....

Dacă vrem să deşteptăm simpatie şi să fim plăcuţi în legăturile noastre faţă de rudele şi coreligionarii noştri, faţă de cei credincioşi şi faţă de cei necredincioşi, atunci ar trebui să urmăm sfatul următor al Spiritului Sfânt care se potriveşte în mod deosebit pentru acei credincioşi cari aşteaptă pe Domnul Hristos: „Adu-le aminte.... să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătaţi, *plini de blândeţe faţă de toţi oamenii*". Titu 3, 1. 2.

Este adevărat, cei blânzi vor moşteni pământul!

Păstorul blând ţine turma în jurul său

Cine îţi povesteşte mult de defectele altora, povesteşte şi altora de ale tale.
LUPINAI.

Semnul bunătăţii, la tineri, este de a iubi pe cei bătrâni şi la cei mai în vârstă, de a iubi pe cei tineri.
GERUZEZ.

O reţetă minunată

Da, în adevăr, o reţetă minunată!

In timpul bătrânelor noastre bunice, când un membru din familie era bolnav, credeţi că totdeauna se adresa vreunui medic? — O, nu!

Câteodată se mai ducea câte cineva la vreun farmacist sau droghist, dar de cele mai multe ori fiecare se adresa vecinului căruia îi destăinuia în amănunţime toate durerile sale. Frământându-şi mintea, acela găsea totdeauna că cutare sau cutare persoană fusese atinsă de aceeaşi boală şi se vindecase complet printr'un preparat miraculos. Şi iată că scotea din fundul unui sertar o hârtie veche îngălbenită, dar cât de preţioasă: faimoasa reţetă....

Este adevărat că unele babe aveau oarecari remedii cam nemaipomenite, cum era pânza de păianjen folosită pentru oprirea unei emoragii; fel de fel de buruieni şi amestecături pentru lecuirea bolilor interne sau pentru alinarea durerilor în cazuri de mari suferinţe. Iată însă o reţetă care a fost întrebuinţată cu mult succes în timpurile cele mai vechi. Studiată, a fost găsită bună de către un mare medic, pentru combaterea slăbiciunilor corporale şi sufleteşti: lecuieşte viciile, îndreaptă circulaţia gândurilor, curăţă inima, întăreşte muşchii voinţei, limpezeşte vederea, într'un cuvânt, eficacitatea constă în vindecarea radicală a păcătosului.

Textul:

„Amestecaţi, în cantităţi egale, răbdarea stăruitoare (Apoc. 14, 12) cu hotărîrea cea mai fermă cu putinţă (Isa. 6, 8) şi acestea două diluaţi-le în cantităţi egale de tact şi pricepere. (1 Cor. 9, 20—22.)

Indepărtaţi cu multă grijă orice spumă de enervare ce s'ar putea ridica la suprafaţă. (Mat. 26, 50. 51.) Adăugaţi apoi răbdare (Iac. 5, 7—11) în cantitate suficientă pentru a obţine consistenţa voită şi apoi parfumaţi cu esenţă de iubire. (Rom. 12, 10—15.)

Când soluţia va fi gata de folosit, începeţi s'o luaţi în doze mici.

Dacă nu se produce rezultatul dorit, folosiţi mai departe medicamentul luând puţin câte puţin mai mult din doctorie. După câteva luni de folosire, fiţi siguri că succesul aşteptat nu va întârzia să se manifeste. (Ebr. 11, 1.)

Un sfat: fiţi cu mare grijă ca niciunul din medicamentele mai sus amintite să nu rămână pe fundul sticlei şi astfel să nu fie folosit. Oricare din aceste medicamente este de mare preţ. Deci pe eticheta sticlei să scrim: „Clătinaţi bine înainte de folosire".

Triumful aşteptării

de

A. VLAHUŢĂ.

Nebiruit e omul ce luptă cu credinţă!
El ştie că pe lume nimic zadarnic nu-i.
Că, dincolo de truda şi jertfa clipei lui,
In taină, vremea ţese la sfânta biruinţă.
Că vuetele toate visează armonie,
Că... este o dreptate, şi... trebue să vie.

Talazuri năvălească-l, vrăjmaşa lumei ură,
Intunece-i vieaţa în besnă de minciună,
Copiii lui închidă-l în casa de nebuni!
Lovească-l orice mână, hulească-l orice gură,
El simte cum îi creşte din inimă o floare
Cu-atât mai luminoasă, cu cât mai mult îl doare.

Te-ai întrebat vreodată din ce undire 'nceată
De lacrămi tăinuite se naşte un izvor?
De mii de ani în piatră loveşte răbdător,
Strop, după strop, s'o spargă.... Drum greu [a fost.... dar iată!
In valuri de lumină, chemat de dorul mării,
Un fluviu nou vesteşte TRIUMFUL AŞTEP- [TARII.

Sunt oameni fini cari stau la mahala şi mahalagii cari stau la centru.

RENAN.

Gloria este fânul cu care se hrăneşte bestia umană.

ORFANUL

de

VIRGIL COSTESCU

Un biet copil, cu chipul supt
Şi vânăt, ca pământul,
Cu capul gol, cu straiul rupt
Şi-abia 'ngânând cuvântul,
Pe stradă, la un colţ cerşea,
Dar nimeni, nimeni nu-l vedea.

Un domn bătrân, mai omenos,
Se-apropie de el;
Se uită lung, apoi milos,
Intreabă:
— Băieţel,

Al cui eşti, micule, al cui?
El a oftat:
— Al nimănui!

— Dar ce mănânci şi unde stai?
El suspină, firav:
— Acuma stau la Maş Mihai;
Săracul, e bolnav
Şi singur; din câştigul meu,
Trăim aşa şi el şi eu.

— Dar tatăl tău .... ce e cu el?
— Tăticu? .... ce să zic,
S'a dus cu oastea la resbel
Si .... nu mai ştiu nimic.
L'am aşteptat un an, ba doi,
Dar nu s'a mai întors 'napoi.

La început ne-a scris, zicea
Că-i sănătos şi bine,
Că e pe front, cum trebuia
Să fie orişicine
Şi ne-a trimes, din depărtări,
Un car de dor şi sărutări.

In urmă, nu ne mai scria;
Când întrebam de dânsul,
Măicuţa 'n braţe mă lua
Şi-o podidea greu plânsul;
Ba, vine mâine, ba-i pe drum ....
Şi n'a venit nici pân'acum.

Dar într'o zi, eu mă jucam
Pe stradă, cu arşici,
Aeroplane, de alt neam,
Veniră pe aici
Şi-o bombă casa ne-a distrus
Şi pe măicuţa a răpus.

Bătrânul domn, cum asculta
Restriştea, fără vină,
Simţi că inima-i plângea
Şi fruntea i se 'nclină.
Intinse mâna şi domol
O rezemă pe capul gol.

— Nu vrei să fii copilul meu?
Părinţi şi casă n'ai —
Orfanul a răspuns cu greu:
— Să-l las pe Moş Mihai,
El care m'a cules din drum? ....
Nu pot să-l părăsesc acum.

Cum mângâie pe cineva mamă-sa aşa vă voiu mângâia Eu....

Isaia 66, 13.

Acest text biblic poate fi bine lămurit printr'o întâmplare din vieaţa marelui erou naţional olandez, amiralul RUYTER. Pierzând de timpuriu pe tatăl său, şi pentrucă mama lui nu-l crescuse cu destulă severitate, deveni în curând pentru toţi profesorii şi maeştrii săi un element de dispreţ. Biata mamă vedea partea lui cea rea, dar cunoştea şi bunele sale însuşiri de caracter. Odată, se pomeni cu mai mulţi oameni în casa ei, pentru a se plânge cu drept împotriva apucăturilor rele ale fiului. Mama, neputând răspunde nimic pentru a-l apăra, strânse la pieptul său pe acest fiu incorijibil şi spuse cu vocea înnecată în plâns: „Ah! de-aţi şti ce tânăr cumsecade este el". Aceste cuvinte au pătruns inima păcătoasă a acestui tânăr. O hotărîre după o vieaţă nouă a fost luată, şi mulţi ani mai târziu el mărturisi că iubirea mamei sale l-a scăpat dela pieire, prin aceea că ea l-a iubit încă, în timp ce el ar fi meritat şi dispreţul ei. A putut exclama: „Ceeace sunt şi ceeace am săvârşit, mulţumesc eu şi poporul meu — mamei mele".

Dumnezeu a dat oamenilor iubirea de mamă pentru a ne putea face o închipuire asupra profunzimii iubirii Sale. Oricât de întunecat ar pare orizontul, Dumnezeu nu va lăsa pe copiii Săi, ci îi va mângâia şi-i va conduce pe drumul greu al vieţii. Iubirea Sa este chiar cu mult mai mare decât a unei mame, căci Dumnezeu nu ne va uita nici chiar atunci când mame pământeşti ar putea săvârşi aşa ceva. Gândeşte-te la aceasta când, în timpuri de strâmtorare, nicio rază de lumină nu pare a lumina cărarea vieţii tale

trad. *A. Văcăreanu.*

Cine insultă pe faţă mai poate fi om cinstit şi bun prieten, dar cine nu face decât să laude este ori un om prost care te urăşte, ori un mişel care îţi vrea răul. *LACROIX*

Fericirea este un fruct pe care nu-l lăsăm niciodată să se coacă. *GUIZOT.*

Acela care crede că poate găsi într'ânsul totul, putându-se lipsi de oricine, se înşală mult — dar acela care crede că de dânsul nu se poate lipsi nimeni, se înşală şi mai mult.

LAROCHEFOUCAULD

Numai cel care are păcate caută să le descopere şi la alţii.

Greva pe care o vom istorisi a avut loc în ţinutul cel mai frumos de pe pământ. O uzină, admirabil clădită, nu stingherea în nimic aspectul pitoresc al peisagiului.

Fondatorul şi proprietarul era şi arhitectul uzinei. El plăzmuise şi executase toate planurile; îşi pusese toată străduinţa să construiască pentru lucrătorii săi, căsuţe confortabile. Era în acelaşi timp şi inginerul şef al făbricii; el singur cunoştea toată tehnica maşinilor şi funcţionarea lor; el singur ştia secretul şi modul de a lucra materia brută pentru a o transforma în produse minunate.

Lucrătorii aveau fiecare însărcinarea sa. Stăpânul, iubindu-i şi ţinând la sănătatea lor, se îngrijise să dea fiecăruia de lucru după forţele şi aptitudinile sale. Bărbaţi, femei, copii, toţi găseau de lucru la fabrică: un lucru uşor, făcut pentru el, care nu obosea decât numai cât trebuia pentru ca odihna să fie plăcută. Aşa că lucrul, pentru toţi aceşti oameni, era o condiţie a bunului traiu. Fabrica era făcută pentru ei şi ei păreau făcuţi pentru fabrică.

In privinţa salariului, nicio dificultate. Nu exista patron mai generos. El scrisese, la marginea satului, aceste cuvinte: „Sărăcia e interzisă", iar dedesubt: „Cereţi şi vi se va da".

Mult timp înainte de a fi pomenită prin cărţi această problemă, stăpânul pusese în practică sistemul participării lucrătorilor la beneficiu. El le spunea: „Eu nu sunt stăpânul vostru, sunt tatăl vostru; voi sunteţi asociaţii mei, prietenii mei, copiii mei. Toate câştigurile le împărţim; al vostru să fie beneficiul, a mea să fie bucuria de a vă şti fericiţi".

El le mai spunea: „Mai am şi alte întreprinderi, în altă parte. Lucraţi, învăţaţi, deveniţi îndemânateci, iscusiţi, şi vă voiu arăta şi mai mult, veţi ajunge departe. Cel din urmă lucrător va deveni şef de uzină; la toţi vă surâde viitorul".

Astfel vorbea acest stăpân neobişnuit, pe care toţi lucrătorii îl iubeau. In fiecare zi venea să-i vadă; când se apropia, cu pasul său liniştit, fiecare din atelier dădea zor la lucru; prezenţa sa era vieaţa făbricii.

***

Dar, într'o zi, un tovarăş dintr'o ţară îndepărtată veni să se amestece printre lucrători. Era dibaciu, bun vorbitor, om de vieaţă. Avea mult spirit, era şiret şi cum călătorise mult, dobândi în curând o mare autoritate morală asupra camarazilor săi.

El pretindea că cunoaşte uzinele celelalte despre care vorbise stăpânul. Şi cum auzea pe aceşti oameni vorbind cu admiraţie despre patronul lor, despre fericirea prezentă şi speranţele pe cari le aveau pentru viitor, le spuse:

— Oameni buni, tare sunteţi naivi! Voi crede ţi tot ce vă povesteşte stăpânul. El vă spune că tot câştigul vă aparţine, că vă iubeşte, că e tatăl vostru, o sumă de vorbe nesărate.... Nu vedeţi că vă spune toate acestea pentru ca să vă ţină la jug? V'a arătat el vreodată conturile sale, ştiţi voi care este cifra exactă a afacerilor sale? Ce diferenţă între voi şi el! El stă în nişte palate în cari nici nu poţi pătrunde şi voi în bordeie sărăcăcioase, voi munciţi din greu, el stă liniştit în cabinetul său... Şi cât priveşte despre celelalte întreprinderi, vă pot spune că le cunosc prea bine; vin chiar de pe acolo şi vă pot asigura că lucrurile nu se petrec tot ca pe aici. Eu şi cu mulţi alţi camarazi, ne-am revoltat contra acestui tiran; de aceea am şi venit pe la voi. Deşteptaţi-vă! Nu vă lăsaţi prinşi! Gândiţi-vă că patronul este duşmanul vostru natural. Ce nevoie aveţi de el? Fiţi stăpâni pe voi, făceţi-vă singuri afacerile şi daţi-l afară pe-acest om care vine să se plimbe pe aici în fiecare zi, cu mâinile la spate, în timp ce voi munciţi pentru el".

Acest discurs a revoltat mai întâi pe cei care l-au auzit; străinul vorbea bine, ştiind să-şi impună ideile; era ademenitor şi provocător; unuia, i-a putut dovedi negru pe alb că patronul ar fi trebuit de mult să-l numească contra maistru; altuia, că locul lui era în atelierul superior nu în acela.

— Dar numai el are secretul fabricaţiunii, obiectară câţiva lucrători mai pricepuţi.

— Aşi, secretul, răspunse tovarăşul, nu există. Şi asta mai e un mijloc de a vă ţine în mână. Goniţi-l, şi veţi fi ca el, veţi cunoaşte ca şi el, toate secretele.

***

Vai! Din nenorocire bieţii oameni la urmă au început să-l creadă; într'o dimineaţă, stăpânul venind la uzină găsi uşa închisă. Lucrătorii nu-l mai primeau, nici nu mai voiau să-l vadă. L-au gonit din propria sa locuinţă! Se retrase întristat, nu gândindu-se la el, dar la aceşti mizerabili, şi se duse la celelalte întreprinderi, mult mai importante şi mai mari, unde prezenţa sa era necesară, lăsând pe cei revoltaţi în voia întâmplării, cu speranţa că va veni ziua când îşi vor da seama de starea lor.

Bine înţeles, tovarăşul, care vorbea atât de frumos, luă conducerea afacerilor. Dar, din prima zi, greva a fost inevitabilă, deoarece nimeni nu putea înlocui pe stăpânul absent.

Vecinul este o „mică publicitate" gratuită.

EVA

Exista, în ciuda celor spuse de acel tovarăș, un secret pe care nimeni nu-l putea descoperi! Roata se opri, o tăcere posomorîtă apăsa uzina. In schimb, cabareturile, până acum necunoscute, se instalau la toate răspântiile. — S'a dus stăpânul, strigară cele dintâi femeile, căci femeile sunt lezne crezătoare, și noul venit le câștigase ușor de partea sa. Bărbații însă, deveniseră ființe nepotolite, pe cari vinul și mizeria îi tâmpea din zi în zi mai mult; își pierduseră toată demnitatea. Incetul cu încetul, străinul le deveni un tiran; nerușinarea lui nu mai cunoștea margini. Economiile lucrătorilor dispăreau și nenorociții, de abia dacă mai aveau ce să mănânce. Omul care-i răsculase mai reușea să sustragă ceva bani dintr'o sursă necunoscută, bani cu care îi făcea să bea, pentru ca să se poată menține în lenevia și trufia lor; dar, dacă fostul stăpân, în mila sa, n'ar fi lăsat hambarele sale deschise, toți ar fi murit de foame.

Lucru curios! Cu cât situația se înrăutățea, cu atât creștea ura acestor oameni contra binefăcătorului lor. Cu timpul se născu, în mintea lor amorțită, o idee îngrozitoare: dacă uzina nu mai mergea, dacă toți erau nenorociți, el, stăpânul, era cauza! Le pusese condițiuni prea grele îi silise să primească legi draconice, într'un cuvânt, îi gonise!

Cu toate acestea, unii judecau altfel, dar în sine. Gândindu-se la timpurile de altădată, la vremurile când se urca vesel spre cer fumul liniștitei uzini, când fiecare își avea căscioara, fiecare partea sa de câștig, gândindu-se la toate acestea, plângeau. Și când vedeau trecând prin fața ușei lor dărăpănate, cu un aer semeț și obraznic, pe funestul povățuitor al grevei, ochii lor fulgerau, spunându-și între ei: „Uite, uite autorul mizeriei noastre!“

***

După câtva timp, apăru cineva în sat, a cărui față nu fusese văzută niciodată. La început se credea că cel nou venit era numai în treacăt, dar toți fură surprinși văzând că se instalează între ei. Ce căuta el în acest ținut al amărîciunii?

In fiecare zi mergea din poartă în poartă și împărțea ajutoare la cei mai nevoiași, dojenind pe cei cari se îmbătau și mângâind pe cei cari plângeau, spunând la toți: „Când veți voi, uzina se va redeschide“.

Incurând, conducătorul grevei auzi de prezența acestuia. Își dete seama că acest om va pune capăt influenței pe care o mai avea și, chiar înainte de a-l vedea, țesu o intrigă în contra lui:

„Feriți-vă, este un trimis al fostului vostru tiran! Vrea să vă pună din nou la jug. Țineți-vă bine!“

Și cum, înainte vreme îi amăgise făcând să vibreze în ei coardele marilor ambițiuni, de data aceasta atinse coarda pasiunilor înjositoare:

„Dacă dați mâna fostului stăpân, vă puteți lua rămas bun dela cabareturi și adio bucurii!“

Când odată cei doi apărători — unul al revoltei, celălalt al păcii — se întâlniră, ultimul strigă:

„Da, am venit să redau viața! Ați lucrat contra voastră însivă, viu să lucrez pentru voi. Sunt trimes pentru ca să vă propun oprirea grevei, uitarea trecutului, revenirea la asociația cu cel care a fost un tată pentru voi. Veniți! să reparăm împreună uzina aproape dărâmată, să ne punem din nou la lucru pentru ca acest ținut să-și regăsească fericirea! Este adevărat, nu mai știți să lucrați, mâinile voastre tremură, mințile voastre sunt întunecate. Totuși, stăpânul vostru vă va primi pe toți, așa cum sunteți. Veți învăța din nou, vă veți deprinde ușor cu lucrul“.

Cum aceste cuvinte au avut răsunet mare, conducătorul grevei strecurându-se prin mulțime striga cu putere:

„Nu vă lăsați amăgiți, cel care vorbește este chiar fiul tiranului. Vedeți ce venituri îi aduceați! Și trimete chiar moștenitorul pentru a încerca să vă readucă! Faceți-i dovada că nu sunteți copii, nici sclavi! Distrugeți, omoriți pe acest nepoftit.

„La moarte, la moarte!“ strigă mulțimea ascultătoare. Și furia lor era atât de mare, încât cei câțiva partizani ai fiului, speriați, au trebuit să fugă. Atunci, rămase singur și fără apărare, și toți acești oameni, înnebuniți, i-au putut face tot ce-au vrut. El nu s'a apărat. L-au târît, nu departe de uzină, l-au lovit până ce l-au doborît și până când s'au convins că e mort.

Totuși, nu murise.

O zi după aceea în care se petrecuse teribila scenă, fiul se arătă. Era dimineață, natura liniștită se trezea strălucitoare, păsărelele întrerupeau tăcerea pentru a cânta zorile. Liniște.... Ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic, el intră în casa părăsită, smulse iarba care crescuse pe prag, apoi făcu ordine peste tot. Lucrătorii credeau că visează când au văzut, de departe, deșteptarea uzinei. Și cei cari, în sine, plângeau gândindu-se la timpurile de altădată, se apropiară mai numeroși și mai curagioși de-

cât în ziua precedentă. Apropiindu-se, recunoscură pe Fiul care, surâzându-le lângă ușa deschisă, le spunea:

„Veniți! Veniți să fim lucrătorii Tatălui meu!"

Atunci începură din nou să lucreze. Și din aceea zi, numărul greviștilor scade mereu, uzina prosperă și lucrătorii sunt mai fericiți decând oricând.

***

Ați înțeles, este vorba numai de o alegorie. Uzina, este pământul pe care ne aflăm, atât de frumos, așa de bine întocmit, făcut pentru fericirea locuitorilor săi și care nu este decât una din locuințele lui Dumnezeu și, fără îndoială, cea mai puțin însemnată.

Lucrătorii, reprezintă umanitatea; stăpânul, arhitectul, inginerul șef, tatăl, este Dumnezeu.

Așa după cum acest patron făcuse tot ce-a putut pentru bunul traiu al lucrătorilor, împărțind cu ei câștigurile, dând fiecăruia de lucru în proporție cu puterea sa, Dumnezeu a făcut totul pentru fericirea noastră, arătând fiecăruia ce are de îndeplinit după facultățile sale, vrând să fie și El colaboratorul nostru.

Tovarășul străin care îndemna la grevă, este spiritul celui rău, prințul întunerecului, ființa necurată care stârnește în noi pasiunile înjositoare, ne ispitește, ne amăgește, ne îndepărtează de Dumnezeu, de datorie și de fericire.

„Deschideți! Am venit să redau viața".

Fiul stăpânului care venise să împace pe lucrătorii răsculați împotriva tatălui său, este Domnul nostru Isus Hristos. S'a înjosit, s'a făcut sărac, luând locul unui servitor; în trecerea sa n'a făcut decât bine, și vindecând pe bolnavi, le promitea la toți viața veșnică, adică, iertare din partea Tatălui.

Scripturile ne povestesc cum Hristos a fost omorît, cum a înviat a treia zi, și cum, puțin timp după aceea, un mare număr de oameni din toate categoriile și din toate țările, cuprinși de pocăință, au crezut în El, au început să lucreze, devenind lucrători zeloși ai Tatălui ceresc.

Cetitorule, nu vrei să faci parte din numărul lor?

Sunt greve cari pot fi considerate ca legitime: acelea pornite contra patronilor nedrepți și egoiști; cele care au de scop îmbunătățirea traiului.

Dar greva în contra lui Dumnezeu nu e nici legitimă, nici înțeleaptă.

Nu e legitimă pentrucă Dumnezeu nu ne-a tratat niciodată cu asprime. Toate suferințele pe cari le suportăm, vin dela noi înșine sau din partea oamenilor.

Nu este înțeleaptă pentrucă, prin răsvrătirea noastră, ne atingem pe noi înșine. Creatorul poate să se lipsească de crea-

Cel ce laudă, de obiceiu, laudă pentru ca să fie lăudat.

tura Sa, dar creatura n'ar pomeni fericire depărtându-se de Creatorul său.

Convingeţi-vă! Lăsaţi-vă conduşi de Isus. El, prin moartea Sa, v'a ispăşit revolta din trecut; e deajuns, iubite cetitor, ca să fii fericit pentru totdeauna, să consimţi a spune Stăpânului:

„Iată-mă! Am fost mult timp nesupus, şi nu mai sunt demn să Te servesc. Dar, pentrucă mă chemi, înviorează-mă prin Sfântul Tău Spirit, dă-mi putere din puterea Ta! Iată-mă, Tată, sunt gata să Te servesc".

***

UN JOC FRUMOS

Doi copii se plimbau împreună cu bunicul lor pe la marginea unei păduri. Deodată văd în faţa lor, la piciorul unui copac, un cerşetor bătrân care dormea lângă traista şi toiagul său.

— Hai să-i ascundem bâtul, zice Gică, să vedem ce-o să facă când s'o scula.

— Haide, zice şi Nicu.

— Nu, copiii mei, spuse liniştit bunicul, ar fi un joc urît. Niciodată să nu vă distreze necazul unui om sărac. Mai bine să vă distreze bucuria lui.

Copiii se uitară unul la altul:

— Cum să ne distreze bucuria lui?

— Foarte simplu, zise bunicul. Puneţi-i în mână un ban. Hai să ne ascundem, şi să vedem ce-o să spună când s'o deştepta.

La aceste cuvinte Gică se apropie şi pune în mâna cerşetorului o piesă de 10 lei. Nicu făcu la fel, apoi s'au ascuns toţi trei

Bătrânul se deşteptă.

Simţind cele două monede, se uită la ele mirat, se scoală, aruncă ochii în jurul său şi cum nu văzu pe nimeni, cade în genunchi şi, ridicând capul spre cer, începu să plângă zicând:

— Doamne, Tu să fii lăudat, Tu Doamne, Tată al nenorociţilor! Tu mi-ai trimes, în sărăcia mea, cu ce să-mi cumpăr pâine.

Copiii şi bunicul au rămas adânc impresionaţi. De atunci Gică şi Nicu pun totdeauna câte un ban deoparte pentru ca să se poată *distra creştineşte.*

de M Cugler-Poni

Pe o creangă slabă
Lin se legăna
O pasăre mică
Şi voios cânta.

Depe-o stâncă 'naltă
Vultur-o privea
Şi plin de mândrie
Astfel îi vorbea:

— „Cum de-ţi place ţie
„Leagănu-ţi uşor
„Şi nu vii cu mine
„Către cer în sbor?"

— „Cum să sbor cu tine"?
Pasărea 'ntreba,
„Vezi cât sunt de mică,
„N'am puterea ta,

„Ţie ţi-a dat tărie
„Bunul Dumnezeu,
„Ca să 'nalţi spre soare
„Mândru sborul tău.

„Dar de-ai vrea prea tare
„Eu să mă ridic,
„Nu-s ca tine vultur
„Şi-aş putea să pic.

„Sborul tău cel mândru
„Uimită-l privesc;
„Dar a mea crenguţă
„Nu o părăsesc"!

RUGA

de
Costică Ecaterina

Cerescule Părinte ce locueşti în slavă,
La Tronul Tău de milă, vin ca o fiinţă slabă
Să-ţi mulţumesc de-a-pururi de marea-Ţi îndurare
Ce-arăţi faţă de mine, o fiinţă trecătoare.

Privirea mea, Stăpâne, spre Tine mi-o îndrept
Şi vocea Ta acuma în taină o aştept.
Aud şoptirea-Ţi dulce, plină de 'ndurare:
„Fiule, nu te 'ntrista, Eu îţi dau iertare".

Cumplita ură e-aproape să mă 'ncolţească;
Iar moartea, sora ei, ar vrea să mă răpească.
Sunt tânăr, timid, dese ori nu am putere

Să 'nving pe totdeauna orişice plăcere.
Ascultă-mi bunule Părinte slaba mea cerinţă:
— Ajută-mă să am întotdeauna biruinţă —

ALTRUISM. — Medicul a prescris lui Mitică nişte doctorii. După o oră îl vede eşind dela farmacie. Dându-se cu discreţie după colţul casei, Mitică începe să verse medicamentele din sticlă. Doctorul îi pune mâna pe umăr.

— Te-am prins. De ce verşi doctoriile?

— Ascultă-mă, doctore. Eu sunt un om de treabă. M'am simţit cam rău şi am venit la d-ta fiindcă şi d-ta trebue să trăieşti. M'am dus la farmacist fiindcă trebue şi el să trăiască. Acum vărs medicamentele fiindcă şi eu vreau să trăiesc.....

***

CELE TREI PALME

Vestitul anatomist L., care a fost unul dintre cei mai celebri profesori ai Universităţii din Viena, povesteşte următoarea anecdotă ce i se întâmplase când era copil:

„In faţa gimnaziului M., unde îmi urmam cursurile, stătea în fiecare dimineaţă căruţa laptagiului, şi la aceea căruţă era înhămat un măgar. Ei bine! toţi elevii gimnaziului se jucau cu acel măgar, îl necăjeau şi îi făceau o mulţime de pozne; dar când auzeau că vine laptagiul, fugeau cu toţii, astfel laptagiul era furios că nu putea prinde pe vreunul ca să-l înveţe minte.

Intr'o dimineaţă, elevii iar necăjiseră pe măgar dar cum auziră că laptagiul vine, o şterseră. Eu însă care privisem numai şi râsesem cu poftă, în nevinovăţia mea, aveam atunci zece ani, rămăsesem pe loc şi rumegam o franzelă. Laptagiul vine furios, vrea să-şi răzbune păţaniile bietului său măgar, mă vede pe mine cum râdeam şi atunci plici! o palmă de m'a rostogolit la pământ.

Urlând de durere şi de indignare, alergai la domnul director să-l reclam. Dar în fuga mea, nu observ şi izbesc cu putere pe profesorul meu care tocmai ieşea din cancelarie şi care de spaimă de acest atac neaşteptat, scăpă din mâini un teanc de hârtii, şi plici! căpătai o a doua palmă şi mai sdravănă din partea profesorului.

Bine înţeles, că atunci am scos un urlet şi mai grozav, care făcu pe director să iasă din cancelarie şi să mă întrebe de ce ţip. Atunci îi spun plângând: „Domnul profesor mi-a tras o palmă şi *eu n'am făcut măgarului nimic!*" Plici! îmi căpătai a treia palmă, dar o palmă pe care o simt şi acuma!

„Sănătatea".

SIGURANŢA. — Gripa e o boală grea, spune Enache amicului său Lache. Ori mori ori rămâi tâmpit.

— Da de unde ştii?

— Păi, n'am fost şi eu bolnav?

***

MESERIE. La poliţie. Comisarul se adresează unui recidivist, care fusese deja condamnat de 12 ori:

— Ce meserie ai?

— Prizonier.... de Stat!

***

MINIATURA. — Cine ţipă aşa, întreabă directorul?

— A intrat un şoarece în odaia îmblânzitoarei de lei.

***

PEDEAPSA. — Inchipuieşte-ţi amice, mi-a spus cineva că seamăn cu d-ta!

— Cine e mizerabilul, să-i trag două palme?

— Nu te mai osteni c'am făcut-o eu!

***

RAPOARTE DE EXPERTIZA

Un francez, un german, un englez şi un polonez pleacă în Africa să studieze obiceiurile elefantului.

Francezul stă în Africa trei săptămâni şi întorcându-se, scrie într'o revistă un articol briliant: Elefantul şi amorurile sale.

Englezul după două luni publică un volum asupra comerţului de fildeş.

Germanul şade patru luni şi întors în ţară scrie patru volume documentate: Elefantul din punct de vedere filozofic, economic, politic şi social.

După nouă luni se întoarce şi polonezul şi publică o broşură în şase limbi: Elefantul şi chestia poloneză.

***

OBIŞNUINŢA. Un contabil la masă:

— Mario, închide uşa că mă trage un cont curent!

***

EXPLICAŢIE. — Ce înseamnă lux bunicule?

— Când cineva are barbă mare şi totuşi poartă cravată.

***

AVANTAJ. — Chelner, cât costă o friptură de viţel?

— 15 lei.

— Dar sosul?

— Sosul e gratis.

— Dă-mi o porţie de sos.

***

LOGICA. — Tăticule de ce eşti matale chel?

— Fiindcă muncesc mult cu capul....

— Atuncea d'aia n'are nici mama mustăţi....

— Cum aşa?

— Păi mama nu munceşte cu buzele vorbind toată ziua?

***

Gelozia e o ură mascată.

Liberarea prizonierului

Toţi participanţii la joc formează un cerc. O singură persoană rămâne la mijloc. In timp ce această persoană va fi legată la ochi, cercul se învârteşte. Cel legat la ochi se va îndrepta apoi spre un jucător şi-i va pune întrebări, acesta fiind obligat a-i răspunde cu voce *schimbată;* dacă ghiceşte cine e, persoana care s'a trădat prin voce ia locul celui legat la ochi. Jocul produce mult haz.

trimes de *Neanu.*

Câţi ani ai?

Rugaţi persoana căreia vreţi să-i ghiciţi câţi ani are şi în care lună s'a născut să ia o bucată de hârtie şi un creion pentru a face câteva calcule. Ii spuneţi: „Notează cifra lunei în care te-ai născut (Ianuarie e prima, Februarie e a doua, Martie e a treia şi aşa mai departe), înmulţeşte această cifră cu 2, adaugă 5, înmulţeşte rezultatul cu 50, mai adaugă, 115, plus vârsta ta şi scade apoi 365". Cereţi apoi să vi se arate numai totalul obţinut. Cifra rezultată indică: întâiu, luna în care s'a născut persoana şi apoi, vârsta ei.

De pildă, să zicem că persoana care e cu hârtia în mână şi calculează e născută în luna Mai, care e a cincia lună a anului, înmulţiţi cu 2 e 10, plus 5 face 15; înmulţit cu 50 e 750. Adăugăm 115 = 865. Să zicem că acel sau aceea care face socoteala are 23 ani. Adăugăm deci cifra 23, rezultatul e 888. Scădem acum 365 şi obţinem, *523,* adică *cinci şi douăzecişitrei.* Cinci e a cincia lună a anului (Mai), iar 23 vârsta persoanei.

Incercaţi această matematică amuzantă cu prietenii dvs. (care n'au cetit aceste rânduri) şi veţi avea succes.

trimes de *Alpiniu*

		15
		15
		15
15	15	15

No. 8 Aranjaţi cifrele dela 1—10 în fiecare pătrat aşa fel încât adunate în orice sens, vertical sau orizontal, fiecare rând de pătrăţele să dea totalul de *15.*

trimes de M. Cazan.

No. 9 Cuvinte încrucişate

1 vocală
○ ○ ○ pom
○ ○ ○ ○ ○ titlu de principe indian
○ ○ ○ ○ ○ verb
○ ○ ○ sentiment
6 vocală

vertical, 1—6 sentiment de absolută necesitate între oameni.

trimes de *V. Fotino.*

* * *

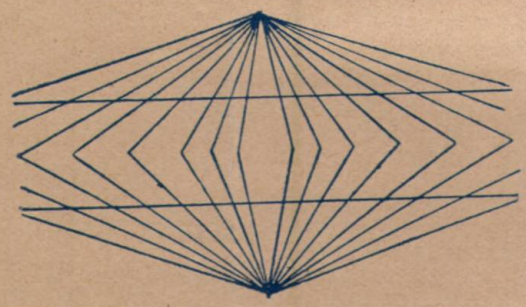

No. 10 Liniile orizontale sunt drepte sau curbe?

trimes de *Un Optician.*

* * *

No. 11 *Problemă de împărţire.* Doi taţi şi doi fii merg la vânătoare. Din nefericire nu prind decât trei iepuri, şi totuşi, la înapoiere fiecare duce acasă câte un iepure. Cum şi-au împărţit vânatul?

trimes de *T. Bujor.*

* * *

No. 12 Acesta este planul unei grădini publice. După cum se vede, grădina e întretăiată de multe alei. Problema este că se impune grădinarului, care trebue să stropească toată această verdeaţă, să treacă o singură dată prin aceste alei, fără să vie înapoi şi nici să treacă de două ori pe acelaşi drum,

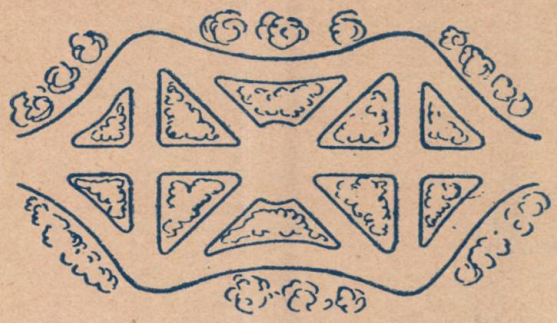

aşa încât să intre pe una din extremităţi şi să iasă pe cealaltă. Care este drumul de parcurs? (trimiţându-ne răspunsul, faceţi schiţa drumului parcurs pe o bucată de hârtie.)

trimes de *Cr. Rg.*

* * *

Noi zicem deştepţi, cuminţi. buni, acelora cari admit părerile noastre.

Intrebări şi RĂSPUNSURI

13. Unde se vorbeşte de călăreţi pe asini albi?
14. Care profet a făcut să plutească fierul unui topor pe deasupra apei?
15. In timpul unui războiu, care rege şi oamenii săi au plâns până nu au mai putut?
16. Unde se vorbeşte despre un om care avea 6 degete la fiecare mână şi la fiecare picior, în total având 24 degete?
17. Care sunt cele opt persoane amintite în Biblie, care au murit de două ori?
18. Cine este omul care ar fi rămas mort, dacă n'ar fi fost înmormântat?
19. Unde stă scris despre omorîrea a 70 de oameni, capetele lor fiind puse în coşuri şi trimese unui domnitor?
20. Ce tânăr viteaz, după Cuvântul lui Dumnezeu, a dărâmat cu servii săi, într'o noapte, altarul lui Baal şi Astartea?
20. Cine a făcut trei jurăminte în aceeaşi zi şi nu a ţinut niciunul?
22. Cine şi-a dorit moartea din cauza unei mari dureri de cap?
23. De câte ori a fost Moise pe muntele Sinai?
24. Care bărbat a ucis cu un otig de plug 600 oameni?

***

1. Se vorbeşte despre un popor întreg de peltici în *Judecători 12, 5—6.*

2. Părintele care şi-a condamnat fiul la moarte e SAUL: *1 Samuel 14, 44.*

3. Impăratul care a luat coroana de pe capul unui împărat păgân şi a pus-o pe capul său e DAVID: *2 Samuel 12, 30.*

4. Profeţii cari au despărţit apele sunt ILIE şi ELISEI: *2 Regi 2, 8—14.*

5. Impăratul care nu se mai putea încălzi era DAVID: *1 Regi 1, 1.*

6. Omul care a postit, în două etape succesive de 40 zile, 80 de zile a fost MOISE: *Deuteronom 9, 9—18.*

7. Despre fiii cari puteau să lupte unul cu 100 iar celălalt cu 1000 de oameni se vorbeşte în *1 Cronici 12, 14.*

8. Cel care a luptat până a obosit şi i-a rămas mâna lipită de sabie este ELEAZAR: *2 Samel 23, 10.*

9. Se vorbeşte despre un bărbat care a avut 30 de fii şi 30 de fete în *Judecători 12, 8—9.*

10. Textul care ne desvăluie opera lui Solomon este *1 Regi 4, 32.*

11. Fiul de împărat care călărind a rămas spânzurat de un copac este ABSALOM: *2 Samuel 18, 9.*

12. Regele care a urcat muntele Măslinilor cu picioarele goale şi plângând este DAVID: *2 Samuel 15, 30*

Soluţiile Jocurilor

din **No. 2, 1933.**

No. 4 Trecerea dela cel de jos la cel de sus şi vice-versa, pe două drumuri diferite, cu ochii atenţi, se poate face în 30 secunde.

No. 5

SARE
ADAM
RACI
EMILIAN
ICRE
ARAC
NECESAR
SAVA
AVIZ
RAZE

No. 6 Librarul a pierdut 500 de lei.

No. 7 Iluzie optică. Nu se poate ajunge la centru. Liniile cari par a forma o spirală nu sunt decât cercuri concentrice!

Deslegătorii întrebărilor şi jocurilor din No. 2, 1933.

Au deslegat întrebările:

ADAMEŞTI: D-tru Ghiţă, Stela Filip, Ioan Stoian, Ion Gogoi — ANTONEŞTI: Steliana şi Siţa Burcea, I. Iordan — BARLAD: A. Ciolan, I. Siminescu — BAZARGIC: P. Petroff — BUCIUMENI: Victor Bâlba, Florica şi Buică Apostolescu — BUCUREŞTI POPATATU: Anicuţa Teodorescu — BUCUREŞTI NORD: Ghiţă Ionescu, Al. Manicotide — CIOARA: Fică Dumitrescu, Ion Neacşu — CONSTANŢA: Petraş Ioan, I. Popa — FOCŞANI: Policsenia Panait, Mândiţa Mateescu — GURA ANINOASI: Stan Costea — GURA OCNIŢEI: Elena şi Ion Simion — IAŞI: Constanţa Halunga — MACEA: Iuliana Ardeleanu — MAGURA: T. Dragomir — MAGURENI: Ioan Moţui — PERET: Oprea Mirea — SCARA: Diţa Mitroi — SLATIOARA: D-tru Ciocârlan — SPINENI: Tache Nestor — TAMBOEŞTI: Lenuţa Tachici — TRAIAN: Stancu Sarău — T.-SEVERIN: Materiaş Petre. —

Au deslegat întrebările şi jocurile:

ALEXANDRIA: Mimi Mocanu, Estera Drăguşin, Georgeta Drăguşin, Tănase Drăguşin, Traian Drăguşin — BACAU: Gh. Constantinescu, Ana Vicente, Elena Melciuk, Vasile Marian, Nicu, Verginica şi Netty Bujor, Maricica şi Olimpia Alexe, BUCUREŞTI IMPER: Costică Ecaterina — BUCUREŞTI LABIRINT: Florica şi Lizica Rădoi, Enoch Ştefanian,

Inţeleptul care tace spune mai mult decât nechibzuitul care vorbeşte.

Gh. Cârciumaru — BUCUREŞTI OLIMP: Gheorghiţă Grassu, Traian Husti — BUCUREŞTI POPA-TATU: Ruty Thomas — CURTIŞOARA: D-tru Stoica, Gr. Ciurea — MACEA: Ardelean Jafet, Miron Cazan — MAGURELE: Tudora şi Paraschiva Drăguloiu, Ioan Stoica — NADEŞA: Maria Dospinescu, Zahari Ardelean — NICOLEŞTI: Petrache Mocanu — PERET: Florea Vânătoru — PODURI: Mihai Bujor, Aneta Ciuhat — PUNGHINA: Marioara Bradu, Cornel Belşiu — SEACA: Alexandru, Nicolae şi Gherghina Pârlea — SILISTRA: Radea Ganea — TAMBOEŞTI: Săndina Theodorescu, Eleonora Theodosiu — T.-SEVERIN: Nae Belşiu.

Mai sunt deslegători a căror nume nu s'au publicat fiind *indescifrabile*, sau cari n'au pus pe foaia de răspuns *localitatea* de unde fac parte.

***

(manuscrisele, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază)

Star — Elevii şi studenţii au reducere peste tot. Situaţia lor implică oricui luarea în consideraţie a titlului pe care-l au şi reducerea la minim a pretenţiunilor cari se impun celor ce fac parte de altă clasă. Prin urmare, în cazul nostru, aplicaţiunea va fi următoarea: la menţiunea *elev*, 5 participanţi cu un bon. Intre cinci persoane, dacă niciuna nu are revista, făcând o mică sforţare şi dând fiecare partea care-i revine, e cu neputinţă să nu ajungeţi la un rezultat satisfăcător. Trecând la altă ordine de idei, mulţumim pentru material şi cerem consimţimântul de a-l semna cu adevăratul nume, pseudonimul servând *numai* pentru Poşta Redacţiei.

I. Iordan — Mulţumim pentru apreciere şi încurajare. Manifestaţi-vă satisfacerea şi în jurul d-voastră, câştigând astfel şi alţi amici ai revistei.

Radea Ganea — Am luat notă de greşeală. Scuzaţi. Eroarea era involuntară, dar totuşi demnă de rectificat.

Traian — Intrebările sunt prea rezumate. Găsirea răspunsurilor ar fi cam dificilă. Mai trimete-ne altele şi mai precise.

I. Motorca — Mulţumim pentru articole, aşteptăm şi altele. Cum intenţionaţi să colaboraţi, vă rugăm, trimeteţi şi un pseudonim. Cu prima ocazie, trimeteţi-ne şi numele complet al autorului poeziei pe care aţi prelucrat-o.

Gh. R. — Răspuns tot n'am avut. Cât priveşte despre rest, dacă-ţi vei mai atrage ceeace ţi-ai atras, atrage şi d-ta atenţia la cei nedumeriţi asupra celor scrise în penultima pagină a N-rului 2 din revista noastră. Chestiunea este clară.

Ioan Cosma — Jocul e prea încurcat. Din scris n'am putut înţelege nimic. Toate sforţările de deslegare ne-au rămas zadarnice. Incearcă să ne mai trimeţi o explicaţie prin scris, dar mai precisă.

I. Mihailov — Mulţumim pentru reportajul trimes. Il vom publica în Curier.

Lăcrămioara — Răspuns bun, dar trimes prea târziu.

G. C. (N) — Intrebarea e frumoasă, dar cu înţeles echivoc: sunt mulţi cari s'au vândut şi s'ar putea răspunde cu multe nume. Restul va fi publicat într'unul din numerile viitoare, numărul acesta fiind încheiat de mult.

Tartufe — D-ta eşti mai mult poet decât prozator. Descri tablouri interesante şi colorite. Poezia d-tale are întorsături frumoase însă, câteodată lipsite de claritate. Alternarea picioarelor dela o strofă la alta, forţat din cauza rimei, pierde din valoarea bucăţii. Totuşi e incontestabil, talentul există. Incă puţin exerciţiu şi progresul se va simţi.

J. Simion — Primit o carte poştală în care ne spuneţi că aţi trimes ceva spre publicare. Probabil că scrisoarea s'a pierdut. Dacă se poate, mai trimeteţi odată conţinutul şi chiar şi altceva, fiindcă amintiţi că aţi mai avea şi altele.

M. Bradu — Silabele nu corespund cu numele care se cere. Mai aranjaţi odată jocul, şi poate cu mai puţine silabe, pentru ca să rezulte mai puţine nume.

P. Hristache — Care este titlul poeziei?

C. Ecaterin — Acest model de cuvinte încrucişate s'a mai publicat. Aşteptăm ceva nou.

I. Burtan — Am fi avut câteva reflecţii de făcut. Din lipsă de pseudonim, ne abţinem.

L. Tachici — Primit poezia, mulţumim.

Th. Bujor — Jocul e frumos, îl păstrăm, dar dacă se poate, mai aranjaţi ceva nou, alt format.

C. Delaploeşti — Ceeace ai trimes e foarte bun. Din aglomeraţie de material amânăm publicarea pentru numărul viitor. Mai trimete. Mulţumim pentru cele primite.

Gh. Puică — Răspunsurile sunt bune, dar ajunse prea târziu. Ulterior am mai primit un joc, alcătuit în colaborare cu altă persoană; mulţumim, dar acelaşi l-am primit mai înainte şi dela alt cetitor. Aşteptăm altele.

***

Am primit la Redacţia noastră o ploaie de întrebări biblice spre publicare în rubrica „Intrebări şi răspunsuri" toate cu menţiunea *rog a se publica în numărul viitor*. In fiecare număr intră 12 întrebări.... Logica, va răspunde fiecăruia din aceşti zeloşi participanţi.

Colaboratorii revistei sunt rugaţi, ca de câte ori ne trimet material de publicat, să-l scrie lizibil, semnându-l de asemenea lizibil. Pe lângă nume, reiterăm rugămintea de a adăuga un pseudonim, fără de care nu putem da lămuririle necesare celor interesaţi. Afară de nume, rugăm pe expeditori să amintească, în interiorul scrisorii, deoarece plicul se aruncă, *data* şi *localitatea*, publicarea materialului făcându-se în ordinea primirii. Mai atragem atenţia încă odată, că pseudonimul serveşte *numai* la Poşta Redacţiei şi, eventual, pentru rubricile distractive.

Persoanele cari participă la jocuri şi ne trimet răspunsuri, şi-ar reduce la minim cheltuelile de porto dacă, în fiecare Comunitate, s'ar reuni pentru a-şi trimete răspunsurile toate într'un plic. E natural că mulţi se abţin de a trimete răspunsuri din cauza cheltuielilor, deoarece, dacă fiecare îşi trimete răspunsul separat, costul revistei aproape se dublează. Unirea face puterea.... şi economia!

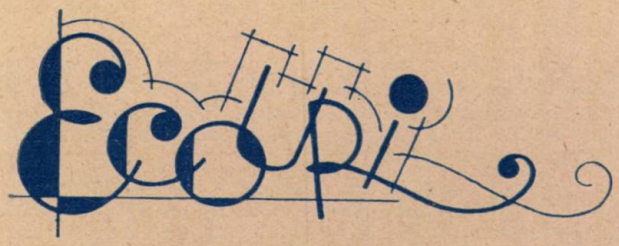

— In Anglia se face acum mobilă de sticlă, care prezintă un aspect deosebit de interesant. Scaunele, mesele şi divanele de sticlă sunt pe cât de frumoase pe atât de solide, căci, bine înţeles, nu e vorba de sticlă subţire din care se fac de pildă paharele. Pe lângă alte avantagii, această mobilă îl are şi pe acela al igienei. Mobila e şi foarte uşoară, ceeace iarăşi e un avantaj, în special la mutare.

— In prima săptămână umedă, New-Yorkul a consumat 500.000 butoaie de bere. Populaţia New-Yorkului numărând 7.000.000 suflete, revin câte opt kilograme de bere săptămânal de fiecare new-yorkez. Municipiul New-Yorkului s'a îmbogăţit cu 445.000 dolari de pe urma acestui consum de bere, bani încasaţi sub formă de taxe.

— De Paşti a fost o adevărată epidemie de săruturi în Anglia. In Lunea Paştilor e un obiceiu ciudat în Anglia de Nord: femeile asaltează pe bărbaţi în stradă, îi încercuiesc, îi ridică în braţe de trei ori şi le cer o sărutare. A treia zi de Paşti, scena e inversată: bărbaţii se răzbună, ridicând femeile şi solicitându-le sărutul tradiţional.

— După cercetări sistematice şi costisitoare de 20 de ani pentru găsirea meteorului dela Arizona, el a fost descoperit acum, la două sute de metri sub gura unui crater, acoperit de un strat de sfărâmituri de pietre de meteor, care reprezintă o grosime de 80 de metri. Prin descoperirea acestui meteor s'a pus capăt unei lungi discuţii ştiinţifice. Craterul prin care a pătruns meteorul în pământ are o adâncime de 180 metri şi un diametru de 140 metri.

— Un fochist de locomotivă a cerut pe patul de moarte colegilor săi să aibă grijă de incinerarea lui, iar cenuşa să i-o împrăştie de pe locomotivă, de-lungul căii ferate pe care o parcursese de atâtea ori în vieaţă.

— Spre a feri podul Tirth of Forth dela Edinburg de influenţa intemperiilor, 50 de lucrători se îndeletnicesc cu vopsirea lui. Vopsitul durează 3 ani de zile, dar deoarece serviciul poliţiei edilitare a hotărît că vopsirea trebue refăcută din 3 în 3 ani, de îndată ce vopsitorii au ajuns la celălalt capăt al podului, îşi reiau munca dela început. In felul acesta cei 50 de muncitori îşi au munca asigurată pe vieaţă.

— O expediţie ştiinţifică sovietică, a descoperit în regiunile încă neexploatate din munţii Tieşan, în Mongolia, un gheţar uriaş, care se întinde pe o suprafaţă de 185 kilometri.

— Ministrul educaţiei publice în Saxonia a reînfiinţat paragraful care permite introducerea pedepsei corporale în şcolile saxone atunci când e aplicată cu măsură.... Prin urmare în Saxonia bâta e folosită ca mijloc pedagogic. Şi aceasta în secolul al XX-lea!....

— Recordul mondial al ofrandelor de sânge pentru transfuzia sângelui în caz de operaţie şi boală, l-a bătut un servitor dela un spital din Buda-Pesta. Acel bărbat, în vârstă de 30 ani, a dat în curs de patru ani, din 1928 până în 1932, de 36 ori sângele său pentru ajutorarea semenilor.

— Ultima noutate în domeniul telefoniei fără fir e un aparat minuscul care se poate ţine în buzunarul pantalonului, şi care anunţă pe posesor printr'o vibraţie puternică, că e cerut de undeva, din văzduh. E de prevăzut că această invenţie a lui Marconi va cuceri în curând lumea întreagă.

— Un proces care s'a judecat la Londra a revelat existenţa unei şcoli ciudate la Hamsteadt, care adăposteşte copii între 2—7 ani. Directoarea, a adoptat un sistem de educaţie originală: acela de a lăsa copiii în voia lor. Sunt încurajaţi să aibă o ocupaţie, se arată avantagiile de a fi întotdeauna curaţi şi bine îmbrăcaţi, dar nu li se porunceşte niciodată nimic şi nu sunt niciodată pedepsiţi. Şcoala a dat rezultate minunate. Afară de rare excepţii, copiii procedează aşa după cum poate n'ar proceda fiind ţinuţi de scurt.

— Pentru expoziţia din 1937, ce urmează să aibă loc la Paris, se plănueşte construirea unui turn uriaş, care să întreacă turnul Eifel cu 400 metri. Cheltuielile ar fi relativ modeste, după socotelile inginerilor. Turnul ar putea avea şi 1.000 metri înălţime, dar atunci cheltuielile ar fi cu mult mai mari. Noul turn de 700 metri înălţime, va avea o platformă de 500 metri, accesibilă pentru vehicule, şi altă platformă de 600 metri, accesibilă, printr'o nouă rampă, unor vehicule speciale, un garaj pentru 500 maşini, un restaurant cu 2.000 locuri şi un far. Ascensiunea în vârful turnului s'ar face cu maşina. La 700 metri se vor face instalaţiuni pentru cură de aer, de soare şi altitudine. Aviz alpiniştilor!

— Reluând o tradiţie abandonată de 63 ani, Papa a celebrat în mod solemn slujba pontificală de Paşti în bazilica vaticană. Aproape 50.000 persoane, venite din toate colţurile Italiei, dar şi din lumea întreagă, umpluseră dis-de-dimineaţă imensa biserică, pavoazată cu draperii roşii. Din vârful cupolei au răsunat trâmbiţele de argint, în timp ce într'o tăcere evlavioasă se auzeau ordinele date trupelor vaticane îngenunchiate. In piaţa Sfântului Petru peste 200.000 persoane au aşteptat binecuvântarea *urbi et orbi* pe care Papa a dat-o, după terminarea slujbei pontificale, mulţimii, din vârful logiei externe a bazilicei, aşa cum s'a făcut pentru ultima oară în 1870.

Abonaţi-vă la Amicul Tinerimii

Director: V. FLORESCU

Anul I. 1933

No. 3.

AMICUL TINERIMII
REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.
Comenzile şi sumele se vor adresà Administraţiei, iar coresp. redacţională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:
pe un an Lei 40.—
preţul unui număr „ 10.—

Tip. „CUVANTUL EVANGHELIEI". Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu No. 116.

Biblioteca Universităţii Iaşi

(Lt. du Foyer.)

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
- 6 NOEM. 1933
Nr. 77

Adăpost.

PUIU

de

ION DINESCU

Tăticule, visam un vis:
Că stam la geamul meu deschis.
Venise mama și-mi spunea
Că'n cer sunt flori, unde stă ea.
Mi-a spus să fiu cuminte mult,
Si'n tot ce-mi spui să te ascult.

Ah! îmi vorbea așa de lin —
M'a luat de braț, și-am vrut s'o țin,—
Dar ea s'a dus, și plâng de ea!
O, spune-mi, unde-i mama mea?
Aș vrea s'o văd, precum o știu
Când mă chema (nevrând să viu.)

De-ar fi acum să vină iar,
Nici nu m'ar mai chema măcar;
Am sta aci, am sta mereu
Nu mi-ar mar fi deloc prea greu.
Copiii singuri s'ar juca,
Cuminte eu aci aș sta.

Tăticule, nu e'n grădină?
De dimineață-aștept să vină.
Și uite-acum răsare luna
Văd și o stea, dar numai una
Steluța asta ce lucește
Tot ca mămica mă privește!

Cu rază albă argintie
La somn ea Puiule te'mbie.
Mămica ta ce te iubește,
E obosită, se-odihnește
Și vrea să faci tu nanii, nanii,
Prea fericiți să-ți fie anii.